

Một Miếng Là Ok

Contents

Một Miếng Là Ok	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	49
13. Chương 13	56
14. Chương 14	60
15. Chương 15	64
16. Chương 16	69
17. Chương 17	73
18. Chương 18	78
19. Chương 19	83
20. Chương 20	87
21. Chương 21	90
22. Chương 22	96
23. Chương 23	99
24. Chương 24	102
25. Chương 25	105
26. Chương 26	107
27. Chương 27	113
28. Chương 28	116
29. Chương 29	118
30. Chương 30	122
31. Chương 31	126
32. Chương 32: Pn1: Đêm Đông	130

Một Miếng Là Ok

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, âm áp, thanh thủy, bảo mẫu trợ lý công x thiết kế lười thụ, 1×1, HECp: Ngô Thế – Điền L

1. Chương 1

Cuộc đời có rất nhiều khó khăn, cũng có rất nhiều sự lựa chọn, chẳng hạn như giờ đây Ngô Thế đang đối mặt với một vấn đề không hề nhỏ.

Hắn dùng hai ngón tay kẹp lấy một chiếc khăn lau màu trắng có nhiều nếp nhăn, được rồi, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đó là một chiếc áo sơ mi, sau đó không cần nhìn kỹ cũng có thể thấy trên đó có một vết dấp.

Cái áo sơ mi này sờ dĩ lưu lạc tới kết cục như vậy thì phải kể tới chuyện ba hôm trước.

Khi đó Ngô Thế đã nhận một công việc quan trọng, về đến nhà tắm rửa, quăng áo sơ mi vào trong máy giặt, máy quay vài vòng, tiện tay phơi ở ban công. Sau đó hắn vùi mình trong phòng làm việc, mất ăn mất ngủ hết ba ngày ba đêm.

Bây giờ là khoảng sáu giờ sáng ngày thứ tư, Ngô Thế về nhà trước giờ cao điểm, dự định tắm rửa xong xuôi thì sẽ lại quay vào phòng làm việc.

Thế nhưng chờ đến lúc hắn ra ban công lấy quần áo đã giặt để thay thì cái mắc áo đã chẳng còn gì.

“Đi đâu rồi?” Ngô Thế lầm bầm, lo lắng phóng mắt ra phía ngoài ban công, trong lúc xê người, dấp hắn chạm phải một thứ gì đó.

Một chân hắn giẫm lên một thứ trông thì như là tấm vải màu trắng. Ngô Thế lùi lại vài bước, ngòm xỏm người xuống, nhìn chăm chăm vào đồng vải đã bị giẫm trong vòng ba giây.

“Nếu như mình không đoán sai, đây là cái áo sơ mi của mình mà.”

Hắn vừa nói, một bên nhón chiếc áo lên phẩy qua phẩy lại, chứng thực suy luận của mình.

Tầng trệt nhà trọ mà Ngô Thế sống là cái nơi mất điện nhiều đến mức thà ra khách sạn còn hơn về nhà, nhà cao gió lớn, chiếc áo sơ mi của hắn cũng không dùng kẹp, tự nhiên là phải rơi xuống đất rồi.

Vậy thì tiếp theo là, rút cuộc là phải giặt, hay là ném đi nhỉ?

Cái này không cần suy luận gì hết, Ngô Thế hơi chút trầm tư như vậy, lạch cạch, thả hai ngón tay ra, nhìn cái áo sơ mi rơi trở lại mặt đất.

Thôi đi thôi đi, quần áo cũng không phải chỉ có một chiếc này.

Thế nhưng quần áo sạch lại chỉ còn đúng chiếc ấy.

Ngô Thế lật từng chiếc từng chiếc quần áo trên giường, trên sofa ra, lật lật chọn chọn, rốt cục nhìn thấy một bộ quần áo miễn cưỡng coi là sạch sẽ. Ngô Thế vô cùng vui sướng đi tắm rồi thay.

Thực ra nếu dùng góc nhìn quần chúng để nhìn nhà Ngô Thế một lần thì sẽ phát hiện ra đống quần áo bừa bộn trên sofa chẳng qua vẫn thuộc cấp độ bình thường thôi, thùng rác bên bàn trà sắp đầy tràn rác rồi nhé, trên mặt đất thì bày đầy tạp chí, CD làm đệm, còn có hộp thức ăn nhanh trên bàn cơm, ăn xong rồi mà chưa dọn nữa.

Một tháng trước đã có hàng xóm phàn nàn với quản lý chung cư về việc có gián, ruồi bay ra từ nhà Ngô Thế, ô nhiễm cả cái tầng ấy.

Thế nhưng Ngô Thế mặc kệ, hẩn sống trong phòng làm việc cơ mà.

Ở đây cần phải nói rõ nhé, Ngô Thế là một nhà thiết kế giấy dán tường, công ty chỗ hẩn làm cũng không lớn, đếm cả ông chủ may ra mới được mười người, bình thường thì thiết kế bản vẽ cho một số phân xưởng, lợi nhuận không phải loại trăm ngàn vạn khoa trương cho cam, nhưng cũng coi như là vững bước phát triển.

Bởi vì ít người, tất cả mọi người ở chung cực kỳ hài hòa, thế nhưng có một người mà Ngô Thế chịu không nổi.

Mà lúc này đây, người nọ đang đứng thẳng ở cửa phòng làm việc chờ hẩn.

Ngô Thế có phần bức bối, rõ ràng tất cả mọi người cùng nhau thức đêm, tại sao những người khác đều ưỡn oải chán chương mà chỉ có cậu ta tinh thần phấn khởi thế chứ? Thuốc bổ, thuốc bổ nhất định là thuốc bổ rồi.

“Sớm a, Lily...” Trong lòng Ngô Thế ngập đầy phỏng đoán gay go, tuy thế bề ngoài vẫn cười cười nói nói, hẩn cười ngọt ngào giơ tay lên vẫy qua vẫy lại một hồi.

“Thì ra nào cậu ít đến mức chỉ đủ để ăn uống ngủ nghỉ, ngay cả tên người khác cũng lại nhớ sai nữa.” Người nọ nâng kính mắt, lạnh nhạt nói ra lời không dễ nghe cho lắm.

“... Vậy Tiểu Điền Điền, buổi sáng tốt lành.” Ngô Thế lại vẫy tay lần nữa.

“Kiểu biệt hiệu phát gôm này ngay cả học sinh tiểu học bây giờ cũng không thèm dùng, uống cho cậu là nhà thiết kế, đổi mới chút đi.” Giọng điệu Điền Lịch mang theo vẻ khinh thường.

Vị tiên sinh tên là Điền Lịch ăn nói có hơi khó nghe, chính là trợ lý riêng của Ngô Thế.

“Xì...” Ngô Thế bĩu môi, không đấu được võ mềm thì tôi đây làm lơ vậy, hần lướt thẳng qua Điền Lịch, đẩy cửa phòng làm việc ra, “Trước tiên, tôi phải đi ngủ một giấc đã, ông chủ tới lại gọi tôi nhé.”

“Trước tiên lấp bụng đã.” Điền Lịch đi theo vào, đặt một túi đồ ăn sáng trên bàn của Ngô Thế.

“Bây giờ ăn không vô...”

Điền Lịch nghe thế nhìn về phía Ngô Thế, khoe miệng hơi nhếch lên, đó là một nét cười rất dịu dàng, nhưng Ngô Thế lại nhịn không được lùi về phía sau một bước, dán người vào cái giá đặt tài liệu đằng sau.

Điền Lịch nói rằng: “Ngày 18 tháng trước ai đau dạ dày đến mức túm lấy góc áo tôi, bôi hết nước mũi, nước mắt ra, nói đến mức vui sướng thế nhỉ, người này tên gì tôi quên mất rồi, Ngô tiên sinh, cậu có nhớ không?”

“... Xì.” Lúc nào cũng dùng cái ngữ khí không bằng lòng chẳng có ý tưởng gì mới để kết thúc thế này, Ngô Thế búng túi thức ăn, bắt đầu chậm chậm ăn.

Điền Lịch thấy hần ăn thì thuận lợi giúp Ngô Thế dọn dẹp đồ đạc bữa bãi trên bàn. Tròng mắt Ngô Thế di tới di lui theo tay Điền Lịch, không khỏi thở dài.

Tay Điền Lịch cũng không thấy dừng, chỉ lạnh lạnh nói một câu, “Nghe người ta nói là thở dài một hơi sẽ chết sớm ba ngày, Ngô tiên sinh, tích tiểu thành đại đấy nhé.”

“... Lily, cô có thể đừng coi thường tôi không?” Ngô Thế gác cầm lên mặt bàn.

“Cậu gọi ai?” Điền Lịch nhìn thẳng vào mắt hần, cười một cái rõ tươi.

“Không, không phải. Trợ lý Điền, ý tớ là giá như nhà tớ cũng có một Điền Lịch thì tốt rồi.” Ngô Thế bị dọa nhảy dựng, dốc hết suy nghĩ trong lòng ra.

“Cái gì?” Điền Lịch ngừng hần lại, nhìn qua.

“Ờ, chính là, có Điền Lịch trong nhà có thể giúp tôi giặt quần áo, sửa sang căn phòng, lau sàn nhà, nấu cơm nấu canh...” Nói cũng nói rồi, thế là Ngô Thế cứ nói không ngừng được.

Nói xong, trước mặt tựa như hiện ra bóng dáng một người máy Điền Lịch mặc tạp dề tơ tằm thuê hoa, chăm chú quét tước, phàm là chỗ hần đi qua, tất cả đều thoáng cái sạch bong.

“Thật tốt a...” Ngô Thế nhin không được che mặt cảm thán.

“Tôi thấy cái cậu cần không phải Điền Lịch mà là đầy tớ thì có.” Hai tay Điền Lịch nhẹ buông, sắp lại xấp văn kiện đổ ngã trên bàn, sau đó cậu ta đi thẳng về phía bàn làm việc của hắn.

“Trợ lý Điền, cậu lơ là nhiệm vụ!” Ngô Thế nhìn đồng ảnh minh họa trước mặt lại lộn xộn, to mồm kêu lên, mấy bức vẽ để báo cáo công tác hình như còn lẫn ở trong đó mà.

Điền Lịch rất nhanh lại quay trở về, trong tay cậu ta còn cầm cái kẹp đồ rỗng không, “Tôi cũng không phải toàn bất tài như ai kia.”

“Cô đang ám chỉ tôi sao, Lily, đây là hành vi không tốt nhé.” Ngô Thế nghiêm túc chỉ ra chỗ sai.

“Cậu cũng biết nói cậu nhỉ, có chút hiểu biết về bản thân thế cũng thật không dễ.” Điền Lịch cũng chẳng thêm liếc hắn.

“...Hừ.” Ngô Thế không vui lắm, im lặng trong chốc lát lại vỗ bàn, dứt khoát đi ngủ.

Điền Lịch còn đang vui đùa vào sửa sang lại cái bàn của hắn, Ngô Thế nhồm dậy, ngực đụng phải đầu Điền Lịch.

“A, xin...”

Xin lỗi còn chưa nói xong, Điền Lịch đã túm lấy cổ áo Ngô Thế.

“Lily! Cô rốt cục thăng cấp từ ngôn ngữ bạo lực lên đến hành vi bạo lực sao?!” Ngô Thế quá chi là sợ hãi.

“Cậu mới chui ra từ đồng rác rưởi hay sao thế?” Điền Lịch hỏi không đầu không đuôi.

“Đồng rác rưởi nào cơ?” Ngô Thế nghe thế ngêch mặt ra. “Tôi từ trong nhà trực tiếp tới mà.”

“Nhà cậu chẳng lẽ không phải chính là đồng rác rưởi hay sao?” Vẻ mặt của Điền Lịch đúng kiểu bó tay chấm com.

“...” Ngô Thế bực mình hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Điền Lịch.

Điền Lịch dùng kiểu ánh mắt biết tổng lại còn khinh thường nhìn tới, “Lại đổi quần áo rồi? Sao cậu không bị cái mùi nấm mốc trên người cậu hun thành viêm xoang nhỉ.”

“Hết, hết cách thôi!” Tuy rằng bị Điền Lịch nhìn thấu không phải lần một lần hai, nhưng mà ngoài miệng Ngô Thế vẫn cật mạnh, “Gần đây trời chuyển gió nam, trong nhà lúc nào cũng nổi nước lên, quần áo có mùi mốc không phải bình thường lắm sao.”

“Ngô tiên sinh, cậu có thể từ chức rồi đó.” Điền Lịch đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Hử?! Gì cơ?” Ngô Thế bị dọa khiếp, bắt đầu ồn ào, “Không phải là quần áo có chút mùi thôi sao? Có cần khoa trương đến mức nhận lỗi từ chức thế không!”

“Tôi chưa nói là cậu phải tự nhận lỗi mà.” Điền Lịch vô tội nghiêng đầu, “Tôi là muốn cậu trở về trồng nấm làm giàu mà, bây giờ nấm nhà cậu nhất định đang đợi cậu về thu hoạch rồi đấy.”

“... Cho nên tôi mới nói muốn một Điền Lịch trong nhà mà.” Bị châm chọc đến chết đi sống lại, Ngô Thế mếu máo ầm Ức, nói, “Chỉ ít cũng có thể mặc quần áo sạch sẽ thôi.”

“Cậu sẽ không có yêu cầu cao hơn chứ?” Điền Lịch liếc đều.

“Vậy được rồi, chờ tôi có tiền, sẽ kiếm hai Điền Lịch, một giặt quần áo, một quét nhà.”

“...” Điền Lịch thoáng im lặng mấy giây, rất nhanh đã lại mỉm cười, “Điền Lịch thì chỉ có một, có điều tôi nghĩ cậu ta sẽ không quan tâm tới việc nhà nhà cậu đâu, chỉ cần cậu có tiền để trả thù lao là được.”

“...Không, vẫn là không cần...” Ngô Thế nuốt ‘ực’ một cái, cuống quýt xua tay, “Điền Lịch đại nhân rất cao quý, phỏng chừng bán tôi cũng không mời nổi cậu ta, còn không bằng mời khoán cho rồi.”

“Cũng không hẳn thế.” Điền Lịch lộ ra một nét cười rất chi là sâu xa.

2. Chương 2

Ngô Thế hốt hết bữa sáng, bỏ lại một câu ‘Ông chủ qua hẵng gọi tôi’ cho Điền Lịch rồi lại chui vào gian phòng nghỉ bên trong phòng làm việc. Căn phong nghỉ này vốn là căn để ông chủ dành cho những công nhân trong công ty dùng, nhưng mà theo như thực tế thì Ngô Thế đã chiếm trọn nó rồi, đồng thời đồ cá nhân của hắn trong đó càng ngày càng tăng.

Ông chủ đã từng ý đồ nói rõ tình huống với Ngô Thế, song lại bị hắn nắm vai, ngôn từ khẩn thiết than thở khóc lóc, nói: “Ông chủ à, công nhân giống như em đây, lấy công ty làm nhà, dù anh có đốt đèn ***g, không, đốt đèn pha cũng không tìm được ấy.”

“...Anh một chút cũng không muốn tìm.” Ông chủ yên lặng gạt tay Ngô Thế.

Chẳng qua, trên thực tế chẳng có ai chú ý rằng, ở trong cái công ty nhỏ nhỏ này, tất cả mọi người không cần nói cũng rõ phạm là chỗ Ngô Thế chiếm thì đều là vùng cấm, bất kể chỗ hắn làm việc hay cái giá để đồ của hắn cũng đều tản ra bầu không khí âm u, cho nên những người công nhân viên khác cũng hoàn toàn không muốn đi vào cái gian phòng nghỉ đáng sợ này, chỉ có Điền Lịch ra ra vào vào thôi.

“Đành chịu thôi, vì công việc, quý môn quan cũng phải xông vào.” Hai tay Điền Lịch chìa ra.

“Rất chuyên nghiệp, tháng này tăng tiền thưởng.” Ông chủ cảm động hô to với tài vụ.

—

Bây giờ, Ngô Thế đang nằm trong phòng nghỉ, nửa mơ nửa tỉnh suy nghĩ. Hắn chính xác rất yếu rất khôn rất mệt, nhưng mà mệt thế mà đầu óc vẫn cực kỳ tỉnh táo.

Hắn đang lo lắng một vấn đề nghiêm túc điều kiện nhà vệ sinh của hắn không thể lại kém chút nữa được. Trong nhà có một Điền Lịch, loại chuyện này tuy rất tốt đẹp, như là bây giờ ấy, phòng nghỉ đã được Điền Lịch thu dọn sạch sẽ, thế nhưng nếu như muốn mời một người quản gia kèm theo kỹ năng trào phúng, vậy thì thôi đi....

Còn lúc này, tốt nhất là có một cô hầu gái xinh đẹp dễ thương, mắt to tròn ngập nước, mỗi ngày làm việc nhà cho hắn, khi hắn mệt nhọc công tác cả ngày về nhà, thì có một giọng nói ngọt ngào rụt rè hoan nghênh hắn, “Chủ nhân, hoan nghênh ngài về ”

“Ha ha ha ha... Không được, đắc ý quá cười ra tiếng rồi.” Ngô Thế nhanh chóng bịt mồm lại, trong lòng thầm hạ quyết định, đi kiếm một người về mới được.

Ai nói giữa ban ngày không thể nằm mộng chứ, Ngô Thế lúc này đang mơ một giấc mộng hảo huyền nè.

Sống trong gian nhà sáng sủa sạch sẽ, hắn mặc bộ quần áo sạch sẽ hắn tha thiết mơ ước, một dáng nhà giàu ngồi trên sofa, lật xem ảnh minh họa thiết kế.

Sau đó vẫy tay một cái, cô hầu gái dễ thương liền xuất hiện bên cạnh hắn.

“Chủ nhân, ngài còn cần gì không?”

“Đương nhiên là em rồi.” Ngô Thế chụp lấy cổ tay cô hầu gái, người ta tựa như chim nhỏ nép vào đùi hắn.

“Chủ, nhân, em, không, nặng, sao?” Lúc hắn nhắm mắt hôn xuống, bên tai lại đột nhiên nghe thấy tiếng ken két của máy móc.

Trên đùi đột nhiên nặng tựa ngàn cân, áp hẳn trên mặt đất.

Hắn đang ôm một người máy mặc trang phục đầy tứ gái đeo kính mắt....

Trời ơi! Vì sao tiểu mỹ nhân thơm ngào ngạt mềm nhũn lại biến thành địch thủ máy móc phiên bản Điền Lịch chứ?!

—

Ác mộng thật sự quá kinh khủng, Ngô Thế bật mở mí mắt, bật dậy khỏi giường.

Ánh chiều tà ngoài cửa sổ xuyên qua cửa sổ chiếu xuống mặt đất, giống như dát vàng cả sàn nhà.

Hắn vậy mà lại ngủ thảnh thơi chạng vạng, Điền Lịch sao không tới gọi hắn?

Ngô Thế lấy ngón tay cào cào mái đầu gà của hắn, đi ra khỏi phòng nghỉ. Toàn bộ phòng làm việc cũng rất an tĩnh, nhân viên tựa hồ đều đã đi hết. Hắn nhìn quét một vòng, thấy Điền Lịch còn ngồi ở trước bàn công tác.

“Lily...”

Điền Lịch nghe tiếng ngẩng đầu nhìn qua, vị trí khuất sáng khiến Ngô Thế không thấy rõ mặt cậu ta, chỉ nhìn thấy trên kính mắt thoáng lóe ánh sáng.

Kẻ thù chung của máy móc ở trong mơ bỗng vọt đến trước mắt. Ngô Thế run rẩy một cái, hắn chậm chậm lết tới bàn Điền Lịch, ai oán nhìn cậu ta.

“Lily, cô nhất định nguyên rửa tôi rồi...”

Điền Lịch mở to hai mắt, hơi hé miệng, làm ra cái vẻ giật mình, thấy thế nào cũng như miễn cưỡng vì Ngô Thế mà giả vờ.

“A, lẽ nào cậu phát hiện tôi giấu hình nộm ở dưới gối đầu của cậu?”

“Thực sự có sao?!” Ngô Thế vốn chỉ thuận miệng nói thôi, ai dè Điền Lịch lại nghiêm túc trả lời. Hắn kêu gào rụt vài bước.

Điền Lịch cũng không nói gì thêm, chỉ là nhếch khóe miệng cười như không cười, chỗ ngược dòng ánh sáng, cảm giác đáng sợ vô cùng.

Ngô Thế rụt cổ lại, cười gượng lảng sang chuyện khác, “Cái kia... Buổi sáng ông chủ có tới không?”

“Có tới.”

“Sao cậu không đánh thức tôi.”

“Tôi gọi rồi.” Điền Lịch chỉ chỉ góc bàn công tác của hắn.

Chỗ ấy có một cái ống đựng bút, kẹp giữa mấy cái bút cắm trong đó là một chiếc khăn tay màu trắng.

“Đó là cái gì?” Ngô Thế rất hoang mang.

“Cờ gọi hồn đơn giản.” Điền Lịch kiên trì giải thích cho hắn, “Tôi thấy cậu ngủ như chết rồi ấy, cho nên gọi thử coi, xem ra đã thấy hiệu quả rồi.”

“... .. Cậu cứ nói thẳng là tôi ngủ say quá không gọi dậy nổi là được rồi mà...” Ngô Thế bực mình quay đầu, cá tính Điền Lịch quá vụn vặt, vụn vặt hơn cả bức The Scream của Edvard Much(1).

(1)The Scream là bức tranh khắc họa nỗi khiếp sợ của con người. đây là kiệt tác của họa sĩ Edvard Munch. Bức tranh này quả thực là vụn vặt.

Điền Lịch không để ý tới lời lảm bảm của Ngô Thế, đứng lên dọn dẹp tài liệu, “Ca này làm việc khá là khổ cực, buổi chiều ông chủ đã để mọi người về rồi.”

“À.” Ngô Thế rầu rĩ trả lời.

“Vậy tôi đi trước đây.” Điền Lịch nói xong thì mang túi theo rồi đi thẳng.

Ngô Thế phục hồi tinh thần lại, thấy rõ là khó hiểu, nếu buổi chiều được nghỉ, Điền Lịch cần gì ngồi ở đây chứ?

—

Điền Lịch bước đi từ tốn ra khỏi phòng làm việc của công ty, đã thấy ông chủ đứng ở cửa.

Ông chủ vốn là trở về lấy chút đồ, vốn cho rằng không có ai, ai biết vừa đẩy cửa thì nghe thấy tiếng Ngô Thế và Điền Lịch đang nói chuyện.

Hắn có chút không vui nhìn Điền Lịch, buồn bực nói: “Lily, cậu căn bản không đi gọi Ngô Thế dậy.”

Có một thành ngữ tên là mưa dầm thấm đất, ông chủ cũng không thể may mắn tránh khỏi, trên thực tế, chuyện của mọi người trong công ty không ai dám nói thẳng mặt Điền Lịch Lily mà thôi, bây giờ ông chủ là bất giác thốt ra.

Điền Lịch liếc nhìn ông chủ, ngữ khí chính trực nói: “Ông chủ, em cho rằng công ty có một người thần kinh đơn giản như Ngô Thế là đủ lắm rồi, anh ngàn vạn lần đừng bị hắn truyền nhiễm đấy.”

“Khụ khụ, trợ lý Điền.” Ông chủ dù sao cũng là ông chủ, lập tức bày ra bộ mặt thủ trưởng điềm nhiên như không.

“Nếu như anh mong muốn nhân viên công ty chúng ta, tất cả khoảng mười người ấy làm việc chăm chỉ không ngẩng mặt nổi khỏi bàn, vậy lần sau em sẽ nhất định cố gắng gọi hắn rời giường.”

“Anh, anh cũng không phải có ý ấy, sáng sớm chỉ là mở cuộc họp tổng kết thôi mà.” Ông chủ nhanh chóng biện giải, gã không phải quý hút máu của giai cấp tư sản bóc lột công nhân đến thế mà.

“Một người mỗi ngày cần ngủ ít nhất 8 tiếng đồng hồ.”

“... Anh sẽ chú ý dưỡng sinh, em cũng nhớ về ngủ cho tốt.” Ông chủ bắt đầu đi vào công ty.

Điền Lịch nói tiếng tạm biệt rồi đi xuống lầu.

Có đôi khi, ông chủ thật tình nghĩa, người nắm quyền chân chính của công ty này không phải gã mà là Điền Lịch.

Nghĩ tới đây, gã nhin không được trùng cái tên coi công ty là nhà kia, đều là do hắn tìm Điền Lịch tới.

Ngô Thế hồn nhiên chưa phát giác ra sát khí trong mắt ông chủ, lộ ra nụ cười xán lạn cùng nét cười nịnh bợ với gã, “Ông chủ, sao anh lại quay lại đây?”

“A...Sạc di động trong nhà bị hỏng rồi.” Ông chủ vào phòng làm việc của gã, nhin không được thở dài một tiếng.

Ở đây cũng xin giới thiệu qua về ông chủ của công ty này đôi chút. Ông chủ tên là Trương Bình Tân, tuổi gần bốn mươi, sự nghiệp thành công có nhà có xe có vợ có con, nhưng có dấu hiệu hơi hói đầu, gã cho rằng đây đều là bị làm hại bởi những viên chức có vấn đề trong công ty.

Mà những viên chức có vấn đề ấy chỉ có hai người, đó là Ngô Thế và Điền Lịch.

Ông chủ Trương là một người trọng nhân tài, hướng chi ngành thiết kế lại rất cần điều đó. Ngô Thế chính là một nhân tài như vậy.

Tục ngữ nói, Thượng Đế mở cho bạn một cánh cửa thì cũng đóng cửa bạn một cánh cửa một cánh cửa, trên thế giới này không có chuyện gì mười phần vẹn mười cả. Ông chủ hoài nghi tài năng thiết kế của Ngô Thế tám phần mười là do trả giá thay cái tính ở bản của hắn, năng lực thu dọn đồ đạc của hắn hoàn toàn là số âm. (đại khái là tốt chỗ nọ thì dở chỗ kia ấy)

Hễ chỗ nào hắn đến thì nhất định sẽ rối lung tung beng, diện tích lộn xộn của công ty mở rộng nhanh chóng, khắp nơi đều gắn điểm đỏ với dấu hiệu cấp báo, mắt thấy chỉ còn phòng làm việc của ông chủ là thanh tịnh nhất mà thôi.

Thế nhưng ông chủ là người trọng dụng nhân tài, làm sao lại vì chút ‘việc nhỏ’ lỗi thôi ấy mà sa thải hắn chứ? Cho nên gã đã có một quyết định sau khi Ngô Thế tới làm việc được ba tháng.

“Ngô Thế à, anh tìm cho cậu một thư ký hoặc là trợ lý nhé!”

Không dựng một nhà thiết kế như Ngô Thế cần chi đến thư ký chứ? Chuyện vợ con của nhân viên trong công ty cũng đâu thấy hứng thế.

“Ông chủ, không cần đâu, em làm được mà.”

“...” Ông chủ xoay đầu qua, nhìn đồng ảnh minh họa sắp xếp thành đồng trên đầu bàn Ngô Thế, đỉnh chóp còn vững vàng đặt một hộp mì ăn thừa, đặt lên đó được thực cũng phải có kỹ thuật, “Đây không phải giúp cậu thoải mái chút sao.”

Các đồng nghiệp khác nghe thấy đoạn đối thoại đó cũng gật đầu liên tục, cũng là giúp chúng tôi thoải mái chút đi.

“Ra là vậy.” Ngô Thế suy nghĩ một chút. “Vây cảm ơn ông chủ, cơ mà em muốn tự tìm.”

Vài ngày sau, hắn đã kéo Điền Lịch tới rồi.

Kỳ thật ấn tượng đầu tiên của ông chủ đối với Điền Lịch rất tốt, thanh niên đeo kính trẻ trung nhã nhặn, thoát nhìn vô cùng giỏi giang.

Song giỏi giang thì đã đoán đúng, còn nhã nhặn gì gì đó thì coi như xong....

“Ông chủ, đây là Lily Điền, bạn cùng phòng hồi đại học của em, vô cùng lợi hại.” Ngô Thế vỗ vai Điền Lịch giới thiệu.

Điền Lịch gật đầu chào ông chủ, sau đó chuyển hướng về phía Ngô Thế.

“Tôi vẫn đều rất muốn biết khi nào thì cậu chữa tật nói lắp, không bằng lấy cái kim cắt đầu lưỡi cậu ngăn đi, thử xem có cứu nổi cái bệnh nan y một chữ nói hai lần của cậu không.”

Đây là câu nói đầu tiên của Điền Lịch khi tới công ty, câu nói rất dài.

Nhắc lại lần nữa, ông chủ là người trọng nhân tài, làm sao có thể vì một ‘việc nhỏ’ độc miệng như vậy mà sa thải cậu ta chứ?

Hướng hồ Điền Lịch tới nháy mắt đã xoay chuyển càn khôn, Ngô Thế hoàn toàn bị chèn ép, chỉ có thể làm loạn trong căn phòng nghỉ ngơi nho nhỏ của hắn mà thôi. Với lại, ông chủ mừng rỡ phát hiện năng lực làm việc của Điền Lịch rất mạnh, không ngừng giúp Ngô Thế xử lý thỏa đáng mọi việc, còn có thể giúp gã chia sẻ phần lớn công việc nữa. Nhưng chờ tới khi gã thấy rõ bản chất chân chính đáng sợ của Điền Lịch thì tất cả hối hận đã không còn kịp nữa rồi.

Nói chung, trong cái công ty nhỏ này, người được xưng là quân lâm thiên hạ, sợ rằng chẳng phải người được gọi là ông chủ như gã đây.

3. Chương 3

Tính cách của mỗi người không giống nhau, mà nói tới kiểu tính cách đáng sợ nhất, có lẽ là giận dữ trong im lặng đi. Ông chủ Trương có thể chính là kiểu như vậy. Gã bực mình với Ngô Thế đã lâu lắm rồi, cuối cùng hắn đã có người trị.

“Đêm nay cậu ngủ lại công ty à?” Ông chủ cầm cục sạc đi ra, thấy Ngô Thế đang khoanh tay nhào người nằm trước mặt máy vi tính chọc cái gì đó.

Ngô Thế xoay đầu lại, dùng ánh mắt “chuyện đương nhiên thế hỏi chi vậy” để nhìn ông chủ.

Ông chủ tức ói máu, từ trước đến nay gã là người phóng khoáng lắm, thế nhưng ngày hôm nay gã vừa bị cấp dưới đắc lực nhất giáo huấn, giờ lại bị tên cấp dưới đứng thứ hai khinh bỉ một cách tể nhị.

Gã khó chịu....

Ông chủ quyết định thể hiện uy nghiêm của ông chủ.

“Ngô Thế, hôm nay cậu về nhà cho tôi!”

“Hử?!” Đúng là sét đánh ngang tai, Ngô Thế trừng to mắt nhìn ông chủ, “Vì sao?”

“Cậu ít ngồi cả ngày ở công ty lãng phí tài nguyên cho tôi.” Ông chủ túm gáy Ngô Thế lôi ra ngoài.

“Không được, ông chủ...” Ngô Thế ôm chặt lấy bàn làm việc, áo siết vào cổ làm giọng hần méo mó, “Em vừa gọi KFC đến mà...”

“... ..” Coi công ty là nhà thực đấy à?! Ông chủ có vóc dáng trung niên thẳng tay kéo Ngô Thế ra khỏi công ty. “Đồ ăn bên ngoài tới thì cho bảo vệ dưới nhà đi, tôi sẽ đi nói giúp cậu.”

“Em trả tiền online rồi mà!”

—

Vô duyên vô cớ cố gắng hiến phần cơm ngon lành cho bảo vệ, Ngô Thế hằm mặt khi đi qua phòng bảo vệ của tòa nhà.

“Anh Ngô, sao hôm nay về nhà thế?”

“Đúng vậy!” Anh bảo vệ người ta nhiệt tình bắt chuyện, hần lại lớn giọng trả lời.

Hừ, lều vàng lều bạc không bằng túp lều tranh, phòng nghỉ công ty hử, ai mà thèm.

Nhưng mà tinh thần bưng bưng ấy vừa về đến cửa nhà thì bị hơi ẩm phả vào tắt ngóm. Sáng sớm lúc tìm quần áo thay, hần vứt quần áo đầy nhà, chỗ nào cũng có, bây giờ sờ vào thì hơi ẩm ẩm.

Xong rồi, ngày mai mặc gì đây? Ngô Thế ôm đầu gục trên sô pha, đề lên một đồng quần áo. Mặt vừa đụng vào sô pha, ngay cả sô pha cũng bị ẩm ướt, vậy không cần phải nói, giường chiếu cũng toi rồi.

Trời đã bắt đầu nồm rồi, nếu không mau xử lý, chỉ sợ đại quân nấm mốc cũng sẽ tiếp cận rất nhanh. Nhưng lúc này Ngô Thế đâu lo được lâu dài như vậy, lúc này vấn đề hần băn khoăn là buổi tối phải ngủ đâu giờ?

“Sao ông chủ lại vô duyên vô cớ nổi bão vậy...” Ngô Thế thì thào oán giận, bên cạnh đó, hần lương tâm phát hiện ra, tự hỏi hôm nay mình chọc gì lão mà khiến lão tức vậy.

Cả ngày ngoại trừ ngủ hình như cũng đâu có làm chuyện gì khác....

“A...” Té ra là vậy, là bởi vì ngủ quên không đi họp, đã tìm ra nguyên nhân rồi, cũng đã tìm ra đầu sỏ rồi.

Ngô Thế xoay một cái lấy điện thoại ra, nhanh nhẹn ấn một dãy số.

“Lily à! Em phải chịu trách nhiệm với anh!” Điện thoại vừa thông, không đợi đối phương lên tiếng, Ngô Thế đã gào khóc.

Điền Lịch lạnh nhạt với cái điệu gào khóc ấy, yên lặng nghe xong rồi bình tĩnh hỏi: “Trong bụng cậu có con của tôi à?”

“... Ó, tôi nghĩ tôi không có công năng ấy...”

“À, vậy cúp máy đây.”

“Khoan!” Ngô Thế mau chóng ngăn Điền Lịch cúp máy, “Cậu không hỏi xem tớ xảy ra chuyện gì sao?”

“Tôi không muốn biết.”

“Lily, lòng hiếu kỳ quan trọng nhất đời người của cậu bị mất rồi à? Đáng thương ghê, cậu đã trở thành một người lớn khô cứng lạnh nhạt rồi!”

“Chỉ cần lúc đối mặt với một người muôn đời nhi đồng có cảm giác ưu việt về chỉ số thông minh là đủ rồi.”

“...” Cứ cãi vã là y như rằng hấn thua, Ngô Thế quyết định mình không nên dây dưa mà nhảy vào chuyện chính luôn, “Lily, tôi muốn tới nhà cô ở.”

“... Phòng nghỉ ở công ty bị sụp rồi à?” Điền Lịch im lặng một lát, giọng nói nhạt nhẽo truyền ra từ trong loa di động, có lẽ là do sóng yếu, nghe mà có chút u ám.

“Chính thế! Tớ bị ông chủ đuổi ra ngoài, Lily, đều là do sáng cậu không đánh thức tớ dậy đi họp, ông chủ mới giận tớ, cậu phải chịu trách nhiệm!” Ngô Thế bắt lấy cơ hội bắt đầu kể lể.

“Cậu không thấy ông chủ giận vốn không phải vì thế sao?”

“Mặc kệ lão, dù sao thì giờ nào chuyện nấy, cậu phải chịu trách nhiệm!”

“...” Đầu kia điện thoại yên tĩnh hồi lâu.

Ngô Thế không nghe thấy tiếng trả lời, còn tưởng rằng Điền Lịch hối lỗi rồi, thế là vui sướng nói: “Xem ra cậu cũng biết sai rồi, tớ cho cậu cơ hội sửa sai đây, bây giờ tớ tới nhà cậu đây.”

“Dừng hòng.” Hai chữ lạnh như băng đâm vào tai Ngô Thế, sau đó điện thoại tắt cái bụp.

“... Cúp điện thoại của tôi...” Điện thoại tắt đột ngột làm Ngô Thế sửng sốt một lát, sau đó lập tức lấy lại tinh thần nghiêng răng nghiêng lợi gọi lại.

Chuông điện thoại mới reo được một tiếng đã có người nhận, Ngô Thế chưa kịp mở miệng, giọng nói cứng nhắc của Điền Lịch đã truyền tới: “Cảm ơn cậu cho tôi cơ hội sửa đổi, lần sau tôi nhất định sẽ cố tâm cố sức làm cậu rời giường, đảm bảo cậu kiếp này khó quên vĩnh viễn không dám ngủ.”

“... Đây là thủ đoạn gì... Lily, cô một chút tình đồng nghiệp cũng không có.”

“Tình á? Bằng không thì bây giờ cậu qua đây tôi sẽ bày tỏ yêu mến đối với cậu?” Dù không phải mặt đối mặt nói, Ngô Thế cũng có thể tưởng tượng ra nụ cười nhạt trên mặt Điền Lịch.

Thiệt đáng sợ...

“Không, thôi quên đi... Ngủ ngon.”

Hắn run tay chủ động ấn tắt điện thoại, lại quay lại nằm úp mặt trên sofa. Điền Lịch quả thực là quá đáng, người người oán trách!

“Điền Lịch thói thân, cậu nghĩ tớ thiếu cậu thì không sống được chắc?!” Ngô Thế chửi bới với chiếc di động. Trong lúc không có đương sự thì hắn cái gì cũng dám nói.

Cùng lắm thì tự mình thu dọn, có cái nhà cồng con này sao làm khó được anh hùng hảo hán? Đất nước chúng ta luôn có truyền thống tự lực cánh sinh cơ mà. Ngô Thế xắn tay áo lên thở phì phì quyết định tự mình tổng vệ sinh.

Cuộc đời là một quá trình không ngừng học tập. Tối hôm nay, Ngô Thế đã hiểu ra được một đạo lý có một số việc thực sự không thể miễn cưỡng được, buông tha ba thằng nhỏ đi...

Hắn có thể xác định hắn đang dọn dẹp nhà, nhưng sao tình huống trở nên càng thêm tồi tệ vậy? Giường đâu? Giường đâu rồi? Hắn lật tới lật lui, đồ đạc linh tinh thì không biết chui ra từ góc nào, càng ngày càng nhiều, cơ hồ sắp phủ kín cả gian phòng.

“... Thôi vậy, vẫn là tắm rửa rồi đi ngủ vậy...” Ngô Thế gạt toàn bộ đồ trên sofa xuống đất, leo lên đó nằm.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Thế tỉnh dậy từ sớm, dù sao cũng không phải ngủ giường nên có hơi khó chịu. Hắn mở con mắt gỉ nhèm chớp chớp nhìn trần nhà, ấy? Cái góc xanh xanh kia là cái gì vậy...

“Hí hí hí hí hí hí, chúng ta là nắm mốc nhà nhà nha ” Cái khối xanh xanh hình thù kì dị đó như là biến ra cái mặt cười, rồi dùng giọng nói đáng yêu chả chớt với hắn.

“Má ơi!” Ngô Thế bắn tung khỏi xô pha, như vậy thì không cần đợi trời nồm tới nhà hắn đã biến thành màu xanh rồi. Dọn dẹp gì đó hắn tuyệt vọng, thôi khỏi, chạy quan trọng hơn.

Tùy tiện rửa mặt một cái, Ngô Thế nhắm thẳng phía công ty.

Cả tòa nhà điều hòa chạy vù vù, dù sao cũng không có giọt nước nào đọng cả. Ngô Thế yên lặng nhìn phòng bảo vệ một cái, trước cửa chắn có đặt một chiếc hộp KFC suất combo to đùng. Hắn đảo cặp mắt, lén lút tiến lại gần: “Oh, buổi sáng tốt lành.”

“Ế? Chào buổi sáng.” Anh bảo vệ cười thật tươi với hắn, cũng không phát hiện Ngô Thế đang nghĩ cái ý quái quỷ gì.

“Hộp combo này ngon chứ?”

“Cũng không tệ lắm, tuy tôi không thích vị gà ngon trên từng ngón tay, ông chủ Trương thật là tốt bụng.”

“Cái gì mà ông chủ Trương tốt bụng, đây là đồ tôi mua!” Ngô Thế trợn tròn mắt chỉ vào mũi mình nói.

“À, ra thế, vậy cảm ơn cậu.” Anh bảo vệ vội nói cảm ơn liên tục.

“Cảm ơn gì mà cảm ơn, tôi không cần.” Ngô Thế tựa vào bệ cửa chắn khoát khoát tay, “Cậu nếu muốn báo đáp, vậy cho tôi mượn phòng bảo vệ.”

“Cái gì?” Anh bảo vệ khó hiểu.

“Cậu không cần nghe hắn nói nhảm.” Ngô Thế đang muốn giải thích một phen, nào ngờ phía sau truyền tới một giọng nói lạnh nhạt.

“A, Li...” Không đúng, hắn còn đang giận mà, thế là Ngô Thế quay đầu.

“Cậu đang chơi tuyệt giao à?”

“Tớ không phải đùa, tớ nghiêm túc lắm!” Ngô Thế nhe răng nhếch miệng.

“Tùy cậu, nhưng phiền cậu không nên thiếu suy nghĩ mà có ý với phòng bảo vệ của người ta.” Điền Lịch ép Ngô Thế, túm cổ áo sơ mi của Ngô Thế, “Có giỏi về nhà dọn vệ sinh đi.”

“Cậu nghĩ tôi chưa thử chắc!” Ngô Thế gạt tay Điền Lịch ra.

“À ” Điền Lịch cũng không ngại, chỉ là kéo dài chữ “à” ra, ra về ta đây quá rõ, tưởng như đang nói thầm “Tôi biết cậu quả nhiên không được mà”.

“...” Bị khinh bỉ, bị khinh bỉ lần thứ n! Ngô Thế cắn răng.

“Được rồi, đi thôi.” Điền Lịch nói như thể chưa có chuyện gì xảy ra, đi thẳng vào cửa thang máy.

Ngô Thế chậm chậm theo sát y, đường nhìn căm giận dán trên lưng Điền Lịch, đáng tiếc Điền Lịch chẳng có chút tổn thất nào.

Tư thế bước đi của Điền Lịch thẳng tắp, đúng là người máy vô nhân tính mà! Ngô Thế thầm nghĩ rằng mắng cậu ta, đang nghĩ ngợi, bỗng trong đầu hiện lên giấc mơ trước kia.

“A! Đúng rồi!” Ngô Thế nảy ra ý tưởng.

“Làm sao?” Điền Lịch dừng bước chân quay đầu lại.

“Một người máy... Không đúng, là cô hầu gái, tớ muốn tìm một cô hầu gái.” Ngô Thế lớn tiếng tuyên bố.

4. Chương 4

Tuy đã quyết định tìm một cô hầu gái, song, với tính cách dây dưa của Ngô Thế, nếu chẳng phải tình huống cực kỳ cấp bách thì hẳn vẫn cố kéo dài thời gian thêm nữa.

Điền Lịch tỏ vẻ không bình luận gì về quyết định của Ngô Thế, xem ra cậu ta không hứng thú lắm.

“Lily đáng ghét!” Ngô Thế lòng còn nhớ tới lời từ chối nhần tâm của Điền Lịch ngày hôm qua, nhớ tới bọn họ bốn năm học cùng nhau bốn năm làm đồng nghiệp, tốt xấu gì cũng có tám năm tình cảm, thế mà Điền Lịch luôn thờ ơ với hắn, vì vậy, hắn cố ghìm lại ý đi tìm cậu ta thương lượng, tự mình im lặng online tìm công ty gia chính (công ty về việc quản lý gia đình như tìm đầu bếp, người giúp việc, ...)

Đầu năm vừa qua, các công ty gia chính mọc lên như nấm, lúc này cũng không phải mùa làm ăn tốt như lúc Tết Âm, vừa search là tìm được một đồng ngay. Nhưng mà dù sao cũng là giao nhà cho người khác,

không thể giao cho người chưa từng được mời bao giờ để bàn giao được. Sự lựa chọn có nhiều lắm, Ngô Thế nhìn mà hoa cả mắt.

“Sao tìm một người giúp việc mà cũng khó thế...” Ngô Thế đập chuột ùm ùm, gục đầu trên mặt bàn, chỉ cần hơi nghiêng đầu thôi là có thể liếc thấy Điền Lịch ở bàn đối diện.

Y chăm chú vào máy vi tính, im lặng tỏa ra hơi thở nghiêm nghị, dường như không có chút nào để ý tới có người đang nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta.

Không thể được, Ngô Thế, mày không thể chịu thua kém được, không nên đi tìm ác ma thương thảo làm chi...

Ngô Thế đang lưỡng lự giữa hai ý kiến, lại thấy Điền Lịch ngẩng đầu, hần cuống quýt rút đầu lại, nào biết Điền Lịch đi thẳng về phía hắn.

Không phải thiêng thế chứ, thậm chí cậu ta trong lòng mà cậu ta cũng cảm ứng được sao? Có tật giat mình, Ngô Thế không dám nâng đầu, chỉ nghe thấy tiếng bước chân Điền Lịch ngày một gần, sau đó dừng lại trước bàn hắn.

“Ngẩng đầu.”

“Hớ... Hì hì, Lily.” Ngô Thế ngược khuôn mặt ngọt ngào cười với Điền Lịch.

“... Cậu mở to mắt mà cũng ngủ được à, nhận file đi kìa.” Điền Lịch ngừng lời một lát, không thêm sửa lại cách xưng hô sai lè lè, chỉ vỗ phành phạch vào máy tính của Ngô Thế.

“Ồ ờ.” Ngô Thế nhanh chóng ấn nhận file, sau đó mở ra xem sơ qua mấy lần. Thì ra đó là một file danh sách các công ty gia chính nổi tiếng trong thành phố, được sắp xếp lần lượt và ngay ngắn về phương thức liên hệ và tình hình tổng quát của các nhân viên trong công ty đó.

Ngô Thế cảm động. Thì ra Điền Lịch trông thì bơ cậu thế nhưng mà thực ra cái gì cũng ghi nhớ hết trong lòng. Hắn chấp hai tay kiểu cầu nguyện, mắt ứa nước nhìn về phía Điền Lịch, “Lily, tớ sai rồi, kỳ thực cậu là người tốt, cậu chỉ là mặt ác tâm thiện mà thôi.”

Điền Lịch liếc xéo hắn, khoe miệng hơi nhếch lên, “Hừ, nói thế, cậu đã từng nói tôi là kẻ xấu bao lâu rồi?”

“Không không không, trời xanh chứng giám, tôi tuyệt đối không có!” Ngô Thế giơ hai ngón tay lên cao thề thốt.

“A, vậy tôi chúc cậu đêm nay đừng bị sét đánh chết.” Điền Lịch nói với giọng nhẹ nhàng như đang nguyện rửa, bình thản đi về chỗ của mình.

... Sai rồi, Điền Lịch chính là kẻ xấu!

Tuy rằng hắn đã mang oán niệm từ lâu với Điền Lịch, cơ mà hắn đã tập mãi thành quen với sự giúp đỡ của cậu ta cho nên vẫn có cảm giác đương nhiên. Bởi vậy, hắn cũng sẽ không cố sống cố chết cãi cọ, chuyển sang việc xem file tài liệu của công ty gia chính, làm bầm mấy câu lão tử khinh đồ của mi, hắn cứ thần nhiên mà xem xét.

Năng lực của Điền Lịch từ trước đến nay rất đáng tin cậy, dù sao chuyện chỉ cần giao cho cậu ta nhất định rất tốt đẹp, nhưng lần này thì Ngô Thế phải thất vọng rồi.

Xem tỉ mỉ nửa tiếng đồng hồ, lại search trên mạng một hồi, hắn xê đến bên người Điền Lịch, “Lily...”

“Làm sao?”

“Tất cả những người này chả có ai tôi cần...”

“Không phải cậu muốn tìm một công ty quét dọn vệ sinh sao?” Xét độ khó công việc của nhà Ngô Thế cao, Điền Lịch còn đặc biệt tìm những nhân viên gia chính có kinh nghiệm phong phú.

“Nhưng mà... những người này không được rồi...” Ngô Thế đau khổ nói, “Sao giờ... Hôm nay tôi nhất định phải tìm được, không thì mai mặc gì tối ngủ đâu đây?”

Điền Lịch híp mắt nhướn mắt, đặc biệt kiên trì nói: “Vậy cậu muốn tìm công ty kiểu gì?”

“Tôi đã nói rồi, phải là hầu gái ấy! Những người này đều là bác gái... Mặc trang phục hầu gái chắc chắn là xấu chết...” Ngô Thế tìm rõ nhiều lần, nhưng mà lúc bắt gặp ánh mắt Điền Lịch, tiếng nói lại ỉu xiu đi.

“Lily... Cậu không phải nhân vật Boss phản diện, đừng học người ta đeo kính mắt phản quang trông rõ nguy hiểm...”

“À, tôi chỉ đang nghĩ tới một vấn đề.” Điền Lịch quay đầu đi, đón lấy ánh nhìn càng ghê gớm hơn.

“Gì cơ?” Ngô Thế hỏi một cách dè dặt.

“Một con người phải làm sao mới biến mình trở nên vô sỉ như thế nhỉ? Cậu thoát nhìn rất thuận buồm xuôi gió cơ mà, có gì tâm đắc sao?”

“Không, không, không có gì tâm đắc cả.” Ngô Thế lắc đầu còn nhanh hơn cả lắc trống bỏi, “Lily, cậu, cậu cười chút đi.”

“Tôi đang cười mà.” Điền Lịch lại nhếch miệng thêm chút làm chứng.

“...” Ngô Thế nhin không được che mặt xoay đầu sang một bên, Lily, cậu như vậy vốn là ngoài cười nhưng trong không cười, như thế càng đáng sợ hơn á!

“Khụ, vấn đề của cậu cao thâm quá, chúng ta lại nói lần sau đi, bây giờ vẫn nên tiếp tục thảo luận vấn đề tìm hầu gái đi...”

“Được thì được thôi, nhưng mà...” Điền Lịch lấy ghế ngồi xuống trước mặt Ngô Thế.

“Còn vấn đề gì nữa...” Ngô Thế lòng còn sợ hãi.

“Trước cậu hãy đi phơi nắng cho toàn bộ tế bào bạch nam bị ỉn trong đầu cậu chết hết đi rồi quay lại thảo luận vấn đề này thì thực tế hơn đây.”

“Tôi thấy cô hầu gái cũng khá thực tế mà...” Ngô Thế giận dữ nói.

“Cậu vẫn cứ sa đọa với căn nhà của cậu đi, đây là cống hiến duy nhất cậu có thể hiến cho xã hội đây.” Điền Lịch đứng thẳng dậy.

“Chờ đã, Lily.” Ngô Thế nhanh chóng bỏ nhào qua kéo cánh tay Điền Lịch, “Đừng đi đừng đi mà, không thì chiều chúng ta cùng tới công ty gia chính khảo sát một phen, dù sao hôm nay cũng khá rảnh mà.”

Những ngày trời gió nồm của tháng 4 cũng không mạnh lắm, vốn luồng không khí ẩm ướt cũng đủ khiến người ta khó chịu, còn phải chạy ngược chạy xuôi dưới ánh nắng nữa thì ngay cả thần tiên cũng phát cáu huống chi là đại ma vương.

Ngô Thế đi liền một lúc bốn công ty gia chính, nhưng hắn cũng không chọn được người hắn muốn, lúc này, hắn đứng ven đường lắc đầu thở dài: “Đầu năm nay, tìm người làm công mà cũng khó như vậy, nóng chết tôi rồi.”

Điền Lịch chỉ im lặng không nói.

Đây là đang chọn người làm công cũng đâu phải tuyển phi, Ngô Thế đã thành công làm những nhân viên đón tiếp của các công ty gia chính vừa rồi tức nổ ruột, nhưng bản thân hắn vẫn chưa phát hiện ra vấn đề chỗ nào.

Ngô Thế nóng bức khó chịu, quay sang bắt chuyện với một sạp nhỏ bán bánh bột lọc: “Anh gì ơi, cho hai bát bánh bột lọc nhỏ.”

“Vâng.” Chàng trai bán bánh bột lọc nét mặt tươi roi rói, động tác nhanh nhẹn mở tủ lạnh, luồng khí mát phả vào mặt. (đùa, tủ lạnh mở giữa trời này thì có mà chết tiền điện)

Vốn phải phả vào mặt chứ nhỉ, sao phía sau lại lành lạnh vậy?

Ngô Thế run run đôi chút, phía sau có gì nhỉ? Đó không phải Điền Lịch sao?!

“Li, Lily?”

Điền Lịch cười đi về phía chàng trai bán bánh, cũng không để ý tới Ngô Thế, “Anh chủ, tôi lấy hết bánh của cậu, đóng gói cho tôi đi.”

“Lấy hết á?” Anh bán bánh giật mình.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ Điền Lịch tuyệt chẳng phải nói giỡn, còn ý bảo hẳn nhanh chóng đóng gói chứ lị.

“Lily, tôi vừa bảo lấy phần của cậu rồi? Cậu mua nhiều thế làm chi?” Ngô Thế khó hiểu.

“Đương nhiên không phải để ăn, duỗi tay ra.”

“Ờ.” Dù không hiểu ý lắm nhưng Ngô Thế vẫn duỗi thẳng cánh tay ra.

Một đồng bánh bột lọc không dễ mang theo, chỉ có thể xách từng túi nhỏ một. Điền Lịch nhận lấy túi của anh chủ đưa qua, treo từng cái lên ngón tay Ngô Thế. (=)))))) botay)

“Được rồi.” Cuối cùng đã treo xong hết, Điền Lịch vui vẻ vỗ tay, giống như phủi bụi khi làm xong việc gì nặng nhọc lắm ấy.

“Nặng quá... Sắp gãy ngón tay rồi...” Ngô Thế nhìn Điền Lịch, lại không dám buông những chiếc túi đó.

“Những túi bánh này mang tới công ty mời đồng nghiệp.”

“Lily, sao từ trước tới giờ tôi chưa từng nhớ rằng cậu quan tâm đồng nghiệp thế nhỉ...” Ngô Thế mếu máo.

“Không có sao? Chưa từng có sao? Là tôi nhớ thiếu à? Vậy bây giờ có muốn cùng nhau mua đồ uống không?” Điền Lịch dùng giọng điệu nghi hoặc nói, giống như đang thảo luận vấn đề với Ngô Thế.

“Không cần, không cần, không cần không cần.” Ngô Thế vội lắc đầu.

Giờn à, bây giờ mua đồ uống không cần phải nói, chắc chắn cũng là hần xách thôi!

“Đi về đi.” Cũng may Điền Lịch chỉ nói có một chút, trả tiền xong là cậu ta dẫn đầu đi trước.

“Đi về á? Nhưng mà còn người làm công thì sao?”

“Là bảo cậu về ấy, đi ngay bây giờ, tôi tha thiết hy vọng lúc cậu về đến công ty thì bánh bột lọc vẫn còn mát.”

“Đây là nhiệm vụ bất khả thi mà!” Ngô Thế giậm chân.

“À, hình như không mát lắm...” Điền Lịch thản nhiên nói.

“... Điền Lịch! Tôi hận cậu!!”

Ngô Thế xách một đồng túi, tức giận gào lên rồi chạy như bay.

“Mau lên mau lên, xe bus sắp tới rồi.” Điền Lịch rất chi đáng ghét vẫy tay gọi hần.

Ngô Thế đứng với tư thế mắt trào lệ lạnh người trong gió, mới nãy chọc cậu ta chỗ nào chứ?!

5. Chương 5

Bánh bột lọc quện lẫn mùi bạc hà và vùng rang thơm phức phức chui tuột vào trong bụng, làm người ăn thấy mát cả ruột. Các đồng sự khó chịu bởi hơi nóng ẩm thấp cả một ngày giờ đều có vẻ mặt hạnh phúc. Tuy rằng Ngô Thế không dám chậm trễ như Điền Lịch nói, nhưng mà lúc mang bánh về thì nó cũng không còn vị mát như lúc ban đầu nữa, chẳng qua là ăn vẫn rất ngon.

“Phù, thoải mái quá....”

Đây là đang diễn Trung Hoa Tiểu Đường Gia (1) sao? Ngô Thế bốn ba tám trăm dặm đường trở về còn không suy cậu ta, đối với cái dáng vẻ không làm mà hưởng của mấy người đó có hơi bực bội.

(1)Trung Hoa Tiểu Đường Gia (hay còn các tên gọi khác là Trung Hoa Nhất Phiên, Trung Hoa Tiểu Trù Sư) là một bộ phim hoạt hình gốc Nhật, kể về 1 bạn người Tứ Xuyên tên Lưu Mạo Tinh học làm đầu bếp, xin vào học việc ở Quảng Châu từ gia dương tuyền, dần dần lên cấp cao, kết bạn vs nhiều người có cùng chí hướng, cuối cùng đối đầu vs “Hắc ám liệu lý giới(giới nấu ăn xã hội đen?)”.

Ông chủ Trương húp bát bánh bột lọc xùm xụp, thoải mái mà cảm thán: “Ngô Thế cũng đã hiểu chút việc đời, lòng tôi được an ủi rồi, tựa như cảm nhận được tâm tình sáng khoái của Dương quý phi ăn vãi năm đó.” (Dương quý phi rất thích ăn vãi nhé)

“... Dương Quý phi mới không phải đồ ngốc...” Ngô Thế mài răng cửa vào mép bát, nói bằng giọng ồm ồm.

Ông chủ Trương tai thính mắt tinh nghe được lời nói đại nghịch bất đạo của Ngô Thế, gã hít sâu một hơi, hô lên bằng giọng to khỏe: “Tiểu Trương, trừ tiền thưởng của cậu ta.”

“Quá đáng, trả bánh bột lọc anh đang ăn lại cho em đi.” Ngô Thế cố nhắc nhở ông chủ đạo lý cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn. (nghĩa là ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn, có thể tương đương với các câu Ăn cơm chúa, (phải) múa tối ngày. Ăn của chùa phải quét lá đa, Ăn xôi chùa quét lá đa.)

Ông chủ ngửa mặt lên trời cười dài nói: “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.”

Bạo quân!

Tài vụ tiểu Trương giòn giã đáp lại: “Em biết rồi. Tiền thưởng tháng này của Ngô Thế bị giữ lại nhá.” Cô ta nhanh nhẹn ghi nhớ vào trong máy tính, thuận tiện nhìn qua bảng lương tháng này. “A, Ngô Thế cậu phải cố gắng a, tiền thưởng quý này đều có khả năng bị trừ hết a.”

Đồ tay sai!

Thế mới nói cái miệng làm khổ cái thân.

Cái cô làm tay sai kia ăn bánh bột lọc xong, đột nhiên nhớ tới một chuyện. “Ấy? Lily đâu? Anh ta không đi cùng với cậu sao? Hình như anh ta nói là tới công ty gia chính mà.”

“Đúng vậy.” Ngô Thế bị hỏi như thế mới nhớ tới, trên con đường đi tìm người giúp việc, Điền Lịch hồi hẩn về gấp, không biết là đang làm gì nữa...

Hắn không cẩn thận đã bị Điền Lịch dắt mũi đi, hoàn toàn quên bống chuyện đó. Ngô Thế nhanh tay lấy điện thoại ra. “Alo, tiểu Lệ à?” (Lily là [lìlì], Lệ [lí] hoặc [lì])

“Cậu đang ngồi trong WC à?” Giọng nói vẫn cứ không lạnh không nhạt của Điền Lịch truyền đến.

“Hả?”

“Học điện thoại không dây của Bộ Bộ Cao làm gì thế hả.” (Bộ Bộ Cao là một hãng điện tử bên Trung, theo

ý hiểu của mình thì anh ý đang bắt bẻ cái cách xưng hô Tiểu Lệ thôi, mình cũng ko hiểu lắm, T^T)

“Ak... bị phát hiện rồi.” Ngô Thế cười khan mấy tiếng. “Lily, anh đang làm gì vậy?”

“Đi uống cà phê.” Điền Lịch thản nhiên trả lời lại.

“Cái gì, uống cà phê thì làm chi mà hồi tở về vậy?” Ngô Thế cực kỳ bất mãn với việc Điền Lịch một mình chạy đi hưởng thụ. Tiện thể mang hấn đi theo không được à, thêm một người cũng chỉ nhiều thêm một chén thôi mà.

Điền Lịch ở đầu dây bên kia không trả lời, microphone truyền lại giọng nữ tính thanh thanh. “Điền tiên sinh, không bằng bây giờ chúng ta qua xem một chút.”

“Cũng tốt.” Đây là tiếng Điền Lịch đáp lại, sau đó ông nghe lần nữa trở lại bên miệng cậu ta, nhưng cậu ta chỉ nói: “Trước cứ vậy đã, tôi cúp máy đây.” Sau đó ngắt điện thoại.

Cái gì chứ? Thật sự bỏ hấn đi tìm phụ nữ sao?! Ngô Thế không thể tin tưởng nhìn điện thoại hồi lâu, sau đó phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa. “Điền Lịch, cậu thật quá đáng.”

Mọi người trong phòng làm việc bị dọa cho giật mình, ông chủ thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống đất. “Ồn cái chi vậy?”

“Không có gì.” Ngô Thế ném điện thoại, rầu rĩ không vui nằm úp sấp lên mặt bàn.

A Phương nhún vai nói với ông chủ. “Chắc lại bị Điền Lịch chọc tức rồi.”

“À, vậy không cần để ý tới cậu ta.” Ông chủ ngồi trở lại trên ghế, Ngô Thế tức giận với Điền Lịch là chuyện cơm bữa. Sáng mai, à không, nói không chừng là tan tầm hôm nay thì sẽ lại như không có chuyện gì, điển hình của hình ảnh ‘đầu giường đánh nhau, cuối giường làm hòa’ đó mà.

Ày? Hình như dùng sai thành ngữ rồi? Ông chủ nhìn trần nhà suy nghĩ một chút, quên đi quên đi, tính toán điểm nhỏ ấy làm gì chứ.

Nhưng lần này Ngô Thế rất tức giận, hấn vừa nghiêng rằng nghiêng lợi lắm lắm vừa xử lý những công việc linh tinh khác, hấn gõ bàn phím và chuột nghe bùm bùm, A Phương nghe được mà thấy ghê.

Tổ tông ơi, làm hỏng rồi là làm khổ nhân viên vật tư biết bao ngài có biết không biết không hả? Điền Lịch đại tiên a, ngài mau trở lại đi!

Buổi chiều này coi như là nhàn nhã, mí mắt A Phương cứ díp cả vào, nhân vật then chốt Điền Lịch tới gần

tan tằm mới trở lại công ty.

Ngô Thế sớm đã thấy Điền Lịch vào cửa, hần vênh mặt híp mắt nhìn Điền Lịch chậm rãi đi lại hướng mình.

“Ngô Thế, cậu...” Khi tới gần bàn làm việc của hắn, Điền Lịch mở miệng định nói gì đó thì thấy Ngô Thế đẩy ghế đứng lên.

“Haiz, ngày hôm nay thật mệt mỏi quá a, về nhà sớm một chút thôi.” Hắn ngửa đầu, làm như hoàn toàn không thấy Điền Lịch, sải bước rời khỏi phòng làm việc.

“Au au!” Đi đứng mà mắt để trên trán cũng có chỗ hay của nó, mới đi khỏi cái bàn làm việc hắn đã đụng phải mép bàn của Điền Lịch. Ngô Thế nhanh chóng xoa chỗ đau, rồi lại đi ra ngoài làm ra vẻ như không có gì.

Biểu hiện của cậu từ đầu tới cuối nhập vai miễn chê, rõ ràng là không nhìn thấy Điền Lịch.

“Cậu ta trúng gió gì vậy?” Điền Lịch mờ mịt nhìn Ngô Thế đi xa, quay đầu hỏi nhân viên trong phòng làm việc.

“Cậu cũng không biết à?” A Phương khá bất ngờ.

“Quên đi quên đi, đừng quan tâm tới cậu ta.” Ông chủ Trương mặc kệ, phát phát tay.

“Đúng vậy, dù sao mỗi lần cậu ta lên cơn xong thì sẽ tốt thôi.” Trương tay sai nói xong thì hành động hết như bị bệnh động kinh.

Điền Lịch an tĩnh ngồi nghe bọn họ nói xong, hơi nghiêng đầu. “Được rồi.”

Ngô Thế đi xa rồi chứ nếu mà hắn nghe thấy mấy người này nói hắn như thế, sợ rằng hắn sẽ khóc đổ Trường Thành, lệ chảy Trường Giang như mấy ông chủ bị phá sản ấy chứ.

6. Chương 6

Bánh bột lọc quện lẫn mùi bạc hà và vùng rang thơm phức phức chui tuột vào trong bụng, làm người ăn thấy mát cả ruột. Các đồng sự khó chịu bởi hơi nóng ẩm thấp cả một ngày giờ đều có vẻ mặt hạnh phúc. Tuy rằng Ngô Thế không dám chậm trễ như Điền Lịch nói, nhưng mà lúc mang bánh về thì nó cũng không còn vị mát như lúc ban đầu nữa, chẳng qua là ăn vẫn rất ngon.

“Phù, thoải mái quá...”

Đây là đang diễn Trung Hoa Tiểu Đường Gia (1) sao? Ngô Thế bên ba tám trăm dặm đường trở về còn không suy cậu ta, đối với cái dáng vẻ không làm mà hưởng của mấy người đó có hơi bực bội.

(1)Trung Hoa Tiểu Đường Gia (hay còn các tên gọi khác là Trung Hoa Nhất Phiên, Trung Hoa Tiểu Trù Sư) là một bộ phim hoạt hình gốc Nhật, kể về 1 bạn người Tứ Xuyên tên Lưu Mãn Tinh học làm đầu bếp, xin vào học việc ở Quảng Châu từ gia dương tuyến, dần dần lên cấp cao, kết bạn vs nhiều người có cùng chí hướng, cuối cùng đối đầu vs “Hắc ám liệu lý giới(giới nấu ăn xã hội đen?)”.

Ông chủ Trương húp bát bánh bột lọc xum xụp, thoải mái mà cảm thán: “Ngô Thế cũng đã hiểu chút việc đời, lòng tôi được an ủi rồi, tựa như cảm nhận được tâm tình sáng khoái của Dương quý phi ăn vãi năm đó.” (Dương quý phi rất thích ăn vãi nhé)

“... Dương Quý phi mới không phải đồ ngốc...” Ngô Thế mài răng cửa vào mép bát, nói bằng giọng ồm ồm.

Ông chủ Trương tai thính mắt tinh nghe được lời nói đại nghịch bất đạo của Ngô Thế, gã hít sâu một hơi, hô lên bằng giọng to khỏe: “Tiểu Trương, trừ tiền thưởng của cậu ta.”

“Quá đáng, trả bánh bột lọc anh đang ăn lại cho em đi.” Ngô Thế cố nhắc nhở ông chủ đạo lý cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn. (nghĩa là ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn, có thể tương đương với các câu Ăn cơm chúa, (phải) múa tối ngày. Ăn của chùa phải quét lá đa, Ăn xôi chùa quét lá đa.)

Ông chủ ngửa mặt lên trời cười dài nói: “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.”

Bạo quân!

Tài vụ tiểu Trương giơ ngón cái đáp lại: “Em biết rồi. Tiền thưởng tháng này của Ngô Thế bị giữ lại nhé.” Cô ta nhanh nhẹn ghi nhớ vào trong máy tính, thuận tiện nhìn qua bảng lương tháng này. “A, Ngô Thế cậu phải cố gắng a, tiền thưởng quý này đều có khả năng bị trừ hết a.”

Đồ tay sai!

Thế mới nói cái miệng làm khổ cái thân.

Cái cô làm tay sai kia ăn bánh bột lọc xong, đột nhiên nhớ tới một chuyện. “Ấy? Lily đâu? Anh ta không đi cùng với cậu sao? Hình như anh ta nói là tới công ty gia chính mà.”

“Đúng vậy.” Ngô Thế bị hỏi như thế mới nhớ tới, trên con đường đi tìm người giúp việc, Điền Lịch hối hấn về gấp, không biết là đang làm gì nữa...

Hắn không cẩn thận đã bị Điền Lịch dắt mũi đi, hoàn toàn quên bồng chuyện đó. Ngô Thế nhanh tay lấy điện thoại ra. “Alo, tiểu Lệ à?” (Lily là [lìlì], Lệ [lí] hoặc [lì])

“Cậu đang ngồi trong WC à?” Giọng nói vẫn cứ không lạnh không nhạt của Điền Lịch truyền đến.

“Hả?”

“Học điện thoại không dây của Bộ Bộ Cao làm gì thế hả.” (Bộ Bộ Cao là một hãng điện tử bên Trung, theo ý hiểu của mình thì anh ý đang bắt bẻ cái cách xưng hô Tiểu Lệ thôi, mình cũng ko hiểu lắm, T^T)

“Ak... bị phát hiện rồi.” Ngô Thế cười khan mấy tiếng. “Lily, anh đang làm gì vậy?”

“Đi uống cà phê.” Điền Lịch thản nhiên trả lời lại.

“Cái gì, uống cà phê thì làm chi mà hồi tở về vậy?” Ngô Thế cực kỳ bất mãn với việc Điền Lịch một mình chạy đi hưởng thụ. Tiện thể mang hắn đi theo không được à, thêm một người cũng chỉ nhiều thêm một chén thôi mà.

Điền Lịch ở đầu dây bên kia không trả lời, microphone truyền lại giọng nữ tính thanh thanh. “Điền tiên sinh, không bằng bây giờ chúng ta qua xem một chút.”

“Cũng tốt.” Đây là tiếng Điền Lịch đáp lại, sau đó ông nghe lần nữa trở lại bên miệng cậu ta, nhưng cậu ta chỉ nói: “Trước cứ vậy đã, tôi cúp máy đây.” Sau đó ngắt điện thoại.

Cái gì chứ? Thật sự bỏ hắn đi tìm phụ nữ sao?! Ngô Thế không thể tin tưởng nhìn điện thoại hồi lâu, sau đó phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa. “Điền Lịch, cậu thật quá đáng.”

Mọi người trong phòng làm việc bị dọa cho giật mình, ông chủ thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống đất. “Ồn cái chi vậy?”

“Không có gì.” Ngô Thế ném điện thoại, rầu rĩ không vui nằm úp sấp lên mặt bàn.

A Phương nhún vai nói với ông chủ. “Chắc lại bị Điền Lịch chọc tức rồi.”

“À, vậy không cần để ý tới cậu ta.” Ông chủ ngồi trở lại trên ghế, Ngô Thế tức giận với Điền Lịch là chuyện cơm bữa. Sáng mai, à không, nói không chừng là tan tầm hôm nay thì sẽ lại như không có chuyện gì, điển hình của hình ảnh ‘đầu giường đánh nhau, cuối giường làm hòa’ đó mà.

Ày? Hình như dùng sai thành ngữ rồi? Ông chủ nhìn trần nhà suy nghĩ một chút, quên đi quên đi, tính toán điểm nhỏ ấy làm gì chứ.

Nhưng lần này Ngô Thế rất tức giận, hắn vừa nghiêng rằng nghiêng lợi lằm bằm vừa xử lý những công việc linh tinh khác, hắn gõ bàn phím và chuột nghe bùm bùm, A Phương nghe được mà thấy ghê.

Tổ tông ơi, làm hỏng rồi là làm khổ nhân viên vật tư biết bao ngài có biết không biết không hả? Điền Lịch đại tiên a, ngài mau trở lại đi!

Buổi chiều này coi như là nhàn nhã, mí mắt A Phương cứ díp cả vào, nhân vật then chốt Điền Lịch tới gần tan tằm mới trở lại công ty.

Ngô Thế sớm đã thấy Điền Lịch vào cửa, hắn vênh mặt híp mắt nhìn Điền Lịch chậm rãi đi lại hướng mình.

“Ngô Thế, cậu...” Khi tới gần bàn làm việc của hắn, Điền Lịch mở miệng định nói gì đó thì thấy Ngô Thế đẩy ghế đứng lên.

“Haiz, ngày hôm nay thật mệt mỏi quá a, về nhà sớm một chút thôi.” Hắn ngửa đầu, làm như hoàn toàn không thấy Điền Lịch, sải bước rời khỏi phòng làm việc.

“Au au!” Đi đứng mà mắt để trên trán cũng có chỗ hay của nó, mới đi khỏi cái bàn làm việc hắn đã đụng phải mép bàn của Điền Lịch. Ngô Thế nhanh chóng xoa chỗ đau, rồi lại đi ra ngoài làm ra vẻ như không có gì.

Biểu hiện của cậu từ đầu tới cuối nhập vai miễn chê, rõ ràng là không nhìn thấy Điền Lịch.

“Cậu ta trúng gió gì vậy?” Điền Lịch mờ mịt nhìn Ngô Thế đi xa, quay đầu hỏi nhân viên trong phòng làm việc.

“Cậu cũng không biết à?” A Phương khá bất ngờ.

“Quên đi quên đi, đừng quan tâm tới cậu ta.” Ông chủ Trương mặc kệ, phát phát tay.

“Đúng vậy, dù sao mỗi lần cậu ta lên cơn xong thì sẽ tốt thôi.” Trương tay sai nói xong thì hành động hết như bị bệnh động kinh.

Điền Lịch an tĩnh ngồi nghe bọn họ nói xong, hơi nghiêng đầu. “Được rồi.”

Ngô Thế đi xa rồi chứ nếu mà hắn nghe thấy mấy người này nói hắn như thế, sợ rằng hắn sẽ khóc đổ Trường Thành, lệ chảy Trường Giang như mấy ông chủ bị phá sản ấy chứ.

7. Chương 7

“Mặt trời đã lên cao, hoa mĩm cười với tôi, chim nhỏ cất tiếng chào buổi sớm, vì sao trên lưng anh lại đeo cặp tài liệu ”

Sáng sớm tỉnh lại, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ông mặt trời chiếu một vạt ánh nắng vàng ruộm, mùi hương Tide thơm ngát từ quần áo nhẹ nhàng bay trong không khí, hần ngân nga hát một bài hát Trung Quốc rồi đi vào phòng bếp lấy máy làm sữa đậu nành Joyoung làm một cốc sữa đậu nành tự nhiên, thơm ngon.

Ngồi trong nhà hàng rộng rãi sáng sủa, nhẹ nhàng nhấp một ngụm sữa đậu nành, tâm tình phẳng phất như bay lên tận mây xanh... À, lúc này mà có bánh quẩy nữa thì tốt rồi.

“Trong 3s đồng hồ nữa mà cậu mà không nhận điện thoại thì mời cậu chọn một trong những phương pháp giết người trong Conan để tôi thí nghiệm trên người cậu...”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại Ngô Thế cài riêng cho số của Điền Lịch vang lên.

“Thật là đặc biệt, là ai lại quấy rầy buổi sáng đẹp đẽ thanh nhã của tôi vậy?” Ngô Thế tức giận nói trong điện thoại.

“Còn sớm hử, đã trưa rồi đấy.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của A Phương.

“Chuyện gì vậy?”

Không biết điện thoại bên kia mở loa ngoài hay bị người khác cướp lấy, người nói chuyện đột nhiên chuyển thành tiểu Trương. “Ông chủ nói nếu cậu bỏ lỡ hội nghị quan trọng sáng nay thì không chỉ tiền thưởng tháng này mà kể cả của tháng sau cũng không có. Chúc mừng cậu đạt mục tiêu tiền thưởng quý là 0. Hoan hô nào.”

Tiếng vỗ tay let đẹt truyền đến, phỏng chừng toàn bộ mọi người trong công ty đều có chút hả hê.

“...” Cả ngày ông chủ nói, ông chủ nói, cậu ta là tàn dư của chủ nghĩa tư bản trong dân à! Mình phải đại diện công lý thủ tiêu mi!

“Cậu ta hay ngủ quên mà thôi.” Ngô Thế còn chưa nghĩ ra phải nói cái gì, trong điện thoại truyền đến giọng nói một người, tiếng nói có vẻ xa, chỉ nghe được loáng thoáng thôi, nhưng hần lập tức nhận ra đó là giọng của Điền Lịch.

A, Lily, khi cả thế giới đối đầu với tôi thì chỉ có cậu đứng bên tôi, trên xương sườn của cậu nhất định là cắm bốn thanh đao rồi.

Ngô Thế còn chưa cảm động xong thì câu tiếp theo của Điền Lịch đã từ từ bay vào lỗ tai hắn. “Đáng tiếc không ngủ mãi luôn đi, nếu thế thì thế giới đã yên tĩnh rồi.”

“Lily, cậu nguyên rửa trắng trơn đấy nhé!” Ngô Thế cảm điện thoại hét lớn.

“Cậu tiếp tục ngủ đi, không cần đi làm nữa.” Giọng nói Điền Lịch bỗng trở nên rõ ràng, có lẽ là đã đi tới gần điện thoại.

“... Tôi lập tức đến đó.” Ngô Thế ỉu xiu ngay tức khắc, giận dữ thu dọn vài thứ chuẩn bị đi ra ngoài.

Lúc lướt qua phòng ngủ, hắn lại thấy một tờ giấy nhẵn trên cửa, đem qua hắn bóc ra, có thể là bởi vì ướt át nên tờ giấy đỡ hơi bong, quần một bên mép.

Ngô Thế đảo mắt nhìn quanh, cô giúp việc quét dọn vất vả như vậy, hắn cũng không thể gây phiền thêm được. Hắn đứng là tri kỷ quá đi, hắn chạy hai ba bước tới bên cửa sổ, mở tung hết các cánh cửa ra, chỉ cần thế là gió cũng lùa vào được rồi.

Rất sợ cô giúp việc không phát hiện ra hành động lãng mạn khiến người ta cảm động này, Ngô Thế rút một tấm từ xấp giấy ghi chú trong túi ra, viết rồi dán lên cửa. ‘Tôi mở cửa sổ thông gió, ngày hôm nay thời tiết tốt ghê á.’ Cuối cùng còn vẽ một khuôn mặt cười tươi như ông mặt trời vào chỗ giấy còn trống nữa.

Tuy nói Ngô Thế còn chưa có đi làm đã bị Điền Lịch phàn nàn, nhưng đó là chuyện thường, không cần lưu ý, quan trọng là hắn nhớ rõ buổi sáng vô cùng tao nhã kia đều là Điền Lịch ban tặng cho.

Phải biết cư xử ‘uống nước nhớ nguồn’.

Ngô Thế vừa vào cửa công ty đã gặp Điền Lịch chạy thẳng qua. Điền Lịch đang đưa lưng về phía hắn, tựa vào cạnh bàn xem tài liệu.

“Lily!” Ngô Thế không chút suy nghĩ, tứ chi cùng sử dụng gục trên lưng Điền Lịch.

Điền Lịch chỉ lưng lay một chút, sau đó bình ổn trở lại, đầu cũng không quay lại, tùy tiện để Ngô Thế bám trên người như khỉ bám cây vậy.

“Làm gì?”

“Tối nay tôi mời cơm.” Ngô Thế cười hì hì nói, thuận tiện lướt qua bả vai Điền Lịch nhìn tài liệu trong tay cậu ta, hình như là bản kế hoạch gì đó.

“Lương tâm trời dậy sao?”

Ngô Thế bám một hồi một mồi, tự buông tay ra, vỗ vai Điền Lịch

“Nhà tôi sạch sẽ quá, tôi rất cảm động Lily ạ.” Ngô Thế nói rồi lại nhào tới, mặt cọ loạn trên lưng Điền Lịch.

“Đừng cọ hết nước mắt nước mũi của cậu lên người tôi.”

“Hai người các cậu, đi họp, họp xong muốn làm gì thì làm.” Hai thằng còn đang mãi ghẹo nhau, ông chủ Trương vỗ bàn, đứng dậy đi vào phòng họp.

“Ừa.” Ngô Thế tùy tiện ừ một tiếng, lại nói với Điền Lịch. “Lát nữa bàn xem nên ăn cái gì.”

“Được.” Điền Lịch buông tài liệu xuống, quay đầu lại cười một cái thật tươi với Ngô Thế.

Ngô Thế sững sốt một giây, chớp mắt mấy cái, sau đó quay đầu chạy ào vào phòng họp.

Việc làm ông chủ Trương phải bảo người gọi điện bắt Ngô Thế tới họp chính là do thương vụ mà Điền Lịch đã xem kia.

Sắp tới có một công ty bánh ngọt nổi tiếng tiến hành sửa chữa mặt tiền cửa hàng, đang gọi thầu phương án thiết kế. Ông chủ Trương sắp sửa hợp tác cùng một công ty thiết kế khác, công ty này không thể cứ hoạt động với quy mô nhỏ mãi được, đây là cơ hội tốt để bọn họ tiến xa hơn.

Tuy nói bình thường quá thoải mái đến nỗi mọi người trong công ty dường như chẳng coi gã là ông chủ (lúc bị trừ tiền thì có nghĩ tới), gã tốt xấu gì thì cũng là người làm ăn, đầu tóc dần dần thưa dần là muốn nó giống như bóng đèn, giờ đây nó rốt cục cũng đã xuất hiện ánh sáng trí tuệ.

Ngô Thế liếc nhìn đầu ông chủ, nằm ỉu xù úp sấp lên mặt bàn.

“Điền Lịch.” Ông chủ nói đại khái về tình huống của thương vụ này, khụ một tiếng.

Điền Lịch đứng dậy đi tới phía trước, lúc đi qua bên người Ngô Thế, dùng cái kẹp tài liệu gõ lên đầu cậu ta.

“Au...” Ngô Thế không hiểu vì sao lại bị đánh, trợn tròn mắt nhìn Điền Lịch, nhưng Điền Lịch cứ tỉnh bơ, thản nhiên đi tới bên cạnh máy chiếu. Ông chủ cười vui sướng.

“Tiếp theo đây, tôi xin phép chiếu tài liệu về phong cách lắp đặt thiết bị mặt tiền cửa hàng của công ty này cho mọi người tham khảo, đồng thời còn kèm theo một vài kiến nghị do bên hợp tác gửi tới.” Điền Lịch ăn nói rõ ràng, tuần tự từng việc một, mọi người đều nửa cúi nửa ngẩng ghi ghi chép chép lên cuốn sổ ghi chép của họ.

Chỉ có Ngô Thế giữa đầu nhìn Điền Lịch, tay không hề nhúc nhích.

Hắn thật sự không tưởng việc viết lách, lúc còn đi học đều là cuối kỳ mượn vở của bạn rồi photo lại, nước đến chân mới nhảy. Lần đầu tiên nhìn thấy chữ viết ngay ngắn của Điền Lịch, ghi chép tuần tự rõ ràng, Ngô Thế đúng là vô cùng kinh ngạc.

Chỉ tiếc hắn và Điền Lịch ‘đồng tâm bất đồng hệ’.

Ngụ ý rằng hai người tuy ở cùng nhau/ ngủ cùng nhau nhưng không cùng khoa nên không mượn vở đi photo được =))

“Haiz...” Nếu học cùng lớp với Lily thì tốt rồi, nhưng xui xẻo cái là giờ làm việc cùng công ty. Ngô Thế ngẫm nghĩ, không khỏi thở dài.

Một tấm bọt biển dùng để lau bảng trắng bay một đường parabol hoàn mỹ, trúng giữa đầu Ngô Thế.

“Lời tôi nói có gì để cậu cảm khái như thế hả?” Điền Lịch đứng trước tấm phong trắng vận hành máy chiếu, ánh sáng đủ màu rực rỡ từ máy chiếu ánh lên mặt anh, nhìn giống như lớp phấn trắng dày trên mặt ông chú hề McDonald, tiếc là Ngô Thế cười không nổi.

“Không có không có.” Hắn cuống quýt lắc đầu, cung kính đưa tấm xốp lau bảng lại.

Điền Lịch nhận đồ, mỉm cười: “Vụ này mà làm không tốt thì tôi thiêu cậu làm phân bón thúc cho hoa.”

“Ác thật.” Ngô Thế nhe răng. “Ông chủ còn chưa nói gì đâu.”

“Lily đã nói hết những điều tôi muốn nói.” Ông chủ mừng quá đổi.

“Ông chủ, tôi thấy chất dinh dưỡng của ông cũng rất phong phú ha.” Điền Lịch chậm rãi quay đầu lại. (chất dinh dưỡng phong phú = thiêu rồi thành phân bón cũng rất là tốt)

“Khụ.” Ông chủ bị dọa tí nữa thì sắc nước trà, “Điền... Điền... Điền trợ lý... Tôi sợ bồn hoa nhà cậu sẽ thừa cholesterol đấy.”

Tục ngữ nói, nước muối đậu hũ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn (). Tất cả mọi người trong phòng hội nghị đều thâm có tiếng lòng chung – rõ là chuối thức ăn.

() Nước muối sẽ khiến đậu nành kết tủa thành đậu hũ, một vật khắc chế một vật, chỉ đạo lý tương sinh tương khắc. Hai câu này có nghĩa tương đương nhau.

Đối với ông chủ Trương và Ngô Thế, hộp xong buổi này đúng là cứu tử nhất sinh, hai người đi ra ngoài phòng họp rồi thì đồng loạt lau mồ hôi lạnh trên trán.

Lily, đừng tưởng cậu là đầu của chuỗi thức ăn nhá, xem sau này ai ăn ai!

Ngô Thế thuộc hàng cây cỏ tể bào đơn cuối chuỗi thức ăn hung dữ, nhưng hắn ta chỉ dám thâm lỗi nhãi phỉ nhỏ Điền Lịch mà thôi.

A, nhắc đến ăn... Ngô Thế cười tủm tỉm đi tới cạ bên người Điền Lịch. “Lily à, buổi tối chúng ta đến cửa hàng bánh ngọt đi, thuận tiện xem phong cách quán đó luôn.”

“Ý kiến hay lắm.” Ông chủ cầm cốc nước uống đi qua bên cạnh hai thằng nghe thấy liền gật đầu liên tục. “Hay là toàn bộ nhân viên trong phòng thiết kế cùng đi đi.” Hiếm khi Ngô Thế có lòng hợp tác như vậy, ông chủ vui vẻ tuyên bố.

“Tốt tốt.” Có người hưởng ứng theo.

“Ông chủ.” Điền Lịch nói từng chữ một. “Anh thật muốn đi cùng sao? Tôi lo lắng thay cho lượng đường trong máu của anh đấy.”

“Ờ...” Ông chủ đối mắt với Điền Lịch, tay run lên. “Không, không đi cùng cũng được. Ha ha, ha ha ha.”

Tiếng trầm trồ ngợi ca vừa vang lên trong phòng làm việc nhất thời ngừng ngay lại, im lìm vắng vẻ.

“Đúng rồi đó, tôi mời Lily đi ăn, các người đừng có mà đi ăn chực.” Ngô Thế phát tay như đang đuổi ruồi.

Điền Lịch mỉm cười đang chuẩn bị đồng ý thì lại nghe Ngô Thế nói tiếp: “Ấy chà, tôi còn có thể thuận tiện mua một chiếc bánh ga-tô cho cô giúp việc nữa.”

“Cô giúp việc nào?” Điền Lịch thấy kỳ quái, hỏi.

“Không phải cậu tìm cho tớ một người giúp việc sao? Hôm qua tớ gọi điện cho cậu nghe thấy giọng con gái mà, cứ tưởng cậu trộm đi hẹn hò chứ, về nhà mới phát hiện là cậu tìm giúp việc cho tớ, tớ cảm động lắm. Thế nào thế nào? Cô ấy dễ thương không? Nhưng mà cô ấy thực sự là lợi hại, nhà tôi được vệ sinh rất sạch sẽ.” Ngô Thế thao thao bất tuyệt nói, hồn nhiên chưa phát giác vừa rồi môi Điền Lịch khẽ cong lên rồi trở lại như cũ rất nhanh.

“Cho nên cậu cho rằng người giúp việc làm những việc ấy cho cậu?”

“Hả? Không phải sao?” Ngô Thế chớp mắt, không hiểu sao Điền Lịch lại nói như vậy.

Điền Lịch im lặng một lát, đột nhiên mỉm cười tươi rói, “Không có gì, đúng rồi, tôi đã nghĩ ra buổi tối nên ăn cái gì rồi.”

“Cái gì?”

“Tối buổi tối rồi cậu sẽ biết.” Điền Lịch nháy mắt ra vẻ thần bí, Ngô Thế không khỏi run rẩy cả người.

... Có dự cảm xấu

8. Chương 8

Lòng dạ Điền Lịch, giống như là phó bản (bản sao) của sơn khẩu sơn (thế giới ma thú) trong game online vậy, không đi vào sẽ không biết đằng sau có bao nhiêu quái đang chờ vây đánh bạn, nhưng việc bị vây đánh là chuyện tất nhiên, chẳng qua là khác giữa miếu sát và lăng trì mà thôi. (theo mình thì miếu sát là giết trong 1 giây, và sự khác biệt giữa hai thứ là chết dài và ngắn mà thôi)

Ngô Thế cứ cân nhắc giữa việc chết nhanh chóng hay là chết từ từ (tuy đều là chết cả), hắn ta lia mắt qua lại theo bước chân Điền Lịch.

Hửm? Lily sao trông cứ là lạ?

Điền Lịch đứng bên máy copy nhưng máy photocopy đã photo tài liệu xong từ lâu, tuồn ra đằng cửa ra rồi, còn cậu ta vẫn đứng bất động như không phát hiện. Hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt không thể hiện điều gì, không biết là đang nghĩ gì nữa.

Hành động thờ người ra này nếu xảy ra trên người Ngô Thế thì là bình thường nhưng đây lại là Điền Lịch.

Ngô Thế nhíu mày, định đi qua thì thấy Điền Lịch đột nhiên lấy lại tinh thần, cầm lấy tài liệu trở về.

Thời gian Điền Lịch sống người cũng không lâu, ngoại trừ Ngô Thế nhìn chăm chăm vào y thì căn bản không ai phát hiện, y vừa lấy lại tinh thần đã giống y như bình thường rồi.

Ngô Thế thực sự không nhìn ra được điều gì, chỉ thuần túy nghĩ Điền Lịch có gì đó không bình thường. Nhưng cũng phải nói lại, người này biết giả vờ giả vệt lắm.

Ngô Thế bĩu môi, bắt đầu tỉ mỉ nghĩ lại chuyện hôm nay nhưng suốt cuộc họp tinh thần hắn đều chỉ chăm chăm vào việc xem thường y... Thôi thì đi hỏi vậy.

“Lily.”

“Hửm?” Điền Lịch cúi đầu viết lách, hừ một tiếng coi như đáp lời.

“...” Đáp trả kiểu này cũng tùy tiện quá đi, Ngô Thế kéo ghế ngồi xuống, đặt má lên mặt bàn của Điền Lịch, từ dưới nhìn lên mặt cậu ta, “Lily, cậu làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao?” Điền Lịch không ngừng động tác, liếc nhìn Ngô Thế.

“Không có việc gì chứ?”

Điền Lịch rút cuộc dừng bút. “Rốt cuộc cậu muốn hỏi cái gì?”

Hỏi cái gì sao... Lấy hiểu biết của cậu với Điền Lịch, nếu nói thẳng rằng cậu trông kỳ kỳ thì sẽ bị trừng cho coi.

“Haiz...” Ngô Thế nhìn thẳng Điền Lịch một lát, thở dài, yên lặng quay lưng lại với Điền Lịch, ngoài miệng thì lầm bầm. “Lily sao cậu chẳng bao giờ chịu nói gì với tớ cả, bắt công quá đi.”

Điền Lịch nghe được thì nhú mày. “Cậu... Đầu óc cậu thì ra cũng có chức năng hỏi vấn đề phức tạp như công bằng hay bất công à.”

Đáng ghét!

“Cậu đang cười nhạo tôi ngu ngốc chứ gì.” Ngô Thế nhảy dựng lên.

Điền Lịch mỉm cười. “Ai dè, nói uyển chuyển như vậy mà cậu cũng hiểu, có tiến bộ, có tiến bộ.”

“Cậu nào có uyển chuyển, lực sát thương một chút cũng không giảm.”

Thực sự là tự tìm khổ mà, Ngô Thế oán hận rồi đi nhưng không phát hiện ra người phía sau nhẹ nhàng thở ra một hơi, như đang thở dài mà cũng như không phải.

Ngô Thế phát hiện mình lại bị bốn cột, ngồi trước máy vi tính, vừa làm việc vừa thăm thì nói xấu Điền Lịch.

Đảo mắt đã tới giờ nghỉ trưa. Ngô Thế theo thói quen muốn tìm Điền Lịch đi ăn cùng nhưng lại thấy cậu ta đi thẳng vào phòng làm việc của ông chủ.

Đến giờ nghỉ rồi còn có chuyện gì đây? Ngô Thế suy nghĩ một chút, quyết định đi tới nhà hàng tìm chỗ ngồi lấy lòng Điền Lịch. Đến giờ này, mọi người trong cả toà nhà đều đổ ra như ong vỡ tổ hướng về phía nhà hàng, không thừa dịp này thì cũng chỉ có canh tàn thịt nguội mà thôi.

Thế nhưng ngồi chờ ở nhà hàng, người đến người đi mà vẫn không gặp Điền Lịch. Ngô Thế cầm chiếc đĩa gỗ lên mặt bàn, cổ cứ gân lên ngó tới ngó lui về phía cửa ra vào như chừng muốn đứt đến nơi.

Người bên bàn bên cạnh cứ lần lượt đổi hết đám này tới đám khác, có người bưng bàn ăn hỏi cậu. “Cậu không đi với ai à, ngồi chung được không?”

Ngô Thế không cam lòng mà dịch bàn ăn của Điền Lịch ra. “Ngồi đi...”

Lily, nếu cậu không tới, tớ cũng sắp chờ cậu thành hòn đá vọng Lịch vừa ưu nhã lại vừa thâm trầm rồi đây này.

Thực sự chờ không được nữa, hắn lấy điện thoại ra gọi. Tiếng chuông vang lên hai hồi thì Điền Lịch nhận, “À lô?”

“Lily, cậu không mau tới ăn hả? Ngươi hết cả rồi nè.”

“...” Điền Lịch im lặng giây lát. “Cậu ăn trước đi.”

Chắc chắn có chuyện. Ngô Thế hỏi: “Cậu đang ở công ty à? Đang làm gì đó?”

“Đang ở... Hừm?” Điền Lịch giống như nhìn thấy gì đó, hoài nghi hừm một tiếng, dừng lại chốc lát, trong ống nghe truyền đến tiếng sần sật, một lát sau lại thấy cậu ta mở miệng. “Cậu muốn biết sao?”

Bốn chữ này cứ như là thốt ra từ trong kẽ răng vậy, mang theo ý cười pha chút dịu dàng đặc biệt của Điền Lịch, khiến hắn nghe xong vô cùng sợ hãi.

Má ơi, lúc im lặng vừa rồi xảy ra chuyện gì thế? Ngô Thế thấy nguy cơ ngầm.

“Không... Không cần.” Ngô Thế nhanh chóng đổi giọng. “Tớ ăn trước đây.”

Gấp lại điện thoại, Ngô Thế thở phào một cái. Người chung bàn ngồi đối diện hiếu kỳ nhìn cái trán đầy mồ hôi của hắn.

Điền Lịch không thích ăn đồ nguội, sẽ có cảm giác đầy dầu mỡ, cho nên cũng không cần để lại cho cậu ta. Dựa vào tinh thần không lãng phí lương thực, Ngô Thế cố gắng nuốt phần thức ăn của hai người, cũng may hắn sợ cơm nguội, còn chưa gọi cơm cho Điền Lịch.

Sờ sờ cái bụng căng phồng, Ngô Thế thừa dịp không ai phát hiện nói lỏng dây lưng một nấc, rồi định đi quanh quanh đây tiêu hoá thức ăn.

Tuy rằng hắn đã nhét đến mức óc đầy bụng phê, song Ngô Thế vẫn lo lắng Điền Lịch chưa ăn cơm. Hắn đi lang thang mấy cửa hàng dưới toà nhà, thấy một cửa hàng bánh ngọt kiểu Trung. Cái này được, nếu Điền Lịch đã ăn cơm xong thì vẫn còn có thể dùng trà chiều a.

Bánh đậu xanh, bánh đậu đỏ, bánh khoai mì vị trà xanh (1), bánh lão bà (2)... Bánh ngọt được làm vô cùng khéo léo và đẹp mắt tỏa ra mùi vị ngọt ngào, làm người ta nhìn chỉ muốn ăn ngay, bữa trưa vừa ăn xong vẫn còn trong dạ dày chưa kịp tiêu hoá mà Ngô Thế vẫn vui vẻ rạo rức mua một đồng lớn.

Trong phòng làm việc vẫn còn trà Mao Phong() lần trước đi du lịch mua về, thiệt là nghĩ thôi cũng đã thấy sung sướng rồi.

() Trà Mao Phong: 1 trong 10 loại trà nổi tiếng, xuất xứ từ Hoàng Sơn, An Huy, thuộc loại trà đen.

Lúc trở lại phòng làm việc, tất cả mọi người đã chuẩn bị làm ca chiều, thế nhưng vẫn không gặp Điền Lịch. Ngô Thế nhìn đồng hồ treo tường một chút, sau lại nhìn đồng hồ đeo tay, lại nhìn góc hiển thị thời gian trên máy vi tính, giờ này Điền Lịch không báo một tiếng mà đã đi đâu chứ.

“Đậu Nhĩ Đôn mặt xanh trộm ngự mã a ” ()

() Đây là một câu hát trong kinh kịch, Đậu Nhĩ Đôn là một nhân vật trong kinh kịch.

Ngô Thế đang chống cằm nghĩ chuyện Điền Lịch, bên tai đột nhiên vang lên một câu kinh kịch chẳng có vần điệu. Buổi trưa, ông chủ ăn đến nổi miệng đầy dầu mỡ, thích ý ung dung bước về công ty.

“Ông chủ, Lily đi đâu rồi?” Ngô Thế thấy gã liền hỏi.

“Tôi sao mà biết được.” Về mặt ông chủ mờ mịt.

“Không phải lúc sắp nghỉ trưa cậu ta tới phòng làm việc của anh sao?”

Chuyện khác không nói, nhắc tới việc Điền Lịch tìm gặp gã, ông chủ lập tức tái mặt, gã cảm giận phủ quyết. “Tôi chẳng biết, cậu tự đi hỏi cậu ta đi.” Nói xong nổi giận ùng ùng quay về phòng làm việc, còn đóng cánh cửa ‘rầm’ một tiếng.

“Ấy dà, chắc chắn là chịu khổ từ Lily rồi.” Mọi người bị tiếng đóng cửa làm giật cả mình, chờ ông chủ đóng cửa xong thì tiểu Trương mới lộ đầu ra, y như đầu rắn chui ra khỏi động.

“Ồ...” Ngô Thế không có hứng thú với mấy chuyện tán nhảm về ông chủ, hắn muốn biết Điền Lịch đang ở phương nào hơn.

“Oa, cậu mua bánh ngọt của cửa hàng Mãn Tâm Viên à.” Mắt A Phương lia phát thấy đồng hộp gói giấy trên bàn, gào thét hô hoán.

Mãn Tâm Viên là cửa hiệu lâu đời, bánh ngọt ngọt mà không ngấy, được các cô gái chào đón lắm.

“Đúng vậy, dùng cho trà chiều.” Ngô Thế uể oải trả lời.

“Có lộc ăn rồi.” A Phương thật vui sướng.

“Là cho Lily.” Ngô Thế sửa lại cho đúng.

“À...” A Phương thất vọng thở dài. “Cậu lại làm gì chọc giận Lily rồi?”

“Sao cậu đoán vậy hả?!” Bị nghi ngờ như thế, hắn nghĩ hình như mình đã đánh mất điều quan trọng gì đó. Ngô Thế vô cùng căm phẫn vỗ bàn: “Tôi không thể mua gì đó cho Lily ăn hay sao?”

Tiểu Trương lộ ra mỉm cười đầy trí tuệ. “Bé ơi, bé có biết một câu chuyện tên là ‘cậu bé chăn cừu’ không hả?” (tên tiếng Trung là ‘gọi sói tới’)

“...” Ngô Thế im lặng đối mắt với Tiểu Trương một lúc lâu, sau thấy thua trận, nói: “Cậu đúng là lấy một ví dụ đau khổ...”

(1)lục trà ma thực: bánh khoai mè vị trà xanh (chả biết có đúng ko nữa ==)

(2) bánh lão bà

9. Chương 9

Tuy rằng chỉ cần gọi một cú điện thoại, Điền Lịch nhất định sẽ nói cậu ta đang làm gì, song Ngô Thế thuộc dạng bướng, Điền Lịch không chịu nói chuyện, hắn cứ cố hỏi cũng vô nghĩa.

Không thể nói rõ vì sao, Ngô Thế rất hi vọng Điền Lịch đừng giả vờ giả vịt trước mặt hắn.

Một bên phiền lòng tô vẽ, một bên thi thoảng lại quay đầu nhìn cửa dẫn đến nhiều lần bị sai.

“Tức thật, lại lệch màu rồi.” Ngô Thế ném mấy cây bút, muốn tìm hàng mẫu tham khảo bên nhà máy đưa tới trước để xem, nhưng lật hết mọi nơi mà vẫn không tìm ra được.

“Bực chết được!” Ngô Thế nhin không được đập vào tủ trang trí.

“Cậu muốn đập chờ mọi người đi hết rồi hẵng đập, tủ đề lên một mình cậu là đủ rồi, đừng có liên lụy tới người khác.” Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh như băng vang lên phía sau hắn.

Đúng là hễ nói là chói tai, chẳng khách sáo chút nào, nhưng đối với Ngô Thế, nó thật giống như ly kem mát lạnh mùa hè làm hắn thoáng cái trở nên phấn chấn.

“Lily!” Ngô Thế vui vẻ bỏ nhào tới, “Hôm trước nhà máy đưa hàng mẫu tới để đâu rồi?”

“Đầu cậu ngay cả làm chậu hoa cũng không nổi.” Điền Lịch hừ lạnh một tiếng.

“Cái gì?” Ngô Thế cuống quýt giữ đầu.

“Để làm vật trang trí thôi cũng ngại xấu xí.” Điền Lịch lưu loát mở ngăn kéo thứ ba của chiếc tủ ra, “Đã nói với cậu là đặt ở đây rồi mà.”

Chuyện gì xảy ra... Hình như cơn tức còn lớn hơn bình thường. Ngô Thế rụt cổ lại, hậm hực cầm lấy túi văn kiện, chuồn về bàn mình.

Lúc không gặp Điền Lịch thì chẳng thể nào yên tâm, giờ thấy Điền Lịch rồi thì lại thấy bức bối đè nén. Ngô Thế thật sự rất mâu thuẫn.

Trở lại chỗ mình thì thấy bánh ngọt trên bàn, Ngô Thế cầm hộp giấy đưa tới trước mặt Điền Lịch. “Tớ mua cái này.”

Điền Lịch liếc mắt nhìn ký hiệu của Mãn Tâm Viên trên nắp hộp. “Cậu ăn cơm trưa còn chưa đủ hả?”

“Không phải, Lily, cậu có đói bụng không? Tớ thấy cậu nhất định chưa ăn trưa nên mới mua.” Ngô Thế nói rồi lại nhìn thời gian một chút. “Giờ đã là hai rưỡi chiều rồi, buổi trưa cậu đi đâu mà lâu vậy.” Nửa câu sau hắn nói nhỏ dần, Ngô Thế lẩm bẩm như oán giận.

Chắc không ngờ tới đây mới là đáp án chính, Điền Lịch ngẩn người, cúi đầu nhìn chiếc hộp giấy trong tay, một lát sau thở dài rất nhỏ.

“Lúc nào cũng vậy...” Anh nhỏ giọng tự nói.

“Gì cơ?” Ngô Thế không nghe rõ, hỏi lại.

“Không có gì.” Điền Lịch lắc đầu, mở hộp bánh ngọt ra, “Cậu lúc nào cũng thích những thứ ngọt ngọt này.”

“Ăn ngon lắm.” Ngô Thế lắc lư cái đầu, nói: “Nếu cậu sợ ngọt thì để tớ đi pha trà cho.” Nói xong, hắn đi lấy một cái chén cho Điền Lịch.

“Pha cho cậu một chén luôn đi.”

“Hả?”

“Cậu nghĩ tôi là cậu sao, ăn nhiều đồ ngọt như vậy tôi ăn sao nổi?”

“Ừa...”

Giờ này cũng suýt soát giờ uống trà chiều. Hai người đều tự cầm một chén trà xanh, hương trà nhàn nhạt cùng một miếng bánh ngọt làm những tâm tư phức tạp rồi rã vỡ vừa nãy thoáng cái tan thành mây khói.

Ngô Thế nhìn vẻ mặt bình thản của Điền Lịch, vẫn nhìn xuống, mở miệng hỏi: “Lily, buổi trưa cậu chạy đi đâu lâu vậy? Đến cũng muộn.”

“Điều này ư.” Điền Lịch khẽ cười. “Bởi vì mùa hè tới rồi, ông chủ đặc biệt cho tớ một giờ nghỉ trưa dài hơi hơn thường, đúng là người biết thông cảm mà.”

“Tốt như vậy sao?” Ngô Thế trừng lớn mắt. “Tớ cũng muốn.”

“Vậy cậu cứ nói với ông chủ.” Điền Lịch hớp một ngụm trà.

“Đừng tưởng tôi không nghe thấy.” Ngô Thế chưa kịp nói xong, trong phòng làm việc của ông chủ đã vang lên tiếng gầm giận dữ. “Ai thông cảm cho cậu chứ.”

“... ..”

Cả công ty thoáng cái im phăng phắc.

Lily, cậu rốt cục đã làm gì ông chủ thế?! Các nhân viên đồng loạt thầm hỏi câu ấy.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, Điền Lịch sao lại đạt được giờ nghỉ trưa dài hơi vậy, nói chung không phải

chuyện người bình thường có thể làm được.

Ngô Thế nhớ tới lúc trước hắn hỏi ông chủ rằng Điền Lịch ở đâu thì mặt gã xanh như Vạn Niên Thanh ấy, hắn không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

“Tớ thấy hay là thôi đi...”

Dù có thể tận hưởng giờ nghỉ trưa dài hơn, nhưng công việc nên làm thì vẫn phải làm. Lúc tan tầm, đồng nghiệp đều lục tục đi ra, Điền Lịch vẫn đang vùi đầu làm việc.

Ngô Thế kéo chiếc ghế ngồi bên cạnh Điền lịch, đặt cằm lên mặt bàn. “Lily, còn chưa mệt à...” Âm cuối kéo dài thiệt dài, nghe rõ là uể oải. Bởi vì phải đợi Điền Lịch cùng đi ăn cơm nên tới giờ Ngô Thế vẫn chưa đi. Hiện tại toàn bộ công ty đi hết, chỉ còn lại bọn họ.

“Cậu hỏi mười bảy lần rồi đấy.” Điền Lịch cũng không ngẩng đầu lên, động tác trên tay vô cùng nhanh chóng.

“Lily, cậu không biết tính toán rồi” Ngô Thế chống cằm. “Cậu đã làm quá giờ tan tầm rồi, nghỉ trưa thêm chút chẳng lợi tẹo nào.”

“Giỏi ghê, gần đây đầu cậu càng ngày càng nhạy bén, giấc ngủ này cuối cùng cũng đã mang tể bào rời giường hết rồi.

“... Xì, cậu cứ coi thường tớ đi.” Ngô thế xoay mặt hất hàm.

Điền Lịch từ đầu tới cuối không liếc hắn một cái lặng lẽ cong khoé miệng với đồng tài liệu.

Hiệu suất làm việc của Điền Lịch tương đối cao, nhưng vẫn tốn không ít thời gian. Ngô Thế ngồi chờ đã thấy buồn ngủ.

“Này, tỉnh tỉnh.” Trong lúc mơ màng cảm thấy có người nhẹ nhàng đẩy hắn, Ngô Thế mở mắt ra, đại khái là phạm vi nhìn không rõ, trước mắt, mặt Điền Lịch dụ dằng đi mấy phần.

“Hơ hơ hơ...” Ngô Thế ngáp. “Cậu xong hết chưa?”

“Ừm, đói bụng chưa?” Điền Lịch nhẹ giọng hỏi hắn.

Trên mặt y khẽ mỉm cười nhàn nhạt, thoạt nhìn dịu dàng lắm.

Hở? Không đúng, hấn ngủ đến u mê đầu óc rồi, hấn lại thấy Điền Lịch dịu dàng... Ảo giác, ảo giác.

Tư duy trì độn của Ngô Thế bắt đầu vận động, hấn dùng sức lắc đầu, cuối cùng cũng đuổi được suy nghĩ vừa rồi đi.

“Đi mau lên, cậu là ốc sên sao?”

Quả nhiên, vừa lấy lại tinh thần là thấy Điền Lịch dịu dàng vừa rồi chẳng qua là mộng tưởng hảo huyền của hấn, Điền Lịch vẫn là Điền Lịch kia, mồm miệng sắc bén làm hấn vừa sợ lại vừa tức, nhưng hấn không ghét nổi.

Lẽ nào cậu có tiềm chất ưa ngược rồi sao?

Ngô Thế nhanh chóng lắc đầu, tiếp cận chân tướng sự việc là việc làm đáng sợ... Thôi thì đừng nghĩ nữa.

10. Chương 10

“... Lily, cơm tối thực ăn phải ăn cái này sao?”

Quả nhiên Điền Lịch không phụ sự kỳ vọng của Ngô Thế, lúc nào cũng khiến người ta sợ nổi da gà. Đứng trước nhà hàng, Ngô Thế ngẩng đầu nhìn bảng hiệu với hai chữ: Xuyên Thái (Món cay Tứ Xuyên), chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen.

Chữ Xuyên () còn dùng 3 quả ớt xếp lại thành, dùng hay không cũng không ảnh hưởng tới hình tượng.

Ngô Thế là người mang khẩu vị điển hình của vùng Giang Chiết (Giang Tô, Chiết Giang), thiên về nhạt. Điền Lịch rõ ràng là người cùng quê với hấn, sao vị giác lại cách nhau xa tới vậy.

“Cậu mời khách chẳng lẽ không phải mời tôi ăn thứ tôi thích sao?” Con mắt Điền Lịch chớp về vô tội.

Nói như thế rất có đạo lý, nhưng mà... Ngô Thế liếm bờ môi khô, buồn bã nhìn Điền Lịch. Đáng tiếc Điền Lịch hoàn toàn không động đậy gì hết.

Tiếp tân ngoài nhà hàng nhìn thấy vị khách có vẻ mặt như cha mẹ vừa mất, giống như sắp phải lên đoạn đầu đài thì vội vàng chào hỏi. “Thưa anh, chỗ chúng tôi cũng có món không cay, anh xem.” Nói xong thì đưa thực đơn ra. “Những món này đều không có tiêu hay ớt, đều là món không cay.” Phía sau mỗi cái tên món ăn đều có vẽ mấy cây ớt xinh xinh, càng nhiều chứng tỏ càng cay.

Ngô Thế càng nhìn càng uể oải.

Nào có ‘chút’ đâu, dùng một phần nhỏ làm tỷ lệ càng nhiều, tôi thấy chỗ cô chỉ có chén trà xanh miễn phí trước khi dùng cơm mới không cay thôi à?!

Nhưng mà Điền Lịch thích ăn cái này... Ngô Thế nhìn thực đơn rồi quay đầu nhìn Điền Lịch, quên đi, cùng lắm thì liều mình bởi ma vương vậy. Hắn hít sâu một hơi, tỏ vẻ thấy chết không sờn bước về phía trước.

Cánh cửa cảm ứng trong suốt thấy khách thì mở ra, thế nhưng Điền Lịch lại không đuổi theo.

“Sao còn không vào?” Ngô Thế kỳ quái quay đầu lại.

Điền Lịch vẫn đứng tại chỗ, hơi quay đầu nhìn hắn, trong đôi mắt đen láy loé ánh đèn, tựa như ánh sáng phản xạ từ dưới đáy hồ sâu thẳm, khiến người ta như muốn chìm vào trong đó. Anh híp mắt lại, nhẹ nhàng cong khóe miệng nói: “Vốn định ăn ở đây nhưng tớ đổi ý rồi.” Điền Lịch giơ ngón tay chỉ về phía sau. “Bây giờ muốn ăn cái kia.”

Nhìn theo hướng ngón tay Điền Lịch chỉ, phía trên nhà hàng đối diện viết 3 chữ ‘Quế Hương Thôn’(1). Không phải đây là cửa hàng của công ty mà bọn họ sẽ thiết kế cho sao?

(1) Quế Hương Thôn là một công ty lâu năm đã có gần trăm năm lịch sử (kể từ 1916), lịch sử sâu xa có thể kể từ cuối triều Thanh, nơi này có rất nhiều chủng loại bánh, chế tác tinh xảo, phương pháp chế biến tỉ mỉ, chọn lựa nguyên liệu tốt nhất, coi trọng sắc, hương vị, hình dáng, được rất nhiều người ưa thích.

Thật tốt quá! Tuy không rõ vì sao Điền Lịch thay đổi, nhưng cuối cùng cũng tránh được một kiếp. Ngô Thế cảm động đến rơi nước mắt, rất sợ Điền Lịch lại đổi ý, rảo bước xông lên chiếc cầu đi bộ.

Tuy mút dâu tây trên bánh ga tô vị dâu tây và món cay Tứ Xuyên đều có màu đỏ, song Ngô Thế vẫn thấy mút dâu tây hơn hẳn. Thực sự hắn không ghét ăn cay, nhưng mà ăn không vào, ăn một lần là bị tiêu chảy, lần nào cũng bị luôn, so với cái loại trà gì mà thông ruột còn có hiệu suất hơn.

Quế Hương Thôn vừa vắn cho ra một loại pudding vị xoài mới, đang để khách nếm thử, thế là Ngô Thế chạy một mạch tới ăn thử một phần.

Pudding vị xoài trong chiếc tủ kính khắc thủy tinh hơi rung rung trông khá là dễ thương, đi kèm với nó còn có kem ly hương cổ, chưa ăn đã làm người ta chảy nước miếng rồi. Ngô Thế cầm một miếng nhét vào miệng, pudding vừa vào miệng đã tan làm mất hẳn rặng rờ.

“Ôi, ngon quá.” Hắn phần khởi quay đầu khen với Điền Lịch.

Điền Lịch vẫn nhìn hắn, không nói chuyện mà chỉ gật đầu. Thấy bộ dáng không mấy hứng thú của cậu ta,

Ngô Thế lại lấy một miếng bánh pudding đưa tới bên miệng cậu ta. “Cậu cũng ăn thử xem, vị xoài tươi mới ăn ngon lắm đấy.”

Điền Lịch nhìn miếng bánh pudding dần ra khỏi tầm nhìn, nhẹ nhàng há mồm ngậm vào miệng.

“Thế nào?”

“Cũng không tệ lắm...” Tuy giọng đánh giá nghe khá miễn cưỡng, song Điền Lịch vẫn nhận lấy đĩa rồi ăn thêm một miếng.

Bánh ngọt kiểu Tây luôn được làm rất xinh xắn, tỉ mỉ, bày đầy một bàn. Nhưng ngoại trừ miếng bánh pudding vị xoài lúc đầu thì Điền Lịch hầu như không động vào đĩa nữa, còn hồng trà tặng kèm lại uống không ít.

“Ăn nhiều một chút đi, tớ thấy cậu hay nổi nóng như vậy chắc là bị thiếu đường đấy.” Ngô thế đẩy chiếc khay về phía Điền Lịch.

“Tôi thấy cả người cậu đều dùng đường cát và bơ đắp thành đấy, buổi chiều vừa ăn bánh ngọt của Mãn Tâm Viên xong, lượng đường ngày hôm nay nhiều quá rồi đấy.” Điền Lịch khẽ hừ một tiếng.

Ngô Thế ngừng ăn, nhìn Điền Lịch một hồi, nhẹ nhàng buông đĩa xuống.

“Hay là... Chúng ta sang quán món cay Tứ Xuyên đổi diện đi.”

Điền Lịch đang buồn chán dùng nĩa gắp dâu tây trên bánh ga-tô vị dâu tây, chọc hai cái, dâu tây lặn từ trên bánh xuống dưới khay. Nghe Ngô Thế nói như vậy, cậu ta sững sốt đôi lát, lập tức xiên một miếng dâu tây nhét vào miệng Ngô Thế.

“Đột nhiên tỉnh ngộ rồi à. Được, ngày mai chúng ta qua đó.”

“Không phải vậy...” Ngô Thế cắn dâu tây, hàm hàm hồ hồ nói, còn chưa kịp nói gì đã bị Điền Lịch ngắt lời.

“Không phải cậu còn muốn mua bánh ga-tô đưa cô giúp việc của cậu sao?”

“À, đúng rồi.” Ngô Thế nhìn bánh ngọt trên bàn. “Cậu bảo chọn loại nào thì tốt?”

“Cứ chọn luôn bánh pudding vị xoài này là được.” Điền Lịch giống như thuận miệng nói ra.

“Cứ thế đi vậy.”

Ly kem cốc đi kèm dĩ nhiên không có rồi, nếu chỉ mang pudding, để tủ lạnh cả đêm không thành vấn đề.

Ăn xong bữa cơm toàn là đường, Điền Lịch đi thẳng về nhà, Ngô Thế nhìn bánh pudding trên tay, cũng vui tươi hơn hở trở về.

Chuyện đầu tiên Ngô Thế làm khi vào nhà là đặt chiếc bánh pudding vào trong tủ lạnh.

Cả căn nhà sạch sẽ làm hấn cảm động, chiếc áo ngủ lúc sáng tiện tay ném, còn cả túi nilon đồ ăn khuya tối qua để trên bàn trà đều không thấy bóng dáng. Tâm trạng lúc này thật giống như, bình thường hấn phải sống ở tổ chim, nay đột nhiên được tiến vào hoàng cung vậy, thật là hạnh phúc. Người nào chưa trải qua cuộc sống lồi thoi như sắp huỷ diệt thì không thể hiểu được sự thay đổi quá chừng này đâu.

Ngô Thế xoa xoa tay, nhớ tới phải viết tờ giấy nhắn cho cô giúp việc để cô ấy ăn. Rút giấy nhắn từ trong túi ra, hấn lại nhớ lại ban ngày vẫn mở cửa sổ thông gió, nói không chừng cô giúp việc sẽ tuyên dương hấn. Ngô Thế ngẫm lại thấy đắc ý. Nhưng mà, từ lúc vào cửa hấn đã phát hiện toàn bộ cửa sổ đều bị đóng lại. Mặc kệ đi, trước cứ xem xem cô giúp việc có nhắn lại gì không.

Ngô Thế kích động chạy đến cánh cửa phòng ngủ, quả nhiên, bên trên có dán một tờ giấy nhắn. Ngô Thế mau chóng bóc ra. Chữ viết ngay ngắn hơn lần đầu tiên rất nhiều, thể nhưng từng nét từng nét vẫn cứng cáp như trước, nắm tờ giấy trong tay, bụng tay có thể cảm thấy vết sần ở mặt sau.

Bên trên viết một đoạn rất dài: “Anh Ngô à, không có kiến thức cùng lắm là mù chữ, không có thường thức chính là đồ ngốc đó, trời nồm thế này không được mở cửa anh không biết à? Anh mở cửa không phải là để thông gió mà là để cho nhà càng ướt ấy! Tường nhà anh sắp bị ướt đến sục rồi kìa.”

“Thì ra không thể mở cửa sao?” Ngô Thế giật mình nhìn tờ giấy đặt câu hỏi.

Tri thức trong công việc gia đình đúng là sâu tựa biển, cứ nói ngay từ việc này đi, Ngô Thế thật đúng là một tên mù chữ. Hấn nhận ra cô giúp việc khá không vui, nhưng kể ra cũng đúng là người do Điền Lịch tìm, mồm miệng ác thế.

Ngô Thế cười gượng dán giấy nhắn trở lại chỗ cũ, còn hấn thì viết thêm một tấm khác dán bên cạnh.

“Xin lỗi, tôi thật không biết, tôi có mua bánh pudding xoài để trong tủ lạnh, nếu thích thì lấy ăn nhé.”

Mong rằng cô ấy đừng tức giận bỏ việc không lo. Ngô Thế yên lặng cầu khẩn.

11. Chương 11

Có câu thơ viết khá hay rằng “Gió xuân vừa thoả sức, vó ngựa đã phi nhanh” (1)

(1) câu này nguyên bản là “Xuân phong đắc ý mã đề tật” tức “Gió xuân thoả sức cho phi ngựa” là một câu trong bài thơ Đăng khoa hậu (tức Sau khi thi đậu) của tác giả Mạnh Giao, Trung Quốc

Gần đây, cuộc sống của Ngô Thế khá là thoải mái, bước chân cũng không khỏi nhẹ nhàng. Từ khi có cô giúp việc, chất lượng cuộc sống trở nên tốt hơn bao nhiêu, về phần công việc tự nhiên là có Điền Lịch ở bên, lúc nào hắn cũng thấy vui vẻ cả.

Hắn ngâm nga một bài ca tung tăng vào công ty, chuyện đầu tiên chính là cấp tốc chạy đến bên Điền Lịch.

“Lily!”

“Gần đây cậu bị thương chỗ nào à?” Điền Lịch hỏi một vấn đề chẳng liên quan.

“Ha?”

“Tớ nghĩ bác sĩ truyền nhầm máu gà cho cậu đấy.”

“... ..” Có cần phải vòng vo tam quốc vậy không?

Đối với mấy lời khó nghe của Điền Lịch, Ngô Thế đáp lại không phải là im lặng quen rồi thì cũng là im lặng phản kháng. Phản kháng chẳng có gì tốt cả, thông thường, Ngô Thế sẽ giả bộ tai có vấn đề trong chốc lát, tự biên tự diễn nói lời hắn muốn.

“Nói cậu nghe nè, cô giúp việc rất thích bánh pudding vị xoài kia đấy.”

“Ồ, vậy sao.” Điền Lịch nhìn đắm đắm vào màn hình vi tính, mí mắt chẳng thêm động đậy, thoát nhìn chẳng hề hứng thú.

Ngô Thế cũng không cần biết Điền Lịch có nghe hay không, phần khởi móc một tờ giấy nhắn ra chìa trước mặt Điền Lịch, “Cậu xem này, cô ấy còn nhắn lại cho tớ.”

Lời nhắn ngắn gọn trên tờ giấy: cảm ơn, bánh pudding vị xoài cũng không tệ lắm. Đây là tờ giấy nhắn mà hôm qua Ngô Thế về nhà thấy được.

Điền Lịch hừ nhẹ nói: “Cậu nhìn kiểu gì mà từ cũng không tệ lắm thành rất thích vậy? Trạng từ mức độ tiểu học cậu không học à?”

Ngô Thế méo miệng, cầm lấy tờ giấy nhẹ nhàng gẩy một cái, chữ của cô giúp việc luôn luôn là kiểu thẳng đều, lực bút rất nặng, giống như học sinh tiểu học đang tập viết chữ vậy, càng nhìn lại càng thấy dễ thương, “Sao tự nhiên tớ lại thấy cô giúp việc có phần giống cậu nhỉ...”

Điền Lịch nghe vậy, bàn tay đang gõ lách cách trên bàn phím đột nhiên cứng đờ, y quay đầu lại cười nhìn Ngô Thế: “Ha? Giống sao?”

“Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, thứ rõ ràng mình thích mà cứ nói không tẻ lắm, loại hình rất giống cậu, nói cũng được thì có thể hiểu thành tốt, nói cũng không tẻ lắm tức là cực kỳ tốt. Cô giúp việc không phải bà con xa của cậu chứ ha ha ha ha.” Ngô Thế tự cho là mình đang kể chuyện cười nên cứ ha ha không thôi. Nhưng Điền Lịch sau khi nghe xong, nét cười trên mặt biến sạch, lại quay đầu nhìn máy vi tính.

Ngô Thế không để ý, hần vờ vai Điền Lịch, nói: “Có cần lấy chút đồ ăn cho cô ấy không nhỉ?”

“Đậu hũ ma bà.” Điền Lịch nói ra một tên món ăn.

“Gì cơ? Đậu hũ ma bà?” Ngô Thế chớp mắt mấy cái, “Cô giúp việc cũng đâu phải cậu, cô ấy nhất định thích hợp với bánh ga tô hơn.”

Mặc bộ trang phục nữ giúp việc bông bông ren diêm dúa, cẩn thận lại hơi ngốc nghếch xiên quả dâu tây trên bánh ga tô, khoé miệng vô ý dính ít bơ, đây là hình ảnh tuyệt vời cỡ nào... Nếu đổi thành đậu hũ ma bà... Độ khác biệt không khỏi có phần thái quá, không đáng tưởng tượng.

Điền Lịch im lặng không lên tiếng, nhìn Ngô Thế đang mơ màng tưởng tượng, chảy nước miếng cười khúc kha khúc khích rồi hắng giọng cuối cùng là cất lực lắc đầu thì y cười lạnh nói: “Vừa rồi đầu cậu nghĩ màn gì hạn chế tuổi thế.”

“Không có đâu.” Ngô Thế kiên quyết phủ nhận, “Tóm lại, chắc chắn cô ấy không thích đậu hũ ma bà đâu.”

“Cậu cứ mua đi, chúng ta cực thử coi, xem cô ta thích cái nào.”

“Rồi!” Ngô Thế bướng không sợ chết, gân cổ đồng ý.

“Nhưng cũng phải nói điều này, tớ vẫn chưa gặp cô giúp việc.” Ngô Thế không phải không có chút tiếc nuối. Nếu nói hiện giờ chuyện gì không thoả chí hần thì đó chính là chuyện không thể nhìn thấy cô giúp việc thực tế. Cô ấy tựa như một nàng tiên ốc, lúc về nhà thấy rượu và thức ăn đầy bàn, nhưng không biết là ai làm.

“Đâu có cách nào đâu, lúc cô ấy tới nhà cậu, cậu đang làm việc mà.”

“Cuối tuần ở nhà cũng không gặp được.”

“Cậu tưởng cô ấy ký giấy bán mình cho cậu à, còn không cho người ta nghỉ đúp nữa.”

“... Ừ...” Ngô Thế hừ một tiếng không tình nguyện lắm.

“Không phải cậu đã nghĩ về người ta nhiều lắm rồi sao? Lỡ nếu không thấy rõ thì làm sao đây?” Lời này của Điền Lịch thực có chút ác.

“...” Cũng đúng, 2D biến 3D thông thường là một bi kịch. “Được rồi, nàng tiên ốc đều không thể thấy mặt được.”

Nhưng kết cục của câu chuyện kia là sau đó hai người lấy nhau rồi ha, Ngô Thế lại không nghĩ tới chuyện đó.

“So với những chuyện đó, kế hoạch của Quế Hương Thôn thế nào rồi? Hai ngày nữa là gặp bên hợp tác rồi, cậu đã làm ra cái gì rồi.” Điền Lịch chuyển đề tài.

“Biết biết.” Ngô Thế đáp với vẻ tự tin cực kỳ. “Tớ vừa có linh cảm rồi đây.”

Về phương diện công tác, bình thường chỉ cần Điền Lịch nhắc một câu thôi là chút trách nhiệm công việc ấy, Ngô Thế vẫn có thể làm người khác yên lòng được.

Lúc nghỉ trưa, Điền Lịch vẫn không thấy bóng dáng đâu như hôm trước. So với việc không có cơ hội gặp cô giúp việc, việc Điền Lịch mất dạng càng làm Ngô Thế ghét. Điền Lịch chưa bao giờ nhắc tới buổi trưa làm gì, Ngô Thế thực sự không nghĩ ra nổi, giữa trưa thì đi được đâu chứ, về nhà sao? Cũng đâu phải bà chủ gia đình phải chăm con cái. Hắn ngồi nửa ngày trong nhà hàng, chán chường chọc cơm trong bát, chọc cho đến khi cơm cạnh nguội ngắt cả. Đã quen hai người cùng ăn cơm với nhau, giờ chỉ có mình hắn ngồi đây trợn mắt nhìn, sơn hào hải vị cũng chẳng thích nổi. Người qua lại hai bên náo nhiệt càng làm nổi bật cái bóng cô đơn của hắn.

“Ày....” Ngô Thế thở dài thiết dài.

“Bữa cơm này có làm cậu chán đến thế sao?”

“Lily?”

Ngô Thế vừa kinh ngạc vừa vui mừng quay đầu lại, chỉ thấy Điền Lịch khoanh tay đứng đằng sau hắn, nghiêng đầu cười như không cười nhìn hắn.

“Hôm nay cậu quay lại sớm ghê.” Ngô Thế hỏi, “Buổi nghỉ trưa dài hơi xa xỉ đâu rồi?”

“Ừ... Hôm nay cũng tạm.” Ý Điền Lịch nói không rõ, Ngô Thế đang định đặt câu hỏi, Điền Lịch lại nói tiếp.
“Tớ còn chưa ăn cơm.”

“Ừa, tớ mua giúp cậu.” Ngô Thế nói xong thì thân vận động chạy tới quầy bán hàng.

Điền Lịch thở một hơi, ghé vào trên bàn, mắt nhìn phía Ngô Thế, nhìn bóng lưng cậu xuyên qua đoàn người. Dù người có nhiều đến đâu, cũng có thể liếc mắt đã thấy hắn, chưa từng có lúc nào mất bóng dáng cả.

Ngô Thế mua cho Điền Lịch một suất cơm cà ri, thanh toán tiền lấy phiếu xong đi xếp hàng chờ cơm. Hắn xoay đầu qua, nhìn Điền Lịch, y đang ghé vào trên bàn ngơ ngẩn. Ngô Thế nhìn thế, không hiểu sao lòng cứ thấy khó chịu, lại cúi đầu.

Hình như Điền Lịch lúc nào cũng có rất nhiều bí mật nhỏ, không thèm nói cho hắn. Cũng không phải tiểu long nhân, giấu nhiều tâm sự như vậy để làm chi... Ngô Thế nghĩ mà không sao vui được.

Điền Lịch giấu giếm nhiều như vậy, hết lần này tới lần khác hắn lại cứ đâm đầu vào mê cung của Điền Lịch, nếu cứ tiếp tục như thế nữa, bọn họ sẽ càng ngày càng xa cách nhau. Giống như các người bạn khác, một ngày nào đó kết hôn sống chết đều là cuộc sống riêng của mỗi người. Hắn càng nghĩ càng thấy ghét. Ngô Thế khẽ hừ một tiếng bằng mũi.

12. Chương 12

Người ta nói “Chưa gặp khó khăn chẳng chùn bước”, Ngô Thế mỗi lần gặp khó khăn đều choáng váng nhưng cứ khẳng khái đâm đầu về phía trước. Hắn đấu với Điền Lịch cho tới giờ thắng ít thua nhiều, hoặc là có thể nói chưa từng thắng bao giờ nhưng vẫn cứ làm không biết mệt.

Nhưng Điền Lịch luôn luôn vui cười xem vui, cũng không ngăn cản.

Tan tầm, quả nhiên Ngô Thế kéo Điền Lịch đi mua bánh ga tô và đậu hũ ma bà, hai người thuận tiện cùng nhau ăn cơm tối.

Ấn tượng Điền Lịch mang lại bình thường là khôn khéo, lưu loát, chỉ có lúc ăn mới chậm rãi, nhìn như không để tâm lắm. Ngô Thế đang bới cơm chốc lát liếc một cái. Càng nhìn càng thấy chán nản.

“Làm gì mà cứ nhìn tớ?” Điền Lịch đang ăn cơm, Ngô Thế còn tưởng y không để ý tới mình cơ, bỗng nhiên nghe thấy câu hỏi của y.

“Ack, không có mà.” Hắn thốt một câu phủ nhận.

“Thì ra vừa rồi là quý nhìn tớ à.”

Đúng là chẳng thả lỏng tạo nào, thần kinh Điền Lịch quả là mảnh như tơ nhện.

Ngô Thế cắn môi, kéo ống tay áo của Điền Lịch lên bàn, “Lily, sau này chúng ta ăn cơm tối cùng nhau nhé.”

Điền Lịch dừng động tác lại, im lặng một lát, rút tay về, nhìn Ngô Thế. “Cậu còn muốn người ta đút sao?”

“Tớ... cái đó...” Đề nghị của cậu hơi đường đột. Bây giờ chẳng thể so sánh với hồi học đại học, tất cả mọi người đều có chỗ ở của riêng mình, buổi trưa tiện thì ăn cơm với nhau, tối tối cũng ở cùng một chỗ thì chẳng phải đạo lý gì cả. Ngô Thế nghĩ mãi, nói ấp a ấp úng: “Ăn theo nhóm tiết kiệm hơn mà.”

“Tế bào não của cậu thay đổi rồi à?”

“Ha?”

“Thay đổi ra ý nghĩa kinh tế ấy, quả là đáng mừng.”

“Tớ... Dù sao cứ ăn tối cùng nhau đi.” Ngô Thế lơ lời của Điền Lịch đi, tự mình ra quyết định.

“Tớ tan tầm muộn.” Điền Lịch nhỏ giọng nói.

“Chờ cậu là được rồi.” Ngô Thế hoàn toàn không cảm thấy đây là vấn đề.

Cơm nước xong, cũng mua xong thức ăn, Điền Lịch vẫy tay với Điền Lịch, “Tớ về nhà đây.”

“À, ừ” Đúng là không còn lý do gì để kéo cậu ấy cả, Ngô Thế gạt đầu, nhăng qua chút không tình nguyện trong lòng. Hôm nay tựa hồ chẳng muốn xa Điền Lịch. Tất cả là do trưa nay mình nghĩ đông nghĩ tây, ấy thế mà trở nên lúng túng.

Ngô Thế nhìn Điền Lịch đi về phía trạm xe bus, thi thoảng đường nhìn bị ngăn bởi những người qua đường đi đi lại lại, đèn đường đã bật, đèn nê ông đủ màu chiếu lên người Điền Lịch làm chiếc áo sơ mi trắng loang lổ từng vệt.

“Lily!” Ngô Thế nhói lòng, lúc tỉnh táo lại thì hắn đã chạy đuổi theo Điền Lịch, túm lấy tay áo người ta.

Điền Lịch bất ngờ không phòng bị, lão đảo tí thì đụng vào người Ngô Thế.

“Làm sao vậy?” Thấy Ngô Thế sốt ruột, Điền Lịch cũng không cố làm lơ hấn nữa, đứng lại hỏi hấn.

“Tớ...” Ngô Thế lại không thể nói rõ là chuyện gì.

“Hôm nay cậu làm sao vậy?” Điền Lịch nghi ngờ nhìn Ngô Thế.

Ngô Thế mấp máy miệng, trong lúc vô tình đã túm lấy túi giấy trong tay, hấn đã nghĩ ra phải nói gì rồi, “Chúng ta còn chưa đánh cược xong mà.”

Điền Lịch liếc đều, “Có cái chút chuyện ấy thôi sao.”

“Không phải...” Ngô Thế hừ hừ nói.

Điền Lịch yên lặng thở dài, ngược lại tức giận hỏi thăm: “Cậu muốn đánh cược chuyện gì?”

“Lily, tớ thắng cậu phải đồng ý tớ một chuyện.”

“Hử?” Điền Lịch đã có thêm hứng thú chờ Ngô Thế nói chuyện.

Ngô Thế do dự nói: “Ừm... cậu bớt gặt tớ một số chuyện được không?”

Tuy rằng Ngô Thế tên là Ngô Thế⁽¹⁾ nhưng việc không có chuyện cũng tìm chuyện để làm đã là điểm mạnh của hấn, Điền Lịch thì đã tập quen với các loại nhờ giúp đỡ của hấn. Hễ có chuyện gì là hấn đều không thẹn với lòng trực tiếp nói ra chứ đâu cần dùng cái lối đánh cược này, Điền Lịch hơi hiếu kỳ rồi đây.

(1) Chữ Thế trong tên Ngô Thế có nghĩa là thế giới, đời người..., mang ý tổng quát tất cả các sự vật của thiên nhiên và xã hội con người.

Thế nhưng y quả thực không nghĩ tới Ngô Thế nói như vậy.

Điền Lịch không phản ứng nhanh chóng như bình thường mà ngây ngẩn cả người. Ngô Thế thấy cậu ta không nói được lời nào đã hơi hoảng loạn giải thích rằng: “Không phải, đương nhiên cậu cũng có quyền lợi không nói tất cả mọi chuyện với tớ, cậu, cậu đừng coi tớ là người xa lạ, tớ lại chẳng thông minh, cậu không nói tớ sẽ không biết được...”

Nhất thời cũng không làm rõ được mình muốn nói cái gì, Ngô Thế cứ lắp ba lắp bắp. Điền Lịch nhìn mặt đất, mặt chẳng thể hiện gì, cũng không biết y có đang nghe hay không.

“Gần đây cậu thực sự đã tiến bộ rồi đấy, cũng không cần người ta khéo léo nhắc nhở đã biết mình không

thông minh.” Sau một lát, y khẽ cười.

“Cậu có bao giờ khéo léo đâu...” Ngô Thế vô thức đáp lại lời Điền Lịch, nhưng lần này hấn phản ứng khá mau, lời còn chưa dứt đã phát hiện đề tài bị đổi rồi.

“Không đúng! Điền Lịch! Tôi nói nghiêm túc đấy!” Lần nào cũng là thế này! Coi vẻ hờ hợt của Điền Lịch kia, cơn tức từ đáy lòng của Ngô Thế xông lên đầu, bật thốt thành lời.

Nét cười của Điền Lịch lập tức cứng đờ, gần như chỉ dùng ánh mắt không thể tin tưởng để nhìn Ngô Thế.

Rống xong đã phát hiện mình quá kích động, Ngô Thế gắng bình tĩnh lại, xấu hổ liếm môi, “Tôi đang nghĩ, thực ra.... Lần nào nói tới việc này cậu đều cố ý chuyển đề tài sang hướng khác. Biết rõ tôi sẽ chạy theo tư duy của cậu...”

Mấy lần gần đây cũng vậy, nếu Điền Lịch không có ý muốn để hấn biết chuyện thì hấn vĩnh viễn cũng chẳng hỏi ra được.

Điền Lịch im lặng, y rũ mắt, khẽ hít thở rồi lại mỉm cười.

“Được, nhưng cậu phải thắng vụ đánh cược đã rồi hãy nói.”

Y lắc cái túi trong tay Ngô Thế, nét cười tựa như chắc chắn Ngô Thế sẽ không thắng được vậy.

“Tôi nhất định sẽ thắng.” Ngô Thế quyết chí phải được.

Đặt thứ trong tay vào tủ lạnh rồi đóng cửa lại, Ngô Thế viết 1 tờ giấy nhắn theo lệ thường.

“Trong tủ lạnh có bánh ga tô và đậu hũ ma bà đấy, thích món nào thì ăn nhé.”

Viết xong đang muốn dán, Ngô Thế nhìn một lát, lại thêm một câu: “Nhưng đậu hũ đã lạnh rồi, nhất định không thể ăn.

Vậy là, hấn mới yên lòng dán lên cánh cửa tủ lạnh.

Không sao, cô giúp việc chắc chắn sẽ thích bánh ga tô, hấn thắng là cái chắc.

Kiểu cá tính này chỉ cần nhìn biểu hiện của người ta là hoàn toàn có thể hiểu ngay. Khi so sánh với Điền Lịch ung dung thản nhiên, Ngô Thế thiếu kiên nhẫn nhiều lắm. Lòng nhớ tới vụ cược ngày hôm qua, bắt đầu từ sáng sớm nhìn thấy Điền Lịch, hấn đã lảng vảng bên Điền Lịch rồi.

“Phiền cậu đi nhảy lầu một lần rồi hẵng quay lại được không.” Rốt cục Điền Lịch vỗ tài liệu lên tiếng.

“Tớ đang vui vẻ trẻ khoẻ nhảy lầu làm chi.” Ngô Thế trừng mắt nói.

“Biến thành thể linh hồn chí ít cũng sẽ không nói lắm nữa, hơn nữa tớ không có mắt âm dương, cũng không thấy chướng mắt nữa, vậy là tốt rồi, vẹn toàn đôi bên.” Điền Lịch vừa nói vừa đẩy chướng ngại vật phiên bản to đùng trước mắt, đi về phía máy in.

“Xi...” Ngô Thế lùi về sau hai bước, “Lily, sao cậu chẳng lo lắng chuyện đánh cược tẹo nào vậy? Cậu cứ chắc chắn cô giúp việc sẽ ăn đậu hũ ma bà à.”

“...” Điền Lịch ngừng tay, nhìn Ngô Thế, lại quay đầu lại. “Tớ không biết...” Y nhẹ giọng nói, “Làm sao tớ biết cô ấy sẽ chọn cái nào...”

“Cũng đúng.” Ngô Thế duỗi cánh tay, Điền Lịch cùng lăm cũng chỉ là con giun trong bụng hắn, chứ đâu phải thần toàn năng, “Cứ chờ buổi tối mà xem.”

“So với những chuyện đó, cậu rốt cục đã vẽ nên hình nên dạng của bức tranh chưa đấy?”

Tuy rằng bây giờ thời gian còn chưa gấp, nhưng công việc làm sớm vẫn tốt hơn. Ngô Thế lúc nào cũng lửa đến chân mới chạy, làm việc suốt cả đêm, dùng câu thành ngữ chẳng dễ nghe của địa phương để miêu tả thì đó chính là “Nghện đến mông rồi mới bắt đầu tìm hổ.”

Nhưng lần này hắn lại hành động nhanh chóng bất ngờ.

“Được rồi, tớ đã nhờ bên nhà máy làm mẫu rồi, lấy cho cậu xem.” Ngô Thế rất hài lòng với biểu hiện của chính hắn, vừa chờ Điền Lịch khích lệ vừa nhảy về chỗ mình tìm kiếm, “O? Chạy đâu mất rồi? Hôm qua rõ ràng còn để đây mà...”

“Là cái mà hôm qua nhân viên chuyển phát mang đến hả?”

“Đúng vậy.” Quả nhiên không thể để Ngô Thế tự tìm đồ, ban đầu mặt bàn cũng không thể nói là ngăn nắp sạch sẽ thoáng chốc đã lộn tung beng, một đồng giấy viết bản thảo rơi ào xuống đất.

“...” Điền Lịch chẳng nói câu nào, rút một túi tài liệu từ trong ngăn kéo, “Cậu nói cái này sao?”

“A! Chính là nó!” Ngô Thế giậm bàn bạch, “Tớ sợ để chung với đồng hồ độn này lên để nó riêng ra.”

“Cậu đúng là đánh rắm cỏi quần.”

“Cái gì?”

“Làm điều thừa!”

“Dù sao cũng tìm được rồi mà.” Ngô Thế rầm rì, thu dọn đồng giấy trên mặt đất, cũng không xem xét sắp xếp trình tự giấy tờ, tiện tay đặt lên bàn.

Quả thực Điền Lịch thấy chối mắt quá, “Xin cậu đấy, ít ra cũng phải giữ bàn ngăn nắp được 4 tiếng chứ? Hay là 4 tiếng là kỳ vọng quá mức với cậu thế, tớ sai rồi, hai tiếng cậu có chịu được không?”

Ngô Thế nghe vậy liếc mắt qua, thống khổ quay đầu, “Tớ cũng không muốn mà...”

Bút bị lăn lăn đến mép bàn, rơi bộp phát xuống đất.

Hèn chi Phật gia nói cầu không được là khổ, tốt hơn hết đừng yêu cầu chút ngu ngốc đó thì tốt hơn.

Điền Lịch vừa mở túi tài liệu vừa đi vào phòng họp, nói với Ngô Thế: “Mời người của bộ phận thiết kế tới họp đi.” Đây là một thương vụ lớn, người thiết kế chính tuy là Ngô Thế nhưng vẫn phải thảo luận với mọi người.

“Ồ.” Dù sao bộ phận thiết kế cũng không có mấy ai, Ngô Thế vẫy tay là xong.

Mới đi đến cửa phòng họp, Điền Lịch đã lấy tranh của Điền Lịch ra, “Khoan đã, đây là cái gì?” Y xoay người giơ hàng mẫu lên cho Ngô Thế coi.

“Thiết kế của tớ đó, linh cảm đến từ nàng tiên ốc nhé, gần đây phong cách nông thôn cũng khá lưu hành đấy.” Ngô Thế đắc ý nói.

“Đây đúng là rất nông thôn, không xuống ruộng đúng là chẳng thấy được.” Mua bàn tay cầm tờ giấy của Điền Lịch nổi gân xanh.

Mọi người hiếu kỳ tới xem, mới nhìn một hồi đã nhao nhao quay đầu. Trên tờ giấy ấy, từng con từng con ốc đồng, tất cả đều là tranh vẽ vân tay. (hoa mắt chết ==)

“Ồ đây phải nhìn kỹ, ở giữa có một nàng tiên ốc đang đứng nhé.” Ngô Thế còn giải thích rõ là hăng say.

Hàng mẫu làm khá nhỏ, ông chủ nhìn gần sát sần sật, quả nhiên giữa những con ốc đều chần chặn ấy có cô nàng ôm vỏ ốc.

“Ôi mẹ ơi mắt tôi sắp biến thành nhang muỗi rồi...” Ông chủ bụm lấy cái trán xoay vòng vòng, run rẩy vịn lấy bàn.”

Điền Lịch tiện tay ném chiếc túi lên bàn họp, dùng sức vỗ hàng mẫu lên đầu Ngô Thế.

“Cậu tưởng tiệm bánh ga tô nhà người ta muốn làm thử nghiệm xem khách có mù màu hay là muốn chơi tranh vẽ có hiệu quả thị giác 3D à, nếu như ngay cả chút tài năng thiết kế cuối cùng ấy cũng không có thì cậu nhảy luôn vào máy nghiền tài liệu đi cho rồi, chỉ ngại chẳng làm đầu của phẳng ra được thôi.”

Thoáng chốc, mọi người đóng chức năng nhận tin của lỗ tai lại, yên lặng làm việc của mình, ông chủ nhẹ tay nhẹ chân rón rén đi về phòng làm việc. Dù sao lửa đạn chỉ cần tập trung đối phó Ngô Thế là được rồi, hơn nữa cái bia tiêu giện hình người này cũng tự làm bậy đấy chứ, không đáng đồng tình đâu.

Chịu khó dùng tay dùng chân vẽ ra tác phẩm tâm đắc, không được Điền Lịch khích lệ thì thôi, còn bị quát cho một trận vào mặt, Ngô Thế bực bội ngồi nhìn máy vi tính.

“Tôi ghét Lily tôi ghét Lily tôi ghét Lily...” Hắn tiện tay vẽ linh tinh tìm linh cảm, miệng vẫn còn lẩm bẩm liên tục.

Điền Lịch hoàn toàn không thèm quan tâm, lúc nghỉ trưa vẫn chạy ra ngoài như mọi hôm.

“Cậu chạy đi chạy đi, chờ tớ thắng rồi cậu đi đâu tớ cũng đi theo.” Chủ yếu Ngô Thế vẫn nhỏ giọng lảm bảm.

Thời gian Ngô Thế oán niệm trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã đến lúc công bố kết quả đánh cược.

“Lily, cậu chờ thua đi.” Ngô Thế bỏ lại một câu ra oai rồi nhanh chóng chạy về nhà.

Điền Lịch không nói gì, chỉ nhìn bóng dáng Ngô Thế biến mất tại cửa công ty, khẽ cười một tiếng.

Ngô Thế mới về nhà đã đạp giày chạy về phía tủ lạnh, mở cửa tủ ra nhìn thì hắn liền ngẩn cả người.

Bánh ga tô và đậu hũ ma bà đều còn nguyên ở đó.

Rõ ràng là... chưa ăn bên nào cả?

Ngô Thế choáng váng một lúc mới phục hồi tinh thần lại, bóc tờ giấy nhẵn trên cửa tủ lạnh.

“Cảm ơn, 2 loại tôi đều thích, tiếc là tôi không đói lắm.” Cô giúp việc nhẵn lại như vậy.

Nếu như Ngô Thế nhìn kỹ sẽ phát hiện hai món đều bị động vào, nhưng cuối cùng vẫn bị đặt lại. Tiếc là hần giờ chẳng có lòng dạ nào nghĩ tới vấn đề đó, hần và Điền Lịch, rốt cục ai thua ai thắng?

13. Chương 13

Khi con người phải làm một chuyện mà bản thân họ chưa bao giờ làm thì chắc chắn sẽ khá là khẩn trương. Nếu chuyện này còn chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì, vậy càng chột dạ hơn nữa. Ngô Thế nhìn Điền Lịch đang chờ đáp án của hần thì cố sức nuốt nước miếng. Hần đang lo coi hần có nên nói dối bằng vẻ tỉnh bơ hay không.

Cái kiểu người quang minh chính đại, trong veo như nước suối hần đây, chỉ cần hể liếc mắt thôi là có thể biết viên đá cuội dưới nước là tròn hay là dẹt. Hay dùng lời Điền Lịch mô tả, hần chính là đi thẳng tuột chẳng quẹo vào ngõ nào, nói chung, là kiểu người từ trước đến giờ không giấu diếm gì hết.

Nhưng lúc lật bài đánh cược, chỉ cần đối phương không chú ý là mình có cơ hội rồi đúng không?

Ngô Thế hít sâu, cười gượng: “A ha ha ha, Lily cậu thua rồi nhá, tớ với cô giúp việc tâm ý tương thông, cô ấy ăn bánh ga tô rồi.”

Điền Lịch nghe xong vẻ mặt chẳng biến đổi chút nào, vẫn cái nụ cười nhàn nhạt ấy, “À, vậy sao?”

Đã nói thành lời rồi, cứ phải cố tới cùng. Ngô Thế ưỡn ngực nói: “Đúng, đúng vậy.”

Điền Lịch tỉnh bơ, cười tủm tỉm hỏi: “Vậy cô ấy nhất định có để lại lời cảm ơn đúng không? Sao không khoe ra?”

“Ặc...” Nếu nói không có, vậy thực sự chẳng có gì để nói rồi. Làm gì có ai ăn của người ta mà không ư không hử chứ. Nếu nói có, hần lấy đâu ra. Ngô Thế đỏ mồm hỏi lạnh.

“Hừ, trên trán viết trúng tim đen còn không biết xấu hổ lừa gạt người khác kìa.” Điền Lịch bĩu môi.

“... Biết ngay là không thể gạt được cậu.” Ngô Thế hậm hực sờ mặt, nhưng hần lại lập tức trở nên phần chần chừ điệu rỗng, “Nhưng tớ cũng không thua! Cô ấy không ăn gì cả. Chúng ta lại cược thêm lần nữa.”

“Còn cược nữa?”

“Đúng vậy.”

“Vậy lần này cô ấy muốn ăn hết sao?”

“Cực nữa!” Ngô Thế hăng máu, nhất định không thắng không buông.

“... Cậu nghĩ cứ như vậy mà thắng được tớ sao?” Điền Lịch nghiêng đầu, vẻ mặt khá là hoang mang.

Muốn thắng? Không phải. Ngô Thế và Điền Lịch cãi nhau nhiều năm như vậy, chưa lần nào có được ưu thế cả, nhưng hắn không thèm để ý. Có lẽ chỉ là muốn có một lý do đường hoàng để Điền Lịch thắng thắn với cậu hơn chút mà thôi.

Ngô Thế lắc đầu, “Tớ chỉ không muốn cậu cách xa tớ quá, không muốn cậu ngậm hột thị mà thôi...” Hắn nhỏ giọng nói nốt, cũng không muốn thấy phản ứng của Điền Lịch, cũng không biết mình đang cố chấp cái gì, bỗng thấy rất mất mặt, cụt hứng bỏ đi.

Điền Lịch không nghĩ tới Ngô Thế sẽ phản ứng như vậy, thế là y cứ đứng tại chỗ sững sốt một lát mới lấy lại tinh thần, y rũ mắt cười khở, thì thào lẩm bẩm: “Ngốc, cần gì mà cứ tính toán loại đánh cực buồn chán ấy...”

Thực ra, từ trước tới giờ đều ở bên cạnh cậu, chỉ là cậu cứ chạy tới chạy lui. Chưa bao giờ giấu diếm cậu điều gì, chẳng qua chính cậu không phát hiện ra.

Cứ như vậy, vụ đánh cực chẳng giải quyết được vấn đề gì. Bởi vì nỗi lòng khó hiểu của bản thân, Ngô Thế cứ nhớ tới là thấy lúng túng, thế là chọn cách quên việc này đi. Cũng may Điền Lịch hoàn toàn không hề nhắc tới, ra vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng, lúc nào cũng có những sự thay đổi nhỏ bé dần tích lũy lại, giống như lớp cát bồi bị đẩy dần lên bờ sông, bất kể là do vô tình hay cố ý, nó vẫn cứ dần chuyển dời.

“Cậu có cần tớ móc đôi mắt cứ chăm chăm vào tớ không?” Điền Lịch lấy bút bi chìa về phía mắt Ngô Thế, trông cứ như sắp móc mắt xuống thật.

Ngô Thế nhanh chóng che mắt, “Không cần đâu!”

“Chẳng qua tớ chỉ muốn để cậu đỡ mệt thôi mà, mắt cứ nhìn chăm chăm vào tớ mà không chớp tí nào thế thì mệt lắm?” Điền Lịch dịu dàng cười, nói ra lời làm người ta sợ hãi.

“... Nhìn một chút cũng đâu mất miếng thịt nào!”

“Nếu thực sự mất miếng thịt nào, bây giờ tớ có thể vào phòng thí nghiệm sinh vật làm tiêu bản khung xương hình người ngay đây.” Điền Lịch cười tủm tỉm nói.

“Tớ chán mà, cậu còn muốn bao lâu...” Ngô Thế chưa buông cái tay che mắt xuống, thế là cứ nhìn Điền Lịch qua kẽ ngón tay.

Điền Lịch bĩu môi, “Thì đã nói với cậu là cứ về trước đi rồi mà.”

“Tớ không cần!” Ngô Thế kiên quyết từ chối. “Chúng ta đã nói là ăn cơm tối với nhau rồi mà.”

Đoạn đối thoại vô nghĩa như vậy đã diễn ra vài hiệp rồi, Điền Lịch lười tiếp tục cuộc tranh luận tuần hoàn vô hạn, không nói gì, tiếp tục cúi đầu làm việc.

“Tớ thật không hiểu, buổi trưa cậu về sớm một chút thì giờ đã không cần ở lại trễ thế này rồi, gì mà giờ nghỉ trưa dài thiệt dài...” Ngô Thế cứ lầm bầm oán giận, âm lượng lời nói dần thấp dần, hần giương mắt lên liếc Điền Lịch, do dự có nên bơm thêm câu nữa “Cậu rút cuộc đi đâu.”

Nhưng mà Điền Lịch chẳng thèm để ý lời hần nói, toàn tâm toàn ý viết chữ.

Người trong phòng làm việc đã tan hết cả, bốn bề yên tĩnh lẻ loi. Gần đây, ngày càng lúc càng dài, giờ là lúc trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà kéo dài chiếu lên sườn mặt Điền Lịch và hất lên trán y những mảnh cắt lẻ tẻ, làm tan bớt cái sắc bén nơi y, nhưng vẫn làm nét hoà nhã của y xa xôi thế nào ấy.

Ngô Thế không chú ý bản thân hần vươn tay tự lúc nào, dường như một cảnh quay chậm chậm, từ từ tiến dần tới khuôn mặt ấy. Cuối cùng, đầu ngón tay hần cảm nhận được cảm giác mềm mại trơn nhẵn.

Động tác của Điền Lịch ngừng lại, hơi ngẩng đầu, cũng rất nhanh cúi trở lại. Hành động như vậy rất cục là ngậm đồng y hay mặc kệ, hoặc có cảm xúc gì khác thì Ngô Thế vẫn không rõ. Hần chẳng qua là bị hấp dẫn bởi cảm giác nơi đầu ngón tay nên nhịn không được vẽ 1 vòng trên mặt Điền Lịch, lại nhẹ nhàng sờ sờ.

Làn da đó đương nhiên kém nồn nà hơn so với các cô gái dùng mỹ phẩm bảo dưỡng tỉ mỉ nhưng cảm giác ấm mềm làm Ngô Thế tiếc nuối khi rời bỏ.

Điền Lịch không hề có chút phản ứng nào, dường như căn bản y không thèm để ý tới móng của con cún đang gây sự trên mặt y. Ngô Thế càng nghịch càng sướng, vẽ một vòng rồi chọc một cái, suýt nữa thì chọc cả tay vào. Điền Lịch đang viết yên lành, bỗng nhiên buông bút ra, Ngô Thế còn chưa phản ứng được thì y đã nhanh chóng vỗ chết một con muỗi.

Ngô Thế nhìn con muỗi xui xẻo trong lòng bàn tay Điền Lịch, lắc đầu than thở: “Gần đây, muỗi càng ngày càng nhiều rồi, nên đi mua nhang muỗi thôi.”

“Ừ, đúng đấy.” Điền Lịch mỉm cười, nói, “Nếu cái con muỗi to đùng đang khắc trên mặt tớ mà còn chưa biết điều chút thì tớ dám chắc kết cục của nó cũng như con này thôi.”

“Ế...” Tay Ngô Thế thu lại phía sau như bị điện giật, “A ha ha ha ha, Lily, da cậu không tồi nha.”

“Có cần biết chăm sóc thế nào không?”

“Thế, thế nào?” Ngô Thế chắc lưỡi.

Chỉ thấy Điền Lịch đưa hai tay cùng ấn lên mặt Ngô Thế, “Thì như thế này, dùng sức vân vê nhào nặn xuống dưới, có thể làm tan toàn bộ mỡ thừa, giữ cho máu lưu thông, rất có hiệu quả đấy, có cần tớ làm mẫu cho không?” Y vừa nói vừa bắt đầu dùng lực.

“Không nên a a a a a!” Ngô Thế kêu thảm thiết giữa đầu về phía sau.

Hắn đang ngồi chiếc ghế có bánh lăn trong phòng làm việc, vừa ngứa như vậy, chân cũng bắt giắc đạp về sau, đến ngay cả người cũng trượt theo đó luôn. Tay Điền Lịch thì ấn trên mặt Ngô Thế, thấy thế liền vòng ra sau cổ Ngô Thế. Trong tình trạng luống cuống tay chân, Ngô Thế ôm cổ Điền Lịch cùng ngã xuống đất.

“Au ui đau đau đau đau...” Cơ thể vướng vào ghế, đầu đập xuống đất, vẫn may chưa đụng phải mép bàn, không thì sợ là cũng chảy máu mất rồi. Ngô Thế một tay bùm trán kêu gào.

“Đáng đời!” Giọng rầu rĩ của Điền Lịch vang lên.

Ngô Thế giờ mới phát hiện tiếng nói gần mình quá, hắn cúi đầu đã thấy Điền Lịch úp mặt trên ngực hắn, mắt hằm hằm trừng hắn.

Ôi mẹ ơi, người ở đâu a! Địa ngục còn chưa có trống, sao ở đây lại có ma quỷ lột lưới thế này....

Sự cố ngu xuẩn này dù tuân hoàn vô hạn đến 99% thì cũng là do Ngô Thế rước phải, chẳng thể ngờ là Điền Lịch cũng phạm phải sai lầm ngu ngốc này. Có lẽ là lo đến chút sai lầm ấy nên Điền Lịch khi đứng lên cũng không đạp chết Ngô Thế mà quay về bàn thu dọn đồ.

“Không làm việc à?” Ngô Thế dựng cái ghế lên, nhích lại gần.

“Ngày mai làm tiếp.” Điền Lịch cũng không ngẩng đầu lên, nhanh chóng sắp xếp tài liệu, “Ăn cơm nhanh rồi về nhà, cứ tiếp tục ở đây nữa thì chắc tới thẳng Cục Dân Chính mà lĩnh giấy chứng nhận thương tật cho rồi.”

“Nào có nghiêm trọng vậy...” Ngô Thế nhỏ giọng phản bác, nhưng về sớm một chút hắn vẫn rất vui. Bụng đói quá rồi, không biết Điền Lịch có đói bụng không nữa.

“Tớ thấy cậu không cần giấy chứng nhận thương tật mà cần giấy chứng nhận đầu có vấn đề ấy!” Điền Lịch

nói xong, đi trước.

“Chờ tớ đã.” Ngô Thế nhanh chóng đuổi theo.

Lúc làm việc, Ngô Thế phải đối mặt với lời lẽ sắc bén của ngài Điền Lịch, còn về nhà, hắn phải đối mặt với nét bút cứng cỏi của cô tiên ốc.

Theo thường lệ, hắn chạy tới tủ lạnh xem cô giúp việc có nhấn lại gì không, quả nhiên lại thêm tấm giấy nhấn nữa.

“Ngài Ngô, tôi chắc là đã nói với ngài nhiều lần rồi, không nên để áo sơ mi ngâm cùng với các loại quần áo khác, ngài có cần đi bệnh viện kiểm tra xem rốt cục mắt ngài hay tay ngài, hay là đầu ngài làm ngài mắc thêm lỗi nữa?”

Tuy viết toàn kính ngữ, nhưng lời này có phải khó nghe quá không vậy.

Ngô Thế nhịn không được rót hai hàng nước mắt to như sợi mì. Hắn tắm rửa xong lúc nào cũng tiện tay là vứt quần áo lung tung, kết quả là quần áo phai màu và không phai màu đều quần vào với nhau, giở giặt quần áo thành một cái chảo nhuộm. Mà kể ra thì đúng là lỗi do hắn.

Nhưng mà nhìn tấm giấy nhấn càng ngày càng tương tự với mấy lời nói ác mồm của Điền Lịch, Ngô Thế đã muốn coi cô giúp việc trở thành Điền Lịch rồi.

Hắn bóc một tờ giấy nhấn ra rồi múa bút thành văn: “Đầu tôi làm có vấn đề gì, tôi chẳng thèm cái giấy chứng nhận đầu óc có vấn đề ấy đâu!!!”

Người này người kia đều bắt nạt tôi, hôm nay thực đúng là khó sống!

14. Chương 14

Ngô Thế bị chọc giận nên đã quên phải thể hiện hình tượng một quý ngài trước mặt cô giúp việc. Nhưng cô giúp việc cũng không khách sáo với hắn. Ngô Thế viết xong tờ giấy nhấn tràn ngập oán hận xong làm buổi sáng của hắn đầy ưu thương.

“Không biết đầu óc có vấn đề là thương tật cấp mấy, có lấy được tiền trợ cấp không nữa.”

Nói đến cùng, hắn mới là chủ thuê? Làm gì có người giúp việc gia đình nào kiêu ngạo như vậy?

“Ông chủ, người làm chủ công ty anh minh thần võ như ngài, lẽ nào không biết thang bậc lương là cơ sở quan trọng để phát triển công ty sao?”

“Tranh luận với ông chủ về loại lý do tiền thưởng đại nghịch bất đạo này mà cậu cũng dám nói ra miệng à.” Ngô Thế đang nghĩ ngợi, một giọng nói nghe có vẻ khinh miệt vô cùng lọt vào lỗ tai hắn.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày phát tiền lương, Điền Lịch vừa lật bảng biểu báo cáo vừa mỉm cười cùng ông chủ coi xét tỉ mỉ tình hình thay đổi tiền lương của từng nhân viên một. Họ không để ý tới các nhân viên đang thảo luận về điều gì, mặc dù chủ đề thảo luận về việc khấu trừ tiền lương vĩnh viễn chỉ có một người – người mà đến ông chủ cũng không có can đảm trừ tiền lương.

Lúc này, người nhân viên ấy đang tập trung vào ông chủ đang đổ mồ hôi lạnh.

“Ack, khụ, Lily, à không, Điền Lịch, nhân viên cần kính trọng ông chủ.”

“Ông chủ, nếu muốn được kính trọng, chí ít anh cũng phải tuân thủ chế độ, quy tắc của công ty, làm gương tốt, dù sao cũng phải xây dựng được hình tượng đáng để nhân viên kính trọng chứ.” Nói thật thì mất lòng, nhưng đối với người tuyệt đối trung thành với công ty như Điền Lịch thì y nói ra chẳng chút tiếc rẻ gì.

“... Cậu xem rồi làm đi...” Gặp phải đối thủ mạnh, điều quan trọng là phải biết thời thế. Ông chủ Trương đã lẫn lộn buôn bán không ít lập tức uyển chuyển biết bao nhiêu.

Ngô Thế nhìn ông chủ Trương pha vài ý đồng tình, nổi lòng làm chủ thuê mà bị chính nhân viên nhà mình coi thường giống nhau như đúc. Điều ấy làm Ngô Thế không khỏi sinh ra vài phần tình cảm với gã.

Nếu không phải nghĩ mình hồ đồ thì chắc hẳn Ngô Thế đã cho rằng cô giúp việc là bản sao của Điền Lịch rồi – hoàn thành công việc rất tốt, nói năng chẳng hề kiêu dè. Cũng chẳng phải nguy cơ sinh hoá...

Ngô Thế chống cằm, giữ tư thế buồn bã với góc nhìn 45o liếc Điền Lịch. Không biết có phải là trên trán hắn có viết hai chữ “châm biếm” hay không mà mới nhìn mấy cái đã lòi được BOSS cuối cùng ra rồi.

“Phiền cậu tập hợp lại ba hôn sáu phách lại đi.” Điền Lịch dùng một tập tài liệu trên tay, đập vào trán Ngô Thế chẳng hề kiêu dè.

“... Lily, sáng sớm ra mà cậu đã tức tới thế rồi, đi mua chút hạ khô thảo() uống đi.”

() Hạ khô thảo: 1 loại cây dùng làm thuốc đông y, có tác dụng chữa tràng nhạc, lở loét, thông tiểu tiện, cao huyết áp, mắt gan, sáng mắt, ... Có thể xem thêm về loại cây này ở đây: <http://thuocdongduoc.vn/cay-thuoc-vi-thuoc/278-cay-thuoc-vi-thuoc/880-ha-kho-thao.html>.

“Cám ơn đã quan tâm.” Điền Lịch ngoài thì cười nhưng trong không cười, chỉ hơi nhếch khoé miệng, “Đợi lát nữa phải đi gặp đối tác, đã sửa lại kế hoạch chưa?” Trải qua mấy đợt bàn bạc thông nhất qua mail, bọn họ đã định ra được mấy phương án, chuẩn bị ra quyết định cuối cùng.

“Xong rồi.” Tuy trên vài phương diện, Ngô Thế đúng là đã hết thuốc chữa, song về mặt công việc hẳn vẫn làm rất tốt. Trong lòng không hiểu sao có chút chờ mong của cậu học sinh tiểu học khi giáo viên kiểm tra bài tập, Ngô Thế lấy cái kẹp tài liệu từ trong ngăn kéo ra đưa cho Điền Lịch.

“Không tồi đúng không? Tớ làm nghiêm túc lắm đấy.” Ngô Thế đắc ý tranh công, chỉ còn chờ Điền Lịch tán thành khen thưởng.

“Ừ.” Điền Lịch nhìn quét qua vài tờ, mỉm cười với Ngô Thế.

“Mau khen tớ mau khen tớ.”

“...” Điền Lịch cười liếc nhìn Ngô Thế, đang muốn mở miệng, trên tay lại lật thêm một tờ, “Đây là cái gì?”

Y lấy ra một tờ giấy dán tường mẫu.

“Tác phẩm đắc ý của tớ nhá.” Ngô Thế ưỡn ngực nói.

“Cậu đang trách tớ lần trước chưa đốt nó luôn hả?” Điền Lịch hí mắt lại.

Cái y cầm trong tay chính là tờ giấy dán tường “phong cách nông thôn” lấy linh cảm từ nàng tiên ốc lần trước.

“Lily, lẽ nào cậu không nhìn ra bên trong hình vẽ này tràn ngập tình yêu sao?”

“Tớ không ngại cậu mang nó về dán lên tường nhà để thể hiện tình yêu của cậu với nàng tiên ốc nhà cậu đâu, nhưng cậu mà dám mang nó tới cho đối tác xem thì tiền lương tháng sau của cậu nhất định là số âm.”

“... Lily, thể lực của cậu đã thâm nhập cả vào bộ phận phát tiền lương rồi sao...”

“Khụ...”

Ngô Thế trợn mắt nhìn ông chủ Trương đang ho khan đi ngang qua.

Người đại diện luật pháp trên giấy tờ của doanh nghiệp chính là tên của anh mà, ông chủ Trương! Anh phải tỉnh lại đi!

Ngô Thế kiên trì cho rằng, đây là xung động giữa chủ nghĩa hiện thực và chủ nghĩa lãng mạn. Điền Lịch xuất thân từ khoa kinh tế vĩnh viễn sẽ không hiểu được trái tim nhạy cảm của Ngô Thế tốt nghiệp khoa thiết kế đầu.

Mãi đến lúc ngồi trên xe của công ty hợp tác, Ngô Thế vẫn đang khó chịu lắm lắm. Tiếc là chút công kích có mức tổn thương thấp này chẳng hề động được vào cọng tóc gáy của Điền Lịch. Y dù vẫn ung dung ngồi bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhạt. Nhìn sao mà, sao mà châm chọc thế chứ lị.

“Cười đi cười đi cậu cứ thoải thích cười nhạo đi Van Gogh cũng là sau khi chết mới nổi tiếng cậu cái đồ tục nhân hiểu cái P...”

Nếu tinh thần A Q mà có trình độ thành thạo kỹ năng, vậy thì Ngô Thế tuyệt đối đạt cấp đại sư.

Đối tác của họ là một công ty lớn, kể ra thì hợp tác được với người ta đúng là một sự bất ngờ, đúng ra là họ nhìn thấy mấy tác phẩm của Ngô Thế, cho rằng có thể lấy làm phương án nên mới gặt đầu đồng ý. Điền Lịch và Ngô Thế nào dám chậm trễ.

Đại diện nói chuyện với bọn họ nghe nói là đại ma vương lạnh lùng nghiêm túc ít nói ít cười nổi danh trong giới. Nhưng Ngô Thế nghĩ, nói ít cũng tốt hơn là vừa mở miệng đã chẹn họng người ta, bởi vậy hẳn chẳng e dè chút nào.

Đi theo cô lễ tân vào phòng họp, bên trong đã có hai người đang chờ rồi. Người mặt trời như gỗ đá kia chắc chắn là vị nhân vật trong truyền thuyết rồi, còn người kia chắc chỉ là nhân viên bình thường, nét cười hàm hậu lại có chút không tập trung ngồi bên cạnh người mặt trời kia. (mọi người đoán ra là ai không)

Bốn người vừa gặp mặt đã trao đổi danh thiếp.

“Xin chào, vị này chính là quản lý bộ phận của chúng tôi, Tả Thụy Nham, tôi là cấp dưới của anh ấy, tên Trì Vị Phong.” Cậu nhân viên ngồi bên chủ động giới thiệu.

Mà Tả ma vương quả nhiên là có phong độ, chỉ hơi gật đầu.

“Tôi là Ngô Thế, nhà thiết kế, đây là trợ lý của tôi.” Ngô Thế mở miệng giới thiệu Điền Lịch ngồi bên, còn cố sức vỗ vai Điền Lịch. Điền Lịch không để ý suýt thì bị vỗ hụp mặt về phía trước.

“Xin chào, ngài Tả, ngài Trì.” Trước mặt đối tác, Điền Lịch miễn cưỡng phải giữ gìn hình tượng cho nhà thiết kế của công ty mình, cố gắng cười một cái, nhưng ở đằng sau lưng thì nắm chặt tay lại.

Thằng ngốc, dám vỗ tớ rồi biết mặt đây!

Lời tác giả: CP là Ngô Thế x Điền Lịch, không thể nghịch đâu

Tôi là người thích ngốc + nhược + đàn công...

15. Chương 15

Thực tế cũng chẳng gay go như tưởng tượng.

Càng là người không đáng chờ mong, ngược lại càng vào lúc quan trọng cấp bách lại càng phát huy được tài năng. Tựa như những việc vô năng ngày thường đều là để dự trữ cho giờ phút này vậy. Chỉ ít trong lúc họp Trì tiên sinh đã có chút không yên lòng thì Ngô Thế thoát trông khá là nhanh nhẹn.

Dù sao, người mà ở trước mặt Tả tiên sinh có thể bình tĩnh tự nhiên, ăn nói từ tốn như thế quả là hiếm. Căn cứ vào phân tích của Trì tiên sinh, những người này thông thường có hai dạng người, một dạng có khí thể giống như Tả tiên sinh, không có gì để sợ dạng còn lại chính là dạng không biết sợ gì, thường là dạng điếc không sợ súng.

Nhưng nhà thiết kế Ngô Thế này rốt cuộc thuộc bên nào thì Trì tiên sinh cũng không chắc chắn. Nếu nói tới khí thể, vậy thì thực sự chẳng nhìn ra được tạo nào còn nếu nói tới ngốc nên lớn gan thì thoát trông cũng chẳng giống kẻ ngốc...

Trì tiên sinh vuốt cằm suy tư, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ coi phương án nào thì tốt hơn.

Thoạt trông, trợ lý Điền lại là người bình thường hơn nhiều, trên mặt y ít ra cũng có vẻ găng gượng. Đại khái tư tưởng giống như người bình thường, dễ bị dọa khi gặp phải Tả tiên sinh đây. (bé cái lắm rồi anh ơi)

A, lại quay đầu rồi... Đang nghĩ ngợi thì thấy nhà thiết kế Ngô Thế quay đầu nhìn trợ lý Điền trợ lý của cậu ta.

Tuy rằng Ngô Thế chỉ nhìn thoáng qua Điền Lịch nhưng cái nhìn ấy hàm chứa rất nhiều điều. Hẳn ý đồ mang khuôn mặt nghiêm túc nói những lời lẽ nghiêm túc, nhưng rồi chẳng che dấu được nét cười đắc ý lại chờ mong, ẩn dấu rõ ràng: “Thế nào? Tổ lợi hại chưa? Mau khen tớ đi.”

Điền Lịch hít sâu mấy hơi, nuốt xuống lời nói sắp ra khỏi miệng, khóe miệng run rẩy. Ấy vốn chẳng được gọi là nét cười, trông như bị giận đến giần giật khóe miệng hơn.

Thế nhưng hiển nhiên là nhà thiết kế Ngô Thế đã thấy thỏa mãn, cứ cho rằng hắn đã nhận được lời khen, vui vẻ quay đầu lại tiếp tục thảo luận.

Có lẽ lý do sắc mặt trợ lý Điền bất thiện không chỉ là do Tả tiên sinh, mà là có thêm mấy nguyên nhân trong đó nữa...

Trì tiên sinh không có việc gì, ngồi vẽ nét bút thứ năm lên góc sổ ghi chép, lần thứ năm rồi đấy.

Hai người thực sự không phải quan hệ chú cún nhặt đồ rồi chạy về vấy đuôi tí mù tranh công và chủ nhân đành phải tùy tiện vỗ đầu cún khen ngợi hay sao... Trong đầu Trì tiên sinh, cái suy nghĩ ấy cứ lảng vảng mãi với hai vị trước mặt, Trì tiên sinh đột nhiên hiểu ra một việc.

Không phải nhà thiết kế Ngô không sợ Tả tiên sinh, mà là lực chú ý của hắn vốn không đặt trên người Tả tiên sinh đây. Với tình huống thông thường, tất cả mọi người đều chờ mong lời đáp trả của đối tượng đàm phán, còn nhà thiết kế Ngô kia quả không phải người bình thường, đôi mắt, tâm ý của hắn đều chỉ đặt trên người trợ lý Điền kia thôi.

Thực sự là tên kỳ quái... Trì tiên sinh nghĩ.

Bởi vì nhà thiết kế Ngô có biểu hiện tốt kinh người như hồi quang phản chiếu, cuộc họp tiến hành khá là thành công. Đồ án thiết kế do Ngô Thế giảng giải, hạch toán các loại phí tổn rồi giao cho Điền Lịch, bốn người rất nhanh đã bàn xong phương án.

“Chúng ta đã xác nhận sử dụng phương án C, vui lòng phối hợp với công ty tôi mau chóng hoàn thành hạng mục.” Tả tiên sinh xác nhận lại.

“Không vấn đề gì.” Điền Lịch hứa hẹn.

“À, được.” Ngô Thế vừa động tay động chân thu thập tài liệu, vừa giơ tay ra hiệu OK. Điền Lịch hít sâu lần nữa.

“Vậy chúng tôi...” Điền Lịch đang định nói lời tạm biệt, chợt nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng ‘bộp’, Ngô Thế đụng vào một tài liệu nào đó, làm cho các giấy tờ tài liệu trên bàn đồng loạt rơi đầy đất.

“... Ngài Ngô, nếu cậu biết được tứ chi của mình là chướng ngại thì phiền cậu tận lực không chế một chút.” Rốt cuộc nhịn tới cực hạn, Điền Lịch bỗng nhiên nói gay gắt làm mọi người dừng lại.

“A...” Trì tiên sinh trừng mắt nhìn, hình như vừa rồi nghe được cái gì chói tai... Để hóa giải bầu không khí căng ngắc khó hiểu, cậu nhanh chóng ngồi xuống nhặt giúp đối tác, “A ha ha ha, không có việc gì, dọn qua là xong ngay đây.”

“Không cần phiền phức, để tôi làm được rồi.” Ý thức được mình nói sai, Điền Lịch cũng lập tức ngồi xổm xuống. Không nghĩ tới người làm hồng việc không phải là Ngô Thế mà lại là chính mình. Đấy lòng Điền Lịch ảo não vô cùng.

Một đời anh danh a....

Ba người sáu cái tay lúi húi sắp xếp tài liệu thành một chồng như cũ, đột nhiên Trì tiên sinh rút ra một tờ từ trong chồng tài liệu. “Đây là hình vẽ gì vậy?”

“Cái gì?” Ngô Thế và Điền Lịch đều hiếu kỳ ngó qua xem thử.

Đây không phải là... đây không phải là tờ giấy dán tường hình nàng tiên ốc âm hồn không tan sao?!

“Đây là tác phẩm cậu ta vẽ chơi thôi.”

“Đó là tác phẩm đặc ý của tôi đó.”

Hai người trả lời cực kỳ ăn ý nhưng lời nói ra lại là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Điền Lịch hung tợn trừng Ngô Thế, hạ giọng nói: “Cậu dám nhặt rác về hả?! Có muốn tớ vứt nó vào máy nghiền giấy cho cậu chơi xếp hình không hử!”

“Rõ ràng là rất dễ thương mà, tớ tiếc lắm đó.” Ngô Thế trả lời với vẻ tủi thân.

Nói sao đi nữa, cái thứ này dùng để thảo luận trong công ty thì thôi đi, đưa cho người ngoài coi không phải mất mặt lắm sao? Điền Lịch cười gượng muốn lấy lại tờ giấy dán tường ấy. Tả tiên sinh không biết đã ngồi xổm bên cạnh Trì tiên sinh tự bao giờ, cũng đang nghiên cứu tờ giấy dán tường ấy.

Xong xong... Điền Lịch thầm kêu rên liên tục. Thực sự không nên thấy thuận lợi mà phớt lờ, vất vả lắm mới xây dựng được hình tượng nhà thiết kế tài hoa cho Ngô Thế, vậy mà nháy mắt đã sắp sụp đổ hoàn toàn.

Tả tiên sinh nhìn một hồi, yên lặng chuyển hướng nhìn Trì tiên sinh, mặt chả bày tỏ gì, nói ra hai chữ: “Váng đầu.”

“Tả tiên sinh, anh đừng nhìn lâu...” Trì tiên sinh đặt tờ giấy dán tường sang một bên, nâng tay đặt hai bên thái dương Tả tiên sinh, thực hiện chút vật lý trị liệu cho Tả tiên sinh.

Đầu Điền Lịch đầy mồ hôi lạnh, Ngô Thế rầu rĩ không vui nhìn lại tờ giấy dán tường nàng tiên ốc. “Có tài nhưng không gặp thời a... Thứ dễ thương nhường này mà không ai biết thưởng thức.”

“Tôi thấy cậu không phải là có tài mà là ôm súp lơ() ấy!” Điền Lịch cáu lắm rồi đấy.

() ở đây có tài là ‘hoài tài’ tức mang tài, ôm tài, còn ôm súp lơ là ‘hoài hoa gia thái’, hoa gia thái = súp lơ,

cải bắp, có lẽ là do chúng hình tròn và lá cũng cuộn lại chẳng nhún vai

Trì tiên sinh nghe vậy thì liếc nhìn Điền Lịch, giờ không còn làm dáng nho nhã lễ độ rồi sao...

“Thực ra cũng tạm được đấy, rất dễ thương mà.” Trì tiên sinh có lòng an ủi Ngô Thế.

Các đồng chí à, biết cái gì gọi là Du Bá Nha gặp Chung Tử Kỳ không? Trên thế giới này, không cần nhiều tri âm, một người thôi là đủ.

Tác phẩm mà Ngô Thế vô cùng tự tin rồi cuộc đã có người thưởng thức, cậu ta cảm động tột đỉnh, tay mở rộng hướng về phía Trì tiên sinh, muốn làm một cái ôm thật lớn.

Thế nhưng đầu ngón tay vừa chạm tới vai Trì tiên sinh, chỉ thấy một bàn tay bổ nhào xuống, chặt lên mu bàn tay Ngô Thế.

“Au!” Bị đánh bất thành linh, Ngô Thế đau tới mức hét lên.

Tả tiên sinh bình tĩnh rút tay lại, giống như cú đánh vừa rồi chẳng phải do anh, lời ngay lễ thẳng rằng: “Đừng có mà co co kéo kéo.”

Tình cảnh thay đổi chớp nhoáng làm Điền Lịch quên tức giận, nhưng y nhạy cảm nhận thấy vừa rồi bọn họ gây ra một đồng việc như thế mà Tả tiên sinh cũng không thèm để ý còn giờ đây anh ta hình như đang không vui. Nguyên cớ là do tiếp xúc cơ thể sao? Điền Lịch vô thức kéo Ngô Thế tới đứng bên cạnh mình.

“Đau quá.” Ngô Thế dựa vào Điền Lịch, xoa tay lâu bầu, “Có chi đánh người ta vậy?”

“Câm miệng! Không là tởm khâu miệng cậu lại như đấy!”

“Vết sẹo của ở trên trán mà.”

“...” Lại còn có ý thức sửa lại lời người khác nữa sao?

Tên này đúng là điếc không sợ súng! Còn dám oán giận! Trì tiên sinh chỉ thầm ôm đầu hô to. Cậu chỉ có thể kéo tay Tả tiên sinh hòa giải: “Cái kia, ack, giáo dục nhà Tả tiên sinh rất nghiêm, cho nên thường để ý những chuyện như vậy. Ha ha ha...”

Cái lý do thoái thác đúng là ngay cả cậu cũng chẳng tin nổi...

Nhưng hình như Ngô Thế cũng miễn cưỡng tiếp nhận, “Tất cả mọi người là đàn ông cũng không được à.”

“A ha, đúng vậy, đúng vậy.” Trì tiên sinh liên tục gật đầu.

Rõ ràng các người do dự hẳn chưa từng tức giận. Ngô Thế còn muốn nói tiếp thì bị Điền Lịch trừng mắt liếc nên điều muốn nói đều phải rút lại.

“Nhà thiết kế Ngô cũng không phải cố tình, người làm nghề thiết kế đều có phương thức biểu đạt rất khoa trương mà, ha ha ha...” Điền Lịch cũng gượng cười.

Những lúc như thế này người xấu hổ thật sự chỉ có thái giám, chứ hoàng đế thì chẳng xấu hổ lắm.

Hai vị đương sự đánh và bị đánh hoàn toàn mặc kệ hai vị bên cạnh đang đùa giỡn cứng ngắc muốn chết, liếc mắt nhìn nhau một cái, gật đầu biểu thị tiếp nhận lý do, thế là giải hòa. Tiếng cười cứng ngắc của Điền Lịch và Trì tiên sinh quanh quẩn trong khoảng không phòng họp.

Điền Lịch vội vàng thu dọn đồ đạc rồi kéo Ngô Thế dẹp đường hồi phủ.

Tốt xấu gì Tả tiên sinh cũng không lật lọng dừng hợp tác, nếu không thì chẳng biết ăn nói sao với toàn thể trên dưới công ty nữa....

Trên đường trở về, Điền Lịch vẫn im lặng, Ngô Thế liếc nhìn y mấy lần.

“Lily... Cậu giận hả?”

“Tớ có phải trẻ con đâu mà tức giận hả?” Quả nhiên là tức giận đáp lại.

Ngô Thế nuốt nước bọt, kéo vạt áo của Điền Lịch. “Lần sau tớ sẽ cẩn thận hơn, vốn dĩ tớ quyết định hôm nay nhất quyết phải để cậu nhìn tớ với cặp mắt khác xưa...”

“Mắt tớ thiếu chút thì hỏng rồi.”

“.. Lily...”

Điền Lịch quay đầu nhìn Ngô Thế, Ngô Thế lay qua lay lại vạt áo Điền Lịch, mỉm cười lấy lòng. Điền Lịch không tức giận nổi nữa. Y quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, nói bằng giọng rầu rĩ: “Kỳ thực tớ cũng có lỗi, không thể trách cậu.”

Cửa sổ xe phản chiếu gương mặt Ngô Thế nên Điền Lịch không cần quay đầu lại cũng có thể thấy nụ cười của tên kia, đó là một nụ cười mang nét lấy lòng, chơi xấu, thờ phào nhẹ nhõm nhưng lúc nào cũng ngốc nghếch. Một giây trước còn muốn đánh khuôn mặt ấy thành đầu heo, giây sau đã thấy nó rất mắc cười.

Gương mặt trên kính thủy tinh phóng đại mấy phần, Ngô Thế nghiêng người qua, hẩn chăm chú vẽ một cái mặt cười lên bóng chiếu trên kính.

“Lily cười ít quá.”

Sau đó khoe miệng của cái bóng kia khê cong lên một góc khó có thể nhận ra.

Rốt cuộc ai có bản lĩnh lớn đây, ai mà lúc nào cũng làm người ta không giận cho nổi, còn ai mà lúc nào cũng mạnh miệng nhẹ dạ, lúc nào cũng dễ dàng chịu thua?

16. Chương 16

Tiếng ve kêu ran trời lẫn trong luồng gió nóng, trên sân bóng rổ, tiếng tranh cãi ầm ĩ, tiếng động hòa lẫn vào nhau nghe ong ong.

Điền Lịch ngồi dưới tán cây bên sân bóng, gõ kim từ điển lách tách.

“Về phòng, mau về phòng!” Ngô Thế ở bên cạnh la to.

Trận đấu đã tiến hành tới phiên thứ 4 mà điểm số hai bên vẫn chưa giãn, đôi bên đấu rất kịch liệt. Thế nhưng bất kể những người đó có đấu kịch liệt cỡ nào thì hình như Điền lịch cũng hoàn toàn không để tâm.

“Lily, cậu chẳng tập trung chút nào.” Ngô thế oán giận nói.

“Đâu phải trận đấu của trường mình.” Điền Lịch tra đến một từ đơn tiếng Anh, liền đánh dấu vào sách Tiếng Anh giáo trình Kinh tế học. “Dù sao cậu cũng ăn không ngồi chờ, gọi tớ làm gì.”

“Tớ tưởng hôm nay có cơ hội lên sân khấu mà.” Trận đấu sắp kết thúc, hôm nay là trận đấu bổ sung cuối cùng rồi. Ngô Thế liếc mắt nhìn điểm số, lại nhìn giáo trình tiếng Anh của Điền Lịch, chỉ cảm thấy cả người đều lười biếng, liền dựa cả thân thể vào Điền Lịch.

“Đừng dựa vào tớ, không viết được đây.”

Ngô Thế dịch mông, vẫn cứ dán lên người Điền Lịch. Tuy rằng ngoài miệng Điền Lịch oán giận nhưng hoàn toàn không đẩy hắn ra. Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, Ngô Thế cười trộm.

Gió chiều hiu hiu thổi làm người ta buồn ngủ, đầu Ngô Thế đặt lên vai người bên cạnh, gò má cảm nhận được độ ẩm của da thịt y, Ngô Thế an tâm nhắm mắt lại.

“Cẩn thận a.”

Bên tai truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của bọn con gái. Đợi tới khi Ngô Thế và Điền Lịch nhận ra là đang hét lên với bọn họ, ngẩng đầu kiểm tra thì đã không kịp rồi. Một đội viên vì cứu bóng đã nhào tới ngoài vạch phân cách, cơ thể cứ thế lao thẳng vào bọn họ.

Bị một vận động viên nam cao một mét tám nhào vào như thế chẳng phải trò đùa đâu, Ngô Thế vô thức ôm lấy Điền Lịch, hai người đồng thời bị ngã lăn ra nền xi măng.

“Đau quá!” Bởi vì mặc áo ba lỗ bóng rổ, hình như vai bị xây xát, Ngô Thế chống tay ngồi dậy.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Cậu bạn đứng vào bọn họ khẩn trương lồm cồm bò dậy xin lỗi.

“Chính cậu có bị thương gì không?” Điền Lịch nhặt mắt kính đeo lên, hỏi một tiếng.

“Không sao, không sao.” Cậu bạn lắc đầu.

“Ừ, tiền thuốc men của người này cậu trả.” Điền Lịch chỉ vào Ngô Thế, cậu bạn nào dám nói không. Điền Lịch nói xong thì liền kéo Ngô Thế dậy. “Tới phòng y tế nào.”

“Không nghiêm trọng đâu, không cần.”

“Đi mau.”

Tuy rằng bị ngã nhưng Ngô Thế cực kỳ ghét cảm giác đau đớn khi bị dung dịch oxy già nhỏ vào để tiêu độc. Hắn cũng chỉ có thể không tình nguyện nhặt giấy tờ rơi lả tả dưới đất, cùng Điền Lịch rời khỏi sân bóng.

“Lily, cậu không bị thương chứ?”

“Không sao.” Điền Lịch thoải mái trả lời.

“...” Ngô Thế dừng bước chân, quan sát Điền Lịch từ trên xuống dưới. “Cậu nói dối.” Hắn kéo bả vai Điền Lịch, vô tình đụng phải cánh tay trái cứng đờ không cử động gì. “Bên này có phải đụng vào mặt đất không?”

“Khụy tay bị huých chút mà thôi.” Điền Lịch muốn rút tay về nhưng Ngô Thế không buông.

“Lily, Cậu phải nói, bị thương phải nói chứ.”

Điền Lịch luôn là người phải để ý người khác, tựa hồ chẳng bao giờ phải chịu thiệt cả. Nhưng thực tế y mới là người có khả năng nhẫn nại nhất. Chỉ có người nằm trong tầm quan tâm của y thì y mới đối xử tốt vô điều kiện, còn đối xử với bản thân thì rất qua loa.

“Cậu cũng không phải bác sĩ, nói tốt là tốt được sao? Cậu cũng chỉ biết hoang mang rối loạn như bây giờ thôi.” Điền Lịch quay đầu qua...

“Vậy thì sao?” Ngô Thế không cho là đúng, kéo Điền Lịch đi về phía trước. “Lo lắng cho cậu không tốt sao? Cậu phải tin tớ một lần đi, à được rồi, tớ cũng biết tớ không phải người đáng tin cậy lắm...” Ngô Thế nói luôn miệng, hai người lôi kéo tay nhau, cái bóng 2 người đan cài vào nhau. Điền Lịch không đáp lời, chỉ cúi đầu đi chậm chậm phía sau Ngô Thế.

Tuy đúng là không làm được gì thật, nhưng hoang mang rối loạn vì cậu thì có gì không tốt chứ? Điền Lịch, cậu đừng ích kỷ như vậy, đừng chỉ cho mình quan tâm người khác, không cho người khác quan tâm tới mình.

“Lily...” Ngô Thế thì thào nói, mở mắt ra đã nhìn thấy trần nhà trong phòng nghỉ. Trong giấc mơ, tiếng ve kêu ran trời cứ quanh quẩn bên tai, mơ tới chuyện đã xảy ra rất lâu trước đây.

Thoáng giây ấy, đầu óc trống rỗng, sau đó Ngô Thế mới tỉnh táo lại.

Đêm qua bận cả một đêm, hắn cũng lười về nhà, ngủ luôn tại phòng nghỉ,. tỉnh lại thì đã là buổi chiều rồi. Hắn nhớ trước khi ngủ Điền Lịch có nói với hắn rằng hôm nay y phải tới nhà máy xem thành phẩm, còn phải cùng Trì tiên sinh xem xét hiện trường thi công, không biết giờ đã về chưa.

Vốn Ngô Thế cũng muốn đi theo nhưng lại bị Điền Lịch tổng vào phòng nghỉ. Điền Lịch hình như mới ngồi chưa nóng mông đã phải đứng dậy rồi ha?

Phương án của họ tiến hành rất thuận lợi, sau đó bắt đầu chính thức khởi công sửa chữa lại mặt tiền cửa hàng. Để phối hợp với thời gian bắt đầu của Quế Hương Thôn, kế hoạch thi công cũng bị sắp xếp rất chặt, hơn mười cửa hàng trong khu vực thành phố toàn bộ đều phải lắp đặt thiết bị hoàn thành trước ngày chỉ định, không được phép sai sót, không thể ảnh hưởng tới doanh nghiệp. Tất cả mọi người đều bận tới mặt tối mày.

Lúc trước vẽ bản thiết kế tuy rằng cũng bận lắm nhưng hai người tốt xấu gì cũng làm việc cùng nhau. Còn giờ đây bọn họ phụ trách những mảng công việc khác nhau, đã vài ngày rồi mà chưa nói với nhau được mấy câu.

Ngô Thế cào cào tóc, ngồi chờ người nhìn ra cửa sổ.

Gần đây bận rộn như thế, không biết Điền Lịch có còn kiên trì nghỉ trưa lâu như trước không... Lòng thầm biết đó chắc chắn không phải cậu ấy đi nghỉ ngơi, chẳng lẽ là đi làm thêm? Thiếu tiền sao?

“Không thể nào.” Ngô Thế tự trả lời.

Tuy chức vụ của Điền Lịch không cao nhưng tiền lương cũng cao nhất trong mức tiêu chuẩn rồi. Y cũng đâu phải là người tiêu tiền như nước như mình.

Ngô Thế quyết định chờ xong dự án này, bất kể thế nào cũng phải nói chuyện nghiêm túc với Điền Lịch một phen, dù cho có cần tiền gấp thật, y muốn bao nhiêu mình cũng sẽ cho. Chỉ ít cũng không thể để Điền Lịch mệt mỏi như thế.

Ngô Thế vực dậy tinh thần, đi ra khỏi phòng nghỉ.

“Dậy rồi à, tớ vừa mang bánh ngọt về này.” Điền Lịch ngồi ở chỗ của y, gõ gõ mặt bàn Ngô Thế.

“Chừng nào thì cậu quay lại công ty?” Ngô Thế mở hộp bánh ngọt, dĩ nhiên đều là đồ cậu thích ăn.

“Khoảng 3h.” Điền Lịch thuận miệng trả lời, tay gõ bàn phím.

Ngô Thế nghiêng đầu nhìn Điền Lịch, từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy sườn mặt Điền Lịch. Có lẽ là nỗi lòng ề ảm chua xót trong mơ vẫn còn, Ngô Thế đột nhiên thấy mắt cay cay.

Hắn đi tới phía sau Điền Lịch, nhẹ nhàng gọi một tiếng. “Lily.”

“Làm gì?” Điền Lịch chú ý một chút thì nhận ra tiếng nói tiến lại gần, vẫn cứ làm chuyện của y.

“Lily.”

“Hả?”

“Lily.”

“Cậu ần máy lặp lại hả?” Điền Lịch rớt cuộc chịu không nổi, xoay ghế lại. “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Ngô Thế không nói chuyện, hai người nhìn nhau một lát, Ngô Thế bỗng nhiên ngồi xổm xuống ôm đầu.

Điền Lịch nhìn hắn một hồi, khóe miệng nhếch lên. “Hai mươi bảy tuổi mà như đứa con nít bảy tuổi, cố cái gì chứ, mệt mỏi thì trở về nhà cho tớ.”

“Tớ không về...” Ngô Thế ngược mắt lên nhìn Điền Lịch rồi quay đi.

“Ăn nhanh một chút rồi về nhà đi, đừng để tớ thấy cậu như vũng nước đọng thế này.” Điền Lịch gõ bộp bộp vào đầu Ngô Thế.

Không phải không phát hiện ra, y đối xử với người khác tốt nhưng phải rẽ mấy vòng liên mới biểu đạt được. Thế nhưng người được y đối xử dịu dàng ấy lại bất tri bất giác tập thành thói quen.

Ngô Thế đè lại tay Điền Lịch trên đầu mình, ngẩng đầu nhìn thẳng y. “Lily, cậu đối với tớ thật tốt.”

Điền Lịch ngẩn người, bỗng chốc rút tay về, bối rối quay qua máy tính, nói bằng giọng khô khốc: “Thế nào? Đột nhiên lương tâm trời dậy sao? ”

“Không phải...” Ngô Thế biết điều, quay về chỗ ngồi.

Chỉ là cũng muốn đối tốt với cậu nhưng không tìm ra phương pháp nào tốt cả.

“Đừng không chê vào đâu được như vậy a.” Ngô Thế làm mặt quỷ đằng sau bóng lưng Điền Lịch.

17. Chương 17

Khi cầm cúi làm việc thì thời gian cứ như trôi đưa. Mặt tiền cửa hàng thuận lợi tu sửa xong, chớp mắt đã tới ngày khai trương Quế Hương thôn, lúc đầu còn có một tiệc rượu khai mạc nho nhỏ. Đương nhiên, Ngô Thế và Điền Lịch đều là hạng khách được mời tới. Nghĩ đến công việc vất vả lắm mình mới hoàn thành, tất cả mọi người đều thâm vui thay.

Ngô Thế nhờ cô giúp việc ủi tây trang cho hần từ sớm, ăn mặc rất sạch sẽ, thẳng thớm, mệt nhọc mấy ngày qua đã chẳng còn, trông khá là hoạt bát. Có cô giúp việc tốt thật đấy, hề có việc chỉ cần viết trên giấy ghi chú là xong.

“Oa, hôm nay cậu trở nên đẹp trai nha.” Cô Trương kế toán nói với giọng điệu khoa trương.

“Tôi vốn là thế mà.” Ngô Thế hất đầu.

Hôm nay, ông chủ cho hần và Điền Lịch nghỉ, tiệc rượu bắt đầu vào 7 giờ tối, Ngô Thế thay quần áo rồi chạy tới công ty, chờ Điền Lịch và ông chủ tại hội trường.

“Nghe nói trong tiệc rượu sẽ có loại bánh ga tô mới làm đấy.” Tiểu Trương tiến lại. Quế Hương Thôn cung cấp bánh ga tô miễn phí không giới hạn, ai lại không muốn đi thưởng thức chứ?

Ngô Thế cảnh giác trừng cô ấy, “Trách không được lại nịnh bợ tôi, tôi không mang cô đi đâu.”

“Dù gì cậu cũng không có bạn gái, mang tôi đi cũng không thiệt thòi gì.”

“Ai bảo mỗi lần cô trừ tiền lương tôi thì hơn hử như vậy, quý mới muốn dẫn cô đi, cái đồ tay sai chủ nghĩa tư bản.”

Tiểu Trương tức giận cứng mặt. “Không mang tôi đi thì thôi, tôi tìm Lily.”

“Lily cũng sẽ không mang cô đi.” Ngô Thế kiên quyết nói.

Hai người đang đấu võ mồm, Điền Lịch đã đến công ty. Y vừa vào cửa đã nghe thấy có người nhắc tới mình, nhìn theo chỗ phát ra tiếng nói.

“Hai người nói gì tôi đấy?”

“A, Lily.” Ngô Thế nghe thấy giọng Điền Lịch, nhảy tới bên cạnh y. “Nói cậu nghe nhé, lát nữa ngàn vạn lần đừng mang Tiểu Trương tới tiệc rượu.”

“Ngô Thế, cậu là quỷ hẹp hòi.” Tiểu Trương tức giận đến mức mấy lời cãi nhau khi còn bé cũng lôi cả ra.

“Cô cứ thoải mái mắng chửi, một mình tôi sẽ ăn sạch toàn bộ bánh ga tô mới ra, a ha ha ha...” Ngô Thế chống nạnh cười phớt lờ.

Đúng là dùng đầu ngón chân cũng biết tên ngốc này đang lăm nhăm cái gì, Điền Lịch liếc Ngô Thế với vẻ khinh thường. “Cậu tưởng dạ dày cậu là dạ dày trâu à? Cậu muốn đem ợ lên nhai lại làm bữa ăn khuya à?”

“... Xi.”

“Phụt.” Cái tên vừa vênh mặt với mình vừa nhìn thấy Điền Lịch đã ỉu xìu, Tiểu Trương cười trộm, nhìn mà hả lòng hả dạ.

Sau đó, Tiểu Trương vẫn đi theo, còn gọi cho cả A Phương nữa, hai người tạm thời lấy danh nghĩa là bạn gái của Điền Lịch và Ngô Thế, nhưng mục đích căn bản đều là bánh ga tô.

Trên đường đi, sắc mặt Ngô Thế chẳng tốt chút nào, cứ trừng mắt le lưỡi với Tiểu Trương, giống như con nít cãi nhau vậy. Tựa hồ chỉ cần Ngô Thế ở đây, đường thể hiện chỉ số thông minh của cả công ty đều bị giảm xuống. Ngu ngốc đúng là mầm bệnh, một người lây thành hai người.

Nhưng y có bị coi là người bị lây kia không nhỉ, Điền Lịch không dưng lo lắng.

Tới hội trường xong, Ngô Thế vừa nhấc chân vào đã nhắm về phía bệ bày bánh ga tô cùng hai cô gái kia, Điền Lịch nhanh tay lẹ mắt túm cổ áo hắn.

“Chào hỏi chủ nhà trước đã.” Điền Lịch cầm ly rượu sâm banh nhét vào tay Ngô Thế, kéo hắn và ông chủ Trương đi kính rượu những người khác.

Cái gọi là tiệc rượu xã giao, nói đến cùng chính là cơ hội tốt để mọi người mở rộng quan hệ kinh doanh cho mình. Ngô Thế còn thấy cả Tả tiên sinh và Trì tiên sinh, bọn họ đang bận trao đổi danh thiếp. Ông chủ Trương chuẩn bị mượn cơ hội này thúc đẩy nhân tài trong công ty gã một phen.

Nhưng Ngô Thế hơi thiếu hăng hái. Hắn thực sự không am hiểu việc giả vờ giả vịt, so với việc cười xã giao thì hắn tình nguyện ngồi trong phòng làm việc vẽ vời hơn cả. Hắn chờ tiệc rượu này như vậy, nguyên nhân sợ rằng chẳng khác gì so với đám người Tiểu Trương.

“Ông chủ Trần, xin chào, xin chào.” Ông chủ Trương không biết lại gặp ông tổng công ty nào, kéo bọn họ qua giới thiệu, “Đây là chuyện gia thiết kế của chúng tôi – Ngô Thế, con đây chính là phó...”

Lời giới thiệu đang nói dở thì bị Điền Lịch cắt ngang, y gật đầu chào hỏi: “Chào ông, tôi là trợ lý của chuyên viên thiết kế Ngô Thế, tên Điền Lịch.”

Vừa rồi ông chủ muốn nói gì thế nhỉ? Ngô Thế nhìn gã hơi nghi nghi.

Vòng vo một hồi, Điền Lịch thấy Ngô Thế thực sự đã chán lắm rồi, cũng không miễn cưỡng nữa, để hắn tùy tiện đi ăn bánh ga tô, còn y thì xã giao cùng ông chủ. Ngô Thế nhanh chân chạy tới cạnh Tiểu Trương và A Phương.

Bánh ga tô ăn thử đều được làm rất khéo léo, Ngô Thế vừa nhét xong miếng trước đã có thể ăn luôn miếng sau, hắn ăn vô cùng vui vẻ, nhưng vẫn nhín chút thời gian nhìn Điền Lịch. Điền Lịch mỉm cười, cầm ly sâm banh đứng trong đám người, dáng người cao ngất, Ngô Thế rất dễ nhìn thấy. So ra, Điền Lịch trông kiểu cách hơn hắn, chẳng giống trợ lý tí nào.

Không hổ là Lily, mọi thứ đều xuất sắc, trông cũng đẹp trai. Ngô Thế len lén nghĩ, lòng dạ không hiểu sao lại thấy đặc ý.

“Haiz, kể cô nghe nhé, thực ra ông chủ đang có kế hoạch tuyển người.” Cô gái nhét đầy một miệng bánh bắt đầu tán nhảm chuyện công ty, Tiểu Trương thần thần bí bí nói với A Phương.”

“Thế ư?”

“Đúng vậy, còn điều động nhân sự nữa, Lily lần này nhất định sẽ thăng chức đấy.”

Ngô Thế vốn không có hứng thú với chuyện linh tinh nhưng nghe nhắc tới Điền Lịch thì liền động lỗ tai lên nghe.

“Cô nói chuyện anh ấy thăng lên chức quản lý sao? Lily từ chối lâu rồi mà.”

Hả? Lily từ chối thăng chức lúc nào? Nghe thấy chuyện hần chưa bao giờ biết tới, Ngô Thế trợn mắt lên.

“Ông chủ sẽ không bỏ qua đâu, dù sao thì bây giờ việc Lily làm chẳng khác quản lý là mấy, tiền lương cũng là ở cấp quản lý, chỉ thiếu cái danh hiệu mà thôi. Ông chủ hình như đã nói với anh ấy mấy lần nhưng anh ấy cứ một mực từ chối. Song lần này tuyển người xong, anh ấy không thể làm chức trợ lý được nữa.” Tiểu Trương nói ra đạo lý rõ ràng.

Dường như không phải chuyện xảy ra gần đây, nhưng vì sao Điền Lịch không nói với hần, vì sao phải từ chối? Ngô Thế nhăn mi lại, kéo Tiểu Trương. “Cô chắc chắn ông chủ nói về chuyện thăng chức mấy lần với Lily sao?”

Tiểu Trương không biết Ngô Thế đang nghe, thấy sắc mặt hần không tốt, hơi bị dọa, “Đúng vậy, cậu không biết à?”

Cô ấy hỏi ngược như vậy, vẻ mặt Ngô Thế càng tối sầm.

Ngẫm kỹ lại, việc này để Ngô Thế nghe được cũng không hay, trợ lý của mình thăng chức trên cả mình, tâm lý chắc không chịu nổi đâu. “Cậu đừng nói nữa.” A Phương khẩn trương kéo Tiểu Trương, hai người chán nản trốn sang bên kia bàn.

Ngô Thế đứng ngây ngốc một lúc, quay đầu hùng hổ đi về phía Điền Lịch.

“Có phải là nói vậy hay không?” Tiểu Trương và A Phương hai mặt nhìn nhau. Nhưng việc cho tới nước này, các cô cũng không có can đảm đi ngăn cản.

Điền Lịch và ông chủ xã giao quả là khá mệt mỏi, đang chuẩn bị kiếm một góc nghỉ ngơi thì thấy Ngô Thế hầm hầm đi tới.

“Điền Lịch, cậu đi theo tớ chút.”

Sắc mặt hần thực sự rất xấu, thậm chí xưng hô cũng sửa lại. Điền Lịch không rõ chuyện gì chọc giận hần, chẳng hiểu mô tê gì cả thì đã bị kéo ra khỏi hội trường tới nơi vắng người.

“Làm sao vậy?”

“Ông chủ đã từng nói với cậu chuyện thăng chức à?”

Còn tưởng rằng chuyện gì, thì ra là việc này. Điền Lịch thở phào nhẹ nhõm. “Đã từng nói thì làm sao vậy, chút việc ấy cậu cũng để ý? Dù sao thì tớ cũng từ chối rồi mà.”

“Dù không phải chuyện lớn, vậy vì sao cậu không nói với tớ?” Một tay Ngô Thế áp Điền Lịch lên tường.

“Tớ...” Điền Lịch thực sự không ngờ Ngô Thế lại có phản ứng lớn như thế, không phải bởi vì y có chức cao hơn hẳn mà tức giận chứ? Lưng Điền Lịch đụng vào tường, đau hừ một tiếng, đang muốn mở miệng giải thích.

Thế nhưng Ngô Thế hoàn toàn không muốn để y nói chuyện mà cứ nổi giận ùng ùng nói tiếp: “Vì sao không nói với tớ, vì sao chuyện của cậu tớ phải nghe miệng người khác? Hay là lo tớ ghen tị với cậu? Cậu thấy tớ là loại người như vậy sao?”

Trong khoảng thời gian này, bao phiền muộn từ việc Điền Lịch cứ không thèm hé răng nói nửa lời đã khiến hần nổ bung, Ngô Thế cầm cà vạt của Điền Lịch, càng nói càng kích động.

“Điền Lịch, vì sao không chịu tin tớ?! Vì sao bắt luận việc gì cũng giấu tớ? Tôi không đáng tin như vậy sao? Tôi ngay cả tư cách nghe cậu nói cũng không có hả?”

“Không phải tớ không tin cậu...” Điền Lịch chống cơ thể Ngô Thế, muốn đẩy hẳn ra nhưng Ngô Thế không hề xê dịch chút nào.

“Vậy vì sao cậu không nói?!” Ngô Thế bày tính xấu như đứa con nít, càng không ngừng ép hỏi.

Điền Lịch rốt cuộc tức giận, y gằn giọng, “Ngô Thế, cậu bình tĩnh chút được không?”

Giọng nói lạnh như băng xông thẳng vào tai Ngô Thế, Ngô Thế giật mình, một lát mới tỉnh ra đang cầm cổ áo Điền Lịch gí y vào góc tường.

Ngô Thế rút tay lại như bị điện giật, thở dài lui lại vài bước. “Xin, xin lỗi.”

Điền Lịch không nói gì, tự mình chỉnh lại quần áo lộn xộn nhưng còn chuyện thất cà vạt thì y làm kiểu gì cũng không xong.

“Xin lỗi.” Ngô Thế nói lại một lần nữa, giọng nói còn kèm điệu run run như muốn khóc, hơi nước đọng trong mắt từ từ tăng lên. “Tớ sợ lắm, Lily, không biết vì sao, gần đây càng ngày càng sợ, cứ luôn thấy

chúng ta không còn là chúng ta như trước nữa.”

Ngô Thế nháy mắt, giọt nước mắt to rớt xuống. Hắn dùng tay áo lau mắt nhưng trái lại, mặt mũi càng ướt hơn.

Điền Lịch rốt cục đã chỉnh lại quần áo xong, nhìn Ngô Thế đang khóc lóc thê thảm, đột nhiên thở dài.

“Cậu đúng là đứa nhóc bảy tuổi mà.” Y gạt nước mắt trên mặt Ngô Thế. “Khóc cái gì hả? Chúng ta có chỗ nào không giống như trước chứ.”

Ngô Thế dẫu môi, nghiêng đầu tránh tay Điền Lịch. “Không phải như thế, Lily, không phải như thế.” Hắn thì thào tự nói, hốt hoảng xoay người rời đi.

Ở sau lưng hắn, Điền Lịch suy sụp dựa lưng vào tường từ từ ngồi xuống đất.

Nếu như cái gì đó cũng nói cho cậu, nếu như cậu biết chỗ nào không bình thường thì cậu còn cười với tớ không?

Vấn đề này, Điền Lịch không hỏi được.

18. Chương 18

Những người hay tán chuyện thông thường chỉ là vì nhanh mồm nhanh miệng chứ nào biết nỗi buồn của đương sự, cho nên khi Ngô Thế đổ bình hai mắt trở lại hội trường đã làm Tiểu Trương và A Phương hết hồn. Không biết có phải vừa rồi họ khắc khẩu rồi đánh nhau hay không?

Bất kể thế nào, họa này đều từ miệng các cô mà ra. Tiểu Trương nuốt nước bọt, cẩn thận sắp lại bên cạnh Ngô Thế. “Này, quý hẹp hòi, không có việc gì chứ? Kỳ thực Lily y...”

Cô muốn biện giải thay Điền Lịch vài lời, nhưng Ngô Thế vẫn cứ nhìn chăm chăm bánh ga tô trên mặt bàn, nghe thấy tên Điền Lịch liền đột nhiên quay đầu lại trừng mắt nhìn Tiểu Trương. Đôi mắt nổi đầy tơ máu thật dọa người, vẻ mặt ấy quả thực giống như tùy lúc có thể xé cô ra từng mảnh rồi nuốt gọn, Tiểu Trương thực không nói lên lời.

“Cô...” Ngô Thế nói một chữ, Tiểu Trương rất khẩn trương. “Có hộp đựng đồ ăn nào không?”

“Hả?”

Ngô Thế không có biểu tình gì nói chuyện không liên quan đến nhau, Tiểu Trương vô cùng khó hiểu.

“Có hay không?” Ngô Thế không mỉm cười, xòe tay ra với Tiểu Trương.

“Tôi có.” Tuy rằng hoàn toàn không rõ tình huống nhưng Ngô Thế trước mắt này quả thực đáng sợ, không nên nghịch lại hắn thì tốt hơn. A Phương cuống quýt lôi một hộp đựng thực phẩm trong túi đưa cho hắn.

Chuẩn bị chút tâm lý của tiểu thị dân, các cô dự định tan tiệc thì len lén mang chút bánh ga tô về nhà ăn. Nhưng Ngô Thế vậy mà lại mở túi đựng thực phẩm ra, cầm bánh ga tô bỏ vào trong đó, tay đút vào mà như trút giận, hồn nhiên mặc kệ xung quanh, thậm chí bánh đó là bánh gì cũng không thèm nhìn.

“...Này, như vậy không tốt lắm đâu...” A Phương tròn mắt há hốc miệng nhìn, tuy rằng có lấy bánh ga tô còn dư cũng không có ai nói gì nhưng đây cũng đâu phải là hành vi quang minh chính đại gì cho cam. Cô kéo áo Tiểu Trương, ý muốn bảo cô ấy ngăn cản lại. Nhưng Tiểu Trương lúc này cũng chỉ dám đứng bên cạnh nhìn Ngô Thế làm vậy.

Ngô Thế không thèm nhìn cứ lấy bánh ga tô bỏ vào trong hộp, mãi đến khi tay chạm đến bánh pudding xoài đã từng ăn lần trước trong tiệm, không biết sao lại nghĩ tới khuôn mặt của Điền Lịch. Đây là loại bánh ngọt duy nhất Điền Lịch ghét mà vẫn ăn kia, là loại bánh pudding mà y miễn cưỡng khen một câu ‘cũng không tệ lắm’. Ngô Thế nhìn bánh ga tô bơ trong hộp, lôi hết ra rồi đổi thành bánh pudding xoài.

Hộp đựng thực phẩm cỡ trung đại khải chỉ có thể đựng bốn chiếc bánh pudding, rất nhanh đã bị nhét đầy, hai mắt Ngô Thế nhìn chăm chăm chiếc bánh pudding thứ năm trong tay.

Từ đầu tới cuối không rên một tiếng, thực sự làm người ta không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì, thế nhưng ánh mắt hắn cứ như phóng ra tia hồng ngoại khóa chặt bánh pudding. Tiểu Trương hít vào thở ra một hơi thật sâu rồi đi qua. “Ngô Thế... Nếu không bỏ xuống được thì cậu lấy thêm mấy cái cũng được mà...”

Ngô Thế giống như chưa phát hiện ra, thì thào tự nói với bánh pudding: “Tôi không phải lấy cho Lily đâu, tôi muốn lấy cho cô giúp việc, không liên quan gì tới Lily cả...”

“Cái gì chứ...” Người này đúng là điên rồi, Tiểu Trương lùi lại vài bước, thôi vậy, nhiều chuyện không bằng ít chuyện.

Ngô Thế đóng hộp bánh lại, cầm hộp đựng thực phẩm rời khỏi hội trường. Tiểu Trương kéo A Phương lui ra một bên nhìn theo hắn.

Ngô Thế đi tới cửa hội trường thì vừa vặn đụng phải Điền Lịch đang đi vào, không biết một mình y ở bên ngoài lâu như vậy nghĩ cái gì. Ngô Thế đờ người nhìn Điền Lịch trong chốc lát, sau đó chuyển đường nhìn.

“Bây giờ cậu về sao?” Điền Lịch liếc thấy thứ trong tay ngô thế. Hộp đựng thực phẩm trong suốt không che được bánh pudding bên trong nhưng y không có lòng dạ nào giấu cột hành động của Ngô Thế.

“Ừ.”

Đối thoại cứ như dòng nước bị chặn lại, đột nhiên không tiếp tục được nữa. Ngô Thế khẽ lên tiếng, cúi đầu đếm hoa văn gạch men trên nền nhà.

“Tôi về đây.” Hấn nói xong liền cất bước đi về trước, tuyệt không nhìn lại Điền Lịch. Bất giác rảo bước nhanh hơn như đang chạy bộ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hô gọi từ phía sau.

“Ngô Thế.” Hấn giống như nghe thấy Điền Lịch gọi hấn như vậy.

Ngô Thế lập tức đứng khựng lại, hấn muốn tiếp tục bước về phía trước nhưng không khắc chế được mà quay đầu lại. Đường như chỉ trong nháy mắt, nhưng lúc hấn quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy Điền Lịch bình tĩnh bước vào hội trường.

Vừa rồi là y gọi hấn sao? Hay là hấn quá mức hy vọng nên nghe nhầm? Ngô Thế cắn môi, quay đầu về nhà.

“Lily, hình như Ngô Thế phát điên rồi, đang giận sao? Các anh cãi nhau à? Xin lỗi...” Nhìn thấy Điền Lịch quay lại, Tiểu Trương xấu hổ, vội xin lỗi y.

Thế nhưng thần sắc Điền Lịch vẫn như thường, mỉm cười nhàn nhạt với Tiểu Trương, thuận tiện cầm một ly sâm banh bồi bàn đang cầm trên tay.

“Không sao cả.”

“Thật chứ? Nhưng Ngô Thế...” Khác thường quá đi. Tiểu Trương chưa nói xong đã thấy Điền Lịch cau mày lại, ngẩng đầu lên uống cạn ly rượu trong tay.

Đây... đây đâu phải không có việc gì chứ? Ngay cả Điền Lịch cũng điên mất rồi?

Tiểu Trương bắn ánh mắt cầu cứu về phía A Phương, A Phương liên tục lắc đầu, hai người đồng thời rời xa Điền Lịch.

Má ơi, lần sau các cô cũng không dám tùy tiện nói chuyện nữa.

...

Mang bánh pudding nhét vào tủ lạnh, Ngô Thế thuận tiện lột giấy nhãn trên cửa tủ xuống.

Gần đây trong nhà đều rất sạch sẽ, cô giúp việc chỉ nhắc hấn nhớ đừng để loạn mọi thứ lên. Ngô Thế nhìn

qua những chữ cái một lát, sau đó mới nghĩ đến viết giấy nhắn đáp lại.

“Hôm nay tôi tới tiệc rượu ở nhà hàng Quế Hương thôn, mang bánh pudding xoài về nhà, đặt trong tủ lạnh.” Hấn dừng một chút, sững sờ hồi lâu mới viết xuống những việc chẳng liên quan gì tới cô giúp việc. “Lily cũng rất thích ăn cái này, chắc là thích đi, tôi nghĩ chắc cậu ấy thích nó, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi... Có lẽ cậu ấy không nghĩ như vậy... Có phải thực ra không giống với hiểu biết của tôi về cậu ấy không?”

Có lẽ Điền Lịch như cơn gió, Ngô Thế luôn nghĩ y ở ngay bên cạnh mình, nhưng lại giống như không nắm bắt thì nó sẽ bắt tri bắt giác chạy xa.

Thả hồn viết lung tung trên giấy, Ngô Thế đột nhiên lấy lại tinh thần, dừng bút mới thấy rõ mình đang viết cái gì, lòng đột nhiên dâng lên chút bức bối vô duyên cớ, hấn thô bạo vò viên tờ giấy nhắn, viết lại lần nữa: “Có bánh pudding trong tủ lạnh, thích thì cứ ăn.”

Ngày hôm sau tiệc rượu, Ngô Thế tới công ty muộn một chút, ngạc nhiên chính là Điền Lịch cũng vẫn chưa tới.

Nhìn xung quanh phòng làm việc một vòng, Ngô Thế lại ngồi trở lại.

Ngày hôm qua cư xử với Điền Lịch thành ra như vậy, chỉ sợ đó là lần đầu tiên từ khi quen nhau tới nay. Nhưng vừa tỉnh táo lại, bất chấp ngày hôm nay nên đối mặt với y như thế nào, Ngô Thế vẫn muốn nhanh chóng một chút nhìn thấy Điền Lịch.

A Phương nhìn Ngô Thế đứng lên ngồi xuống liên tục, nhin không được nói: “Sáng nay Lily xin nghỉ rồi.”

“Vì sao?” Mắt Ngô Thế lập tức trừng lên.

“Hôm qua hình như anh ấy uống say.” A Phương nhớ lại, nói.

“Say?” Loại rượu Hương Tân cung cấp trong bữa tiệc là loại rượu có độ cồn thấp, Điền Lịch dù không phải kẻ ngàn chén không say nhưng cũng đâu đến mức bị say bởi nó chứ, trừ phi y uống không kiềm chế...

“Y có hơi say, sau đó chính tôi và ông chủ cùng đưa y về mà.” Tiểu Trương hăng hái bừa bừa nói chen vào. Nhưng sau khi nói những lời này thì biết là sai lầm rồi. Quả nhiên, Ngô Thế biến sắc.

Rõ ràng hôm qua đã hạ quyết tâm không nhiều chuyện nữa, thế mà tính cũ khó sửa, Tiểu Trương cúi đầu giả vờ bận rộn lật lật giấy tờ.

Ngô Thế sững sốt một lát, chậm chạp quay đầu nhìn về vị trí trống trơn của Điền Lịch.

Bởi vì cãi nhau nên trút rượu sao? Nếu không vui thì cứ hung hăng mắng cậu cũng được rồi, sao cứ coi như không có việc gì, làm những loại chuyện tự tổn thương thế. Thực sự là thói quen xấu của Điền Lịch mà.

Điền Lịch tới công ty muộn hai tiếng, sắc mặt thoát nhìn hơi trắng bệch.

“Li...” Ngô Thế vừa thấy y xuất hiện đã tiến đến, mới bước được mấy bước đã đứng sững lại.

“Cậu là con xe cũ à, mới sáng sớm đã thiếu dầu.” Điền Lịch liếc nhìn bộ dáng ngốc nghếch cứng đờ của hắn, thốt lên câu nói không lưu tình như thường.

“... Xí.” Điền Lịch vẫn là Điền Lịch trước đây, không có gì thay đổi. Ngô Thế lết giày đi tới. “Lily, sắc mặt cậu rất xấu.”

“Cậu hoa mắt rồi.” Điền Lịch đi thẳng tới chỗ ngồi.

“Rõ ràng là mặt tái nhợt mà.” Ngô Thế nhất thời trở nên không vui, kéo tay Điền Lịch. “Tớ biết hôm qua cậu uống rất nhiều.”

Điền Lịch bị níu lại, ngã theo quán tính. “Ồ...” Sáng dậy, đầu óc đã không thoải mái, cú ngã này làm đầu càng đau thêm.

“Lily, làm sao vậy?” Ngô Thế sợ hãi, vội vàng đỡ lấy Điền Lịch.

“Tớ không...” Y định thuận miệng nói rằng không có việc gì, lại bị Ngô Thế cắt ngang.

“Cậu có vấn đề! Rõ ràng có mà cứ cạy mạnh!” Ngô Thế tựa hồ chưa từng cứng rắn như thế, hắn cau mày lại, một chút cũng không lùi bước nhường Điền Lịch. Không cam lòng tỏ ra yếu kém hơn so với Điền Lịch chỉ trong chốc lát, hắn lại hạ giọng nhẹ nhàng nói: “Đau đầu hả? Hiện tại lập tức xin nghỉ đi, tớ đưa cậu về.”

“Không cần.”

“Xin nghỉ đi về!” Ngô Thế không thềm phân trần, túm lấy Điền Lịch lôi ra ngoài, hoàn toàn không cho Điền Lịch cơ hội phản bác. “Tiểu Trương, xin nghỉ giúp chúng tôi.”

“Ừa.” Tiểu Trương gật đầu, dù sao hai ngày này cũng không có chuyện gì lớn.

“Tôi chỉ hơi đau đầu thôi, đừng chuyện bé xé ra to...” Điền Lịch vẫn cố giãy khỏi tay Ngô Thế.

Ngô Thế căn bản không nghe y nói cái gì. “Dù chỉ đau đầu cũng về nhà nghỉ cho tó, tó không buông tay đâu.” Nói xong, hắn nắm tay y chặt thêm chút nữa. Hắn xoay đầu qua trừng Diên Lịch: “Dù sao cậu đừng hòng mong chạy trốn.”

“Tó...” Diên Lịch bị hắn trừng như thế, ngược lại nửa chữ cũng không nói được, từ trong hàm răng rặn ra một câu lý sự mơ hồ. “Tó mới không muốn chạy trốn...”

19. Chương 19

Từ nhà Diên Lịch tới công ty khá xa. Ngô Thế không không chỉ than phiền một lần nhưng Diên Lịch thích chỗ yên tĩnh ấy. Có cơ hội nhất định phải bảo y chuyển tới gần nhà hắn, nhưng trước khi ở đó, có lẽ nên mua một chiếc xe trước hẵng.

Ngô Thế sợ xe bus xóc nảy Diên Lịch ngồi càng khó chịu nên gọi luôn taxi. Nhân lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, hắn nâng cằm liếc nhìn chiếc xe màu đen có rèm che dừng bên cạnh, kéo ống tay áo Diên Lịch nói: “Lily, chúng ta cũng mua xe đi.”

“Cậu mua xe liên quan rắm gì tới tó...” Diên Lịch vẫn cầm cẩu như trước, nhưng giọng điệu không sắc bén như bình thường, ngược lại còn mang theo chút mệt mỏi, biếng nhác. Ngô Thế quay đầu lại nhìn kỹ Diên Lịch, y đang dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Lily, cậu mệt hả? Khó chịu lắm sao?” Ngô Thế nghiêng người qua, vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận nhẹ giọng hỏi.

“Vẫn ổn.” Tuy rằng Diên Lịch nói như thế nhưng Ngô Thế không dám nói tiếng nào, chỉ sợ quấy rầy y nghỉ ngơi.

Đèn đỏ nhanh chóng chuyển sang xanh, taxi nổ máy hơi rung đôi chút. Diên Lịch khẽ nhắm mi, hơi dịch chỗ ngồi, ghế trong taxi dù sao cũng không mấy thoải mái, điều chỉnh tư thế kiểu gì cũng khó, nhưng y vẫn từ từ nhắm hai mắt lại, cuối cùng an tĩnh lại, cũng không biết là có phải đang ngủ hay không nữa.

Ngô Thế nhìn Diên Lịch một lát rồi chuyển đường nhìn tới gáy của tài xế đang trước, thân thể từ từ dịch sang phía Diên Lịch, đến khi hai người ngồi sát nhau thì hắn làm bộ vươn tay ra như chẳng hề có việc gì, đẩy đầu Diên Lịch qua một chút, lại đẩy thêm một chút, mãi đến khi dựa hắn vào vai hắn.

Diên Lịch rốt cuộc có phải đang ngủ hay không đây? Ngô Thế cứng cổ, liếc mắt nhìn về phía đôi mắt đã khép chặt của y, hàng mi dày đẹp nhẹ nhàng run run, nhưng hắn xê dịch như vậy mà cũng không thấy gì, chắc chắn là rất mệt đây. Thế nhưng Diên Lịch có thể đang ngủ kia cũng không khách sáo với hắn, cảm thấy chỗ tựa lưng này thoải mái hơn thế là cứ dựa thẳng luôn.

Trọng lượng trên vai dường như nhẹ mà lại dường như nặng, thật giống như buộc hòn đá nhỏ treo dưới khí

cầu làm tim cậu lằng lằng, sau đó lại vũng vàng rơi xuống một chỗ. Ngô Thế sờ sờ ngực mình, lại nhìn người đang dựa trong lòng mình, hình như... rất vui?

Xe rất nhanh đã tới dưới tòa nhà Điền Lịch sống. Nhưng Điền Lịch trông như vẫn đang ngủ. Vậy phải làm sao mới tốt bây giờ? Ngô Thế không muốn đánh thức Điền Lịch, không bằng... ôm lên kiểu công chúa? Trông mắt Ngô Thế vừa chuyển, chiếc đèn trên đầu đã bật sáng.

Hắn nhẹ tay nhẹ chân vòng tay qua người Điền Lịch, tạo điểm tựa lấy lực.

Tài xế taxi bất an ở bên cạnh quan sát. “Tiên sinh, ngài ôm được không đấy? Đừng miễn cưỡng a... Cứ đánh thức vị tiên sinh này đi?”

“Suýt, đừng ồn.” Ngô Thế không ngoảnh đầu nhìn tài xế, trong lòng thầm nhẩm 1,2,3, lên!

Hắn mới nhồm người dậy, một tiếng bộp vang lên, đầu đã đụng vào trần xe. Hồng hét, hắn quên nửa người trên vẫn còn chui trong xe. Điền Lịch đương nhiên vẫn ngồi yên trong xe. Ngô Thế còn chưa quay đầu lên sờ đầu, Điền Lịch trong lòng hắn lại đột nhiên mở mắt.

“Cậu đang làm cái gì?” Y nghiêm mặt hỏi, liếc nhìn cái tay còn để phía dưới và trên đùi mình, lại chuyển đường nhìn qua mặt Ngô Thế.

Hết rồi, thấy thế nào cũng là vẻ không vui.

Ngô Thế cười khan, nói: “Tôi muốn ôm cậu lên mà.”

“Ngốc à! Cậu muốn chết cũng đừng lấy tôi làm đệm lưng.” Điền Lịch đẩy Ngô Thế ra rồi tự bước xuống xe.

Tài xế tiên sinh lau mồ hôi lạnh, mau chóng lái xe đi.

“Được rồi, tớ về nhà rồi, cậu có thể tới công ty.” Điền Lịch lạch cạch đi tới cổng, mở cửa bước vào, chặn Ngô Thế bên ngoài.

“Vẫn chưa được, tớ muốn chăm sóc cậu.” Ngô Thế cứ chen vào. “Nào, cậu mau đi ngủ đi.”

Cứ như đang ở nhà mình, hắn thành thạo đẩy Điền Lịch vào phòng ngủ, nhìn chằm chằm Điền Lịch thay áo ngủ, nằm trên giường mới thôi.

“Lily, cậu cứ nằm nghỉ ngơi cho tốt, không được dậy, biết không? Tuyệt đối không thể dậy.” Ngô Thế kẻ sát mặt Điền Lịch, nghiêm túc ra lệnh.

“Biết rồi, mau tránh ra.” Điền Lịch cố sức đẩy đầu Ngô Thế ra, nghiêng người đưa lưng về phía hắn.

Mặc kệ thế nào, tốt xấu gì Điền Lịch cũng đã nằm xuống nghỉ ngơi, Ngô Thế mỉm cười thỏa mãn, lại kiểm tra nhiệt độ điều hòa không khí mới xoay người bước ra khỏi phòng ngủ.

Nhẹ nhàng xoay nắm cửa, tiếng đóng cửa giòn vang, Điền Lịch đột nhiên ngồi bật dậy trên giường. “Chờ chút.” Y lớn tiếng kêu lên.

“Sao vậy?” Ngô Thế khó hiểu quay đầu lại.

Điền Lịch nhìn Ngô Thế với vẻ mặt khẩn trương. “Giờ cậu muốn đi làm gì?”

“Bây giờ á? À, tớ muốn đi nấu cháo.” Ngô Thế cười hì hì trả lời. Điền Lịch còn chưa ăn cơm, tỉnh lại nhất định sẽ đói, trước tiên cứ nấu cháo cho y đã.

“Cậu? Nấu cháo?” Điền Lịch dùng ánh mắt không tin nhìn Ngô Thế.

Ngô Thế cảm thấy buồn bực, vô cùng ầm ức, nói: “Lily, cậu tin tớ đi mà, chuyện nấu cháo tớ biết làm mà.”

“...” Điền Lịch trầm ngâm một lát. “Được... rồi.” Y do dự trả lời.

Dù sao thì nấu cháo cũng chính là gạo và nước, Ngô Thế cùng lắm thì cho nhiều nước hoặc ít nước, dù sao cũng không đến mức nổ tanh bành phòng bếp nhà y, không sao không sao. Điền Lịch trấn an mình nằm trở lại.

Nhưng chuyện càng không hi vọng thì nó càng dễ xảy ra. Ông trời thích đi ngược lại ý con người.

Điền Lịch ngồi ở bàn ăn lấy tay gõ gõ theo nhịp ra chiều sốt ruột lắm.

“A, nhất định là tôi quá mệt mỏi rồi, gần đây thực sự là mệt chết đi, quả nhiên là phải nghỉ ngơi. Không thì tôi sao lại đi tin tưởng một tên ngu ngốc biết nấu cháo chứ, thật muốn bổ đầu cậu ra xem bên trong có có phải là đậu hũ không. A, xin lỗi, tôi đánh giá cậu cao quá, đậu hũ cũng có chỗ dùng chứ, còn óc cậu dù có ném ra ngoài không gian biến thành bụi vũ trụ người ta còn sợ lãng phí tài nguyên không gian đấy.” Điền Lịch cười như không cười nói những câu có lực sát thương cực lớn. Khuôn mặt Ngô Thế đã gần như gí sát vào mặt bàn.

“Nhưng thật ra tôi rất muốn biết, cậu biến phòng bếp của tôi ra có sự này kiểu gì vậy?” Đừng nói tới chén đĩa lộn xộn, ngay cả đáy nồi cũng bị đốt đen sì, vừa rồi y nằm trên giường nghe ‘bùm’ một tiếng, suýt thì cho rằng gần đây có thiên thạch rơi xuống.

Ngô Thế liếc mắt nhìn theo ngón tay Điền Lịch chỉ thẳng vào phòng bếp. “Tớ cũng không biết nữa.”

“Vừa rồi cậu vào phòng bếp rồi bị người ngoài hành tinh bắt đi cấy con chip vào đầu sao?”

“... Tớ chỉ muốn làm chút gì đó cho cậu ăn...” Tiếc là hắn quên mất thiên phú vào bếp của hắn, khéo quá hóa vụng.

“...” Điền Lịch lắc đầu, “Quên đi, dù sao cậu cũng không am hiểu việc này, trước khi biến nhà tôi thành địa ngục thì mau chóng rút về công ty cho tôi.”

“Đừng!” Ngô Thế lập tức lắc đầu, nhìn thẳng mắt Điền Lịch, lại mếu máo. “Để tớ ở lại cùng cậu đi.” Hắn lặng lẽ duỗi tay nhẹ nhàng kéo ống tay áo Điền Lịch đặt trên bàn, “Tớ đảm bảo không làm gì hết, để tôi ở lại với cậu đi.”

“Mệt chết mất, tớ muốn đi ngủ.” Điền Lịch xoay mặt qua, bỏ lại Ngô Thế trở về phòng ngủ. Thế nhưng y cũng không nói tiếng không được.

Ngô Thế giúp Điền Lịch đắp chăn, ngồi luôn xuống đất bên cạnh giường. Hắn cầm tay Điền Lịch lộ ra ngoài, dịu dàng nói: “Lily, cậu ngủ đi, tớ ở ngay đây.”

Đại khái bởi vì bản thân hắn chính là một tên gốc chẳng lớn nổi nên cũng coi người khác như trẻ con để dỗ dành.

Điền Lịch từ từ nắm chặt cái tay kia bị cầm, khép mắt lại.

Người kia, dùng cụm từ “cái gì cũng sai” để miêu tả cũng chẳng cường điệu quá. Nhưng mà... luôn làm người ta luyến tiếc buông tay.

Ở bên cạnh khi Điền Lịch ngủ, Ngô Thế cũng dựa vào mép giường ngủ gật. Trong phòng chỉ có tiếng điều hòa nhiệt độ vang lên rì rì.

“Trong 3s mà không bắt máy thì mời anh...” Đột nhiên có tiếng nói vang lên làm Ngô Thế kinh hoảng tỉnh lại, hắn vội vàng nhận ra đây là tiếng chuông điện thoại của hắn, mau chóng với tay tắt đi. Ngoảnh đầu lại nhìn Điền Lịch, may là y chưa bị đánh thức.

Cẩn thận buông cái tay đang nắm ra, nhét tay Điền Lịch vào trong chăn, Ngô Thế đi ra khỏi phòng ngủ bắt điện thoại. Điện thoại công ty gọi tới, hắn luôn miệng vâng vâng dạ dạ sẽ mau chóng trở lại.

Trước khi rời đi, Ngô Thế nghĩ đôi chút rồi gọi điện kêu thức ăn ngoài, đã quá tầm ăn cơm trưa, cháo hắn gọi nhanh chóng được mang tới. Hắn nhét cháo vào tủ lạnh, dùng giấy nhấn dán lên cửa tủ.

Không ngờ phương pháp dùng để liên hệ với cô giúp việc áp dụng với Điền Lịch, Ngô Thế nhìn tờ giấy một chút, nghĩ thế nào cũng thấy không quen.

20. Chương 20

Trong phòng, rèm cửa sổ đã thực hiện tác dụng của nó, che chắn toàn bộ ánh sáng chiếu vào. Điền Lịch mở mắt ra, nhất thời quên mất giờ là lúc nào, mò đồng hồ báo thức ở đầu giường nhìn mới biết đã gần ba giờ chiều.

Ngô Thế không biết đã rời đi từ lúc nào, trong phòng trống vắng lạ kỳ. Điền Lịch mở tay ra rồi nắm lại, cứ mở ra rồi nắm lại. Lòng tham con người thực sự là không thể chấp nhận được, có được một chút lại muốn có nhiều hơn.

Sau giấc ngủ say, cơn đau đầu do rượu gây ra cũng đỡ nhiều, chỉ là dạ dày cứ như bị xáo trộn, rất là buồn nôn. Cảm giác này Điền Lịch rất quen thuộc, mỗi khi bệnh dạ dày tái phát thì đều có phản ứng trước như vậy. Bệnh dạ dày không thể để bụng rỗng, trước tiên phải lấp đầy bụng cái đã. Điền Lịch có phần lười vận động, tạm thời kiểm tra đồ ăn trong tủ lạnh trước, nhưng vừa nhìn đã phát hiện trên tủ lạnh có dán tờ giấy nhãn màu vàng.

Chữ của Ngô Thế y rất quen thuộc, chữ viết biểu hiện tính cách con người, chữ Ngô Thế cứ luôn tròn vo, giống như những viên kẹo được sắp thẳng hàng trên giấy, tính tình giống y như trẻ con.

‘Lily, tớ mua cháo để trong tủ lạnh, nhớ hâm nóng rồi hãy ăn, hôm nay không nên tới công ty nữa. Nếu như còn có cái gì khó chịu, muốn đi bệnh viện thì cứ gọi điện cho tớ, tớ sẽ đi cùng. Còn nữa... Ừm, tạm thời không nghĩ ra cái gì nữa, tạm biệt, tớ tan ca tớ sẽ tới nhà cậu.’

Viết cả đoạn dài toàn là căn dặn, nhìn xuống dưới một chút thì thấy bỏ trống một đoạn, ở dưới cùng tờ giấy bôi bôi xóa xóa. ‘Lần sau có không vui cũng đừng tới quán rượu...’

Điền Lịch nhìn một lúc lâu, cuối cùng dán giấy ghi chú lên mặt tủ, mở tủ lấy cháo ra. Cuối cùng cũng là nấu cháo không cần lò vi ba, để nó may mắn thoát khỏi tay Ngô Thế.

“Có thể đáng ghét một chút thì tốt rồi...” Y nhìn đồng hồ nhảy số trên lò vi ba, nhẹ nhàng thở dài.

Cả buổi chiều, Ngô Thế cũng không dám tùy tiện gọi điện cho Điền Lịch, chỉ sợ quấy rầy y. Đợi tới tan tầm tới nhà y là được rồi. Âm thầm hạ quyết tâm, Ngô Thế liền vùi đầu làm việc. Ai ngờ trời không chiều lòng người, phút chót đột nhiên một đồng việc đổ dồn tới, nhất thời thoát thân không nổi.

Sai, chuyện này không thể trách ông trời, chỉ có thể trách ông chủ.

“Ông chủ! Ông bóc lột sức lao động của nhân viên!” Ngô Thế vỗ bàn bộp bộp kháng nghị.

“Kêu cái gì? Không làm thì không có ăn, mau làm việc đi.”

“Tôi muốn đi thăm Lily.”

“Lily ngày nào mà cậu chẳng thấy chứ! Đêm nay cậu không hoàn thành xong bản thiết kế thì đừng nói tới Lily, ngay cả ánh mặt trời ngày mai cậu cũng đừng mong thấy.” Ông chủ trợn mắt không cho hần chuẩn về.

Đúng là có một khách hàng đột nhiên thay đổi bản thiết kế, công ty của họ chỉ là công ty nhỏ, nào dám từ chối. Bất đắc dĩ thôi, mọi người chỉ có thể ở lại tăng ca.

May mà hần để Điền Lịch về nhà, Ngô Thế vừa dắc ý với việc làm của mình vừa gọi điện thoại hỏi thăm tình huống của Điền Lịch.

“Lily, tớ phải tăng ca, không thể đi tìm cậu được.”

“Vậy thì tốt, đỡ thêm phiền phức.” Giọng nói của Điền Lịch nghe có vẻ không có tinh thần lắm, lời châm chọc cũng mang theo vẻ mệt mỏi. Điền Lịch không nhanh mồm nhanh miệng cười nhạo làm hần trở nên không quen.

Ngô Thế lo lắng hỏi: “Lily, cậu khỏe hơn chưa? Còn khó chịu không?”

“Tớ...” Điền Lịch dừng một chút, ngực Ngô Thế nhộn nhạo cả lên. “Lily, phải nói cho tớ biết.”

Điền Lịch trầm mặc trong chốc lát mới thấp giọng nói: “Chỉ là dạ dày hơi khó chịu, không có việc gì.”

Tuy rằng nói không có việc gì nhưng dĩ nhiên không hoàn toàn phủ quyết lời khó chịu kia Ngô Thế cũng sốt một chút, bất giác nắm chặt ống nghe điện thoại, giọng nói run một cách quỷ dị. “Vậy, vậy có muốn tới bệnh viện xem một chút không? Tớ làm xong việc lập tức qua, cậu ăn cơm tối chưa? Trong nhà còn thuốc đau dạ dày không?”

Hần hỏi một một đồng câu hỏi dồn dập, Điền Lịch lại chẳng cảm thấy sốt ruột, lười biếng trả lời từng vắn đề: “Không cần tới bệnh viện, chỉ là bệnh cũ thôi, cậu không cần qua, không biết phải tăng ca tới khi nào nữa, tớ vừa đi mua cơm, thuốc dạ dày còn nhiều mà, lát nữa tớ ăn xong sẽ nghỉ ngơi.”

“Ừa, vậy cũng được... Vậy, vậy cậu tự cẩn thận nhé.”

“Đã biết.”

Cúp điện thoại, Ngô Thế có chút mơ màng, cứ cảm thấy thái độ của Điền Lịch sao mà ngoan ngoãn thế.

Không phải là cãi nhau như trước sao? Ngô Thế nhìn ống nghe trong tay, mờ mịt nghĩ, luôn thấy giữa chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Bất kể như thế nào, Điền Lịch đột nhiên trở nên thẳng thắn cũng là chuyện tốt.

Xong việc quả nhiên đã khuya, Ngô Thế nhìn bầu trời đầy sao, đoán rằng Điền Lịch đại khái đã ngủ rồi liền về thẳng nhà, mong muốn ngày mai Điền Lịch sẽ vui vẻ.

Nghĩ đến Điền Lịch cau mày liên tục cảm rằm quở trách mình, Ngô Thế mâu thuẫn giữa cổ nhìn trời, rốt cuộc là Điền Lịch dịu dàng biết nghe lời tốt hay Điền Lịch thích cười nhạo người khác tốt? Nhưng dù là kiểu gì, chỉ cần là Điền Lịch vui vẻ là được.

Bước vào cửa nhà, Ngô Thế theo thói quen tới trước tủ lạnh xem giấy nhắn. Hôm nay thật ra không có nói gì, có lẽ gần đây hần biểu hiện hài lòng nên cô giúp việc cũng không có gì để xoi mói. Ngô Thế thở phào nhẹ nhõm, mở tủ lạnh lấy đồ uống ừng ực vài ngụm. Hần cởi áo sơ mi tiện tay vứt vào ghế sofa, dự định đi tắm.

Thế nhưng, quần áo vừa quăng đã tạo ra một làn gió, không biết từ bàn trà hay từ góc bàn, một tờ giấy nhắn màu vàng bay tới.

“Hà?” Tuy rằng tờ giấy nhiều nếp nhăn nhưng vừa nhìn đã biết đó chính là tờ giấy hần và cô giúp việc hay dùng để thư từ qua lại. “Sao lại rơi ở đây nhỉ...”

Hần nhặt lên mới phát hiện thì ra là tờ giấy viết về chuyện Điền Lịch lúc trước hần viết, bị hần tiện tay ném xuống đất.

“ ... ”

Trước mắt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt cau mày của Điền Lịch, Ngô Thế bỗng dưng thấy buồn, hần mau chóng lắc đầu lấy lại tinh thần, muốn ném tờ giấy vào thùng rác, nhưng ngoài ý muốn thấy trên mặt sau tờ giấy hai chữ. “Ngu ngốc.”

Tờ giấy nhắn rất bình thường, nhưng ở đây, trong căn nhà này, cũng chỉ có cô giúp việc cần đến nó. Có thể viết lời đáp lại cũng chỉ có mình cô ấy mà thôi.

Nhưng mắt Ngô Thế nhìn thấy hai từ này thì không khỏi tròng lớn hơn.

Hần nhận ra chữ viết này, hần đã từng thấy rất nhiều lần, cho dù là tờ giấy có rất nhiều nếp nhăn nhưng hần liếc mắt cũng có thể nhìn ra được.

Ngoại trừ Điền lịch, chữ này còn có thể là ai?

Nhưng mà, Điền Lịch?

Ngô Thế cố nuốt nước bọt, xem kỹ lại tờ giấy nhẵn lần nữa.

Cảm giác quen thuộc mấy năm nay với Điền Lịch cho hắn biết, hắn tuyệt đối không tính sai.

21. Chương 21

Mảnh giấy nhẵn màu vàng bị cái chặn giấy hình chữ nhật ép qua ép lại mấy lần, cuối cùng cũng phẳng phiu không ít, chỉ là những nếp gấp nho nhỏ trong tờ giấy vẫn không hết được.

Ngô Thế hơn nửa đêm rồi mà ngủ không yên, chỉ ngồi trước bàn học nhìn mảnh giấy ấy, chuyên tâm như chuyên gia giám định vậy. Ánh sáng vàng và ấm của chiếc đèn bàn chiếu lên tờ giấy, tầm nhìn của hắn mờ một thoáng, Ngô Thế dùng sức xoa mặt, nằm úp sấp trên mặt bàn.

Hắn chưa bao giờ giỏi suy xét, so với Điền Lịch tâm tư kín đáo, Ngô Thế thuộc loại người sống dựa vào trực giác, luôn luôn hành động mà chưa kịp suy nghĩ, không lo lắng nguyên do trong đó là gì.

Thế nhưng, buổi tối đáng thương này đã dẫn vật hắn đến mức sắp bị bệnh rụng tóc rồi, không không, nếu mà cứ tiếp tục như vậy nữa, đầu tóc hắn có xu thế giống trán ông chủ mất.

Ngô Thế vội buông cái tay đang nắm tóc ra, xoa xoa cái đầu phát đau. Đường nhìn quay lại phía mảnh giấy, hắn lại nhìn không được thở dài. Coi lại 100 lần, hắn cũng dám lấy danh nghĩa của ông nội hắn ra thề rằng, đây là chữ của Điền Lịch.

Thời gian viết tờ giấy này không khó suy đoán, chắc hẳn là chiều ngày hôm nay. Vấn đề ở chỗ, Điền Lịch hoàn toàn không nói tiếng nào đã tới nhà hắn, lúc Ngô Thế gọi điện thoại thì Điền Lịch cũng hoàn toàn không nhắc tới. Hay là cậu ấy nghĩ chuyện này không đáng nhắc tới? Không đúng, Điền Lịch trong điện thoại hoàn toàn không có ý ra khỏi cửa.

Huống chi hôm nay, cơ thể Điền Lịch còn khó chịu...

Nghĩ tới đây, Điền Lịch rất buồn, rốt cục là chuyện gì có thể khiến Điền Lịch không để ý sức khỏe của mình mà tới nhà hắn?

Cong ngón tay gõ lên trên mảnh giấy theo tiết tấu buồn thiu, Ngô Thế bỗng nhiên nghĩ tới, dạo gần đây, Điền Lịch không nói rõ hành trình của y, nhất là cái giờ nghỉ trưa xa hoa ấy.

Nếu hôm nay mình không ép Điền Lịch về nghỉ ngơi, y có phải sẽ thừa dịp nghỉ trưa tới nhà hần? Có phải giờ nghỉ trưa từ trước tới nay y cũng tới nhà hần? Tôi làm gì chứ? Bắt đầu từ giờ nghỉ trưa nào? Cô giúp việc... cô giúp việc bắt đầu làm việc ở nhà hần từ lúc nào nhỉ?

Nghĩ rồi nghĩ, Ngô Thế cảm thấy kích động với phỏng đoán của bản thân, hần dùng sức hít sâu một hơi.

Không thể nào?!

Nhưng cũng không phải không có khả năng, nếu Điền Lịch muốn giả, tận lực sửa lại nét bút của mình cũng không phải không làm được. Bởi vì chữ của cô giúp việc là một lối viết đặc biệt, chỉ cần lúc viết cẩn thận giấu thói quen viết lúc bình thường thì nét bút cũng có thể thay đổi. Toàn bộ ‘cô giúp việc’ trong tờ giấy, ngoại trừ chữ của tờ thứ nhất viết ngoáy như gà bới, những tờ khác đều ngay ngắn đến mức mắt tự nhiên.

Ngô Thế vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận chữ viết ấy là thế nào, nhưng hần còn có một nghi vấn lớn hơn nữa cũng càng quan trọng hơn nữa cần hiểu rõ.

Điền Lịch rốt cục vì sao phải giả thành cô giúp việc?

Sáng hôm sau, lúc Ngô Thế rời giường thì đầu hơi đau, cả đêm hần chẳng ngủ ngon được tí nào, hầu như cứ nửa mộng nửa tỉnh lẫn trên giường tới khi trời sáng. Vô số những ưu tư lộn xộn đang nhảy tung tung trong đầu hần giống như đàn voi đang vui vẻ chạy băng băng trên thảo nguyên châu Phi, trong đó còn kèm theo những hồi ức quá khứ, mà trong cơn mơ, hần chỉ ấn tượng với nét cười khinh miệt đọng nơi khóe miệng thường thấy của Điền Lịch. Đường như nét cười ấy tùy thời có thể mở miệng thốt ra hai chữ ‘ngu ngốc’.

Ngô Thế thở dài, mặc quần áo lần mò vào phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra thì lại rót cốc nước uống. Nhờ ‘cô giúp việc’ sửa lại thói quen sinh hoạt, hần lấy cốc nước mang vào trong vôi nước.

Đang muốn buông cốc nước, Ngô Thế đột nhiên dừng lại. Hần nhìn cái cốc trong tay, lại quay đầu nhìn phòng khách, quay đầu chạy qua.

Muốn sửa sang lại một căn phòng đối với hần mà nói là khổ sở vạn dặm trường chinh, còn việc làm rối lung tung thì dễ như trở bàn tay. Chỉ chớp mắt thôi, phòng khách của hần đã rối bung như là bị lốc xoáy và động đất tới thăm hỏi vậy.

Ngô Thế xoa thắt lưng gật đầu thỏa mãn với hiện trường sau tai nạn này, thế là hần xách ba lô lên rồi chuẩn bị đi làm.

Tới lúc đóng cửa, hần quay lại nhìn vào trong.

Hần không nói được mình rốt cục đang kiểm tra cái gì. Chi bằng nói, lòng hần đã hoàn toàn khẳng định Điền Lịch chính là cô giúp việc. Nhưng khi hần nghĩ đến lúc phát hiện điều ấy, cảm giác trong lòng hần phức tạp vô cùng.

Đầu tiên là buồn bực vì hành động lạ kỳ của Điền Lịch, sau đó là tức giận Điền Lịch sinh bệnh còn muốn chạy tới nhà hắn, rồi lại buồn vì Điền Lịch giấu diếm hắn, cuối cùng của cuối cùng, trong lòng hắn lại có chút vui vẻ, có lẽ là bởi vì phát hiện bí mật của Điền Lịch có liên quan tới hắn, có lẽ là bởi vì Điền Lịch rất cục không phải bởi vì chuyện khác nên giấu diếm hắn, nói chung thì là hắn đang vui.

Bởi vì những tâm tư lộn xộn này, Ngô Thế cũng không thể nói rõ hắn rốt cục có chịu tin tưởng suy đoán của mình hay không, cứ thử xem sao.

Kế hoạch của Ngô Thế là lúc nghỉ trưa cố ngăn chặn Điền Lịch, nếu như y chính là cô giúp việc, vậy nhà hắn sẽ không có ai quét dọn. Chỉ bằng một tờ giấy đã đi hỏi Điền Lịch, chỉ sợ y sẽ không khai thật. Trước hết cứ để nhà mình lộn xộn vài ngày, tới lúc đó lại ép hỏi, Điền Lịch sẽ không giả vờ nổi nữa. Dù sao thì hai ngày nay Điền Lịch cũng khó chịu, để y nghỉ ngơi nhiều cũng tốt. Điều quan trọng nhất là, phải coi chặt, giám sát chặt chẽ hơn.

Ngô Thế ra dấu thắng lợi với cái chỗ ngồi còn trống không của Điền Lịch, chợt nghe thấy tiếng chào hỏi của A Phương truyền đến từ chỗ sảnh, Điền Lịch đã đi làm.

“Điền Lịch, chào buổi sáng.”

“Chào.”

Tâm tình Ngô Thế giống như học sinh hư đang chơi xấu suýt thì bị thầy chủ nhiệm thấy được, hắn hoảng hồn ngồi thẳng người lại, thấy máy vi tính của mình chưa bật, lại xoay người ấn nguồn máy, vội vội vã vã, trán suýt thì đập vào mép bàn.

“Au đầu!”

“Tay chân cậu mắc bệnh trở lại với thời cổ, đều dài ra hết à? Sao bắt cần thế.” Đương nhiên Điền Lịch đã thấy, tức giận nói.

“Có ý gì?” Ngô Thế ấn trán mình hỏi ngược lại.

“Lúng ta lúng túng a. Trong từ điển của cậu có thể in thêm chữ không vậy.”

“... Xì.” Ngô Thế bĩu môi, tỉ mỉ quan sát nét mặt Điền Lịch. Khóe miệng y lộ nét cười châm chọc, thoát nhìn giống hệt như bình thường, chỉ là sắc mặt thực sự vẫn không tốt. Chắc là hôm qua chưa nghỉ ngơi đủ... Nghĩ vậy, lòng Ngô Thế lại thấy không thoải mái.

“Lily, sao cậu không nghỉ ngơi hai ba ngày rồi hẵng trở lại làm việc? Sắc mặt cậu trắng lăm.”

“Có sao? Tôi nghĩ là khá rồi.” Điền Lịch không cho là đúng đi về chỗ mình ngồi.

“...” Ngô Thế nhìn Điền Lịch một hồi, rụt cổ về, không nói thêm gì nữa.

Bởi vì ngày hôm qua Điền Lịch chưa kịp nói gì đã bị Ngô Thế kéo về nhà, công việc dần dần chất đống, số lượng cũng khá nhiều. Cả buổi sáng Điền Lịch đều vùi đầu làm việc, hầu như không để ý Ngô Thế chút nào.

Mà hiệu suất công việc của Ngô Thế lại rất kém, hắn chỉ chăm chăm nhìn Điền Lịch thì cũng đã mất một thời gian dài rồi.

Dù gì cũng tới giờ nghỉ trưa, mọi người lục tục đi tới nhà ăn, Điền Lịch cũng duỗi thắt lưng, dọn dẹp mặt bàn một chút rồi đi ra ngoài. Ngô Thế ngồi tại chỗ vẫn cứ nhìn Điền Lịch, chớp lấy thời cơ, vội vàng chạy tới kéo y.

“Cậu muốn đi đâu?”

Điền Lịch nhìn mặt đất một chút, ngẩng đầu nhìn thẳng Ngô Thế, nét mặt cũng không có thể hiện gì.

“Đi đâu? Tại sao không nói cho tớ biết?” Thấy Điền Lịch không nói chuyện, Ngô Thế kiên nhẫn hỏi tiếp.

“Tại sao phải nói cho cậu chứ?” Điền Lịch đột nhiên cười, tiến đến gần mặt Ngô Thế, mặt đối mặt rất gần làm Ngô Thế phải ngửa ra sau.

“Tớ muốn biết chứ sao.”

“Biết rồi thì làm gì?”

“...” Sau đó? Ngô Thế không rõ ý của Điền Lịch, hắn cau mày lại. “Tớ, tớ chỉ muốn biết nguyên nhân mà thôi.”

“Sau khi biết nguyên nhân rồi sao?” Điền Lịch thu lại nét cười, nhẹ nhàng hỏi.

Bọn họ sắp lại rất gần, chop mũi gần như đụng vào nhau, gần gũi tới mức có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, thế nhưng gần quá trái lại không nhìn rõ đối phương, chỉ có thể thấy được khuôn mặt rồi rầm của mình qua đôi mắt đen tuyền của đối phương.

“Sau đó? Tớ không hiểu, cái gì sau đó chứ? Tớ chỉ muốn biết mà thôi, chuyện sau đó cứ từ từ nghĩ không được sao?” Ngô Thế nghĩ rồi lại nói thêm, “Nhưng, nếu cậu có gì muốn tớ làm thì tớ nhất định sẽ làm, từ trước tới giờ tớ đều ở bên cạnh cậu mà.”

Điền Lịch thông thả lắc đầu, rút người về cự ly bình thường, nhẹ giọng nói: “Không đúng.”

“Cái gì không đúng?”

Ngô Thế đang định hỏi tiếp thì đột nhiên phát hiện sắc mặt Điền Lịch càng tái nhợt, trên trán thậm chí lấm tấm mồ hôi, tuy rằng còn đứng bất động tại chỗ nhưng người đã lung lay chực ngã.

“Cậu làm sao vậy?!” Hấn thất kinh, lập tức đỡ Điền Lịch.

“Dạ dày...” Điền Lịch thực sự nói không nổi, gần như toàn bộ trọng lượng cơ thể đều dựa vào người Ngô Thế. “Đột nhiên... Rất đau...” Hấn cắn răng cố gắng nói xong, trước mắt tự nhiên tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Trên đời này chỉ sợ rằng không có chuyện gì đáng sợ hơn thế này nữa. Cái khoảnh khắc Điền Lịch đang mất đi tri giác gục trong lòng hấn, Ngô Thế chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đông cứng lại, đầu óc kêu ù ù.

Mãi đến lúc xe cứu thương đến, vô cùng lo lắng đem Điền Lịch tới bệnh viện gần đó, nhìn hộ sĩ tiêm cho y, lòng dạ Ngô Thế mới từ từ khôi phục theo sắc mặt đang dần nhẹ nhàng của Điền Lịch.

Bác sĩ khám và chữa bệnh cho Điền Lịch nói đây là bệnh viêm dạ dày cấp tính. Chắc là do mệt nhọc quá độ, lại do yếu tố tâm lý, còn cả vấn đề ăn uống, bình thường cũng không thèm để ý tới những chi tiết nhỏ, mỗi ngày tích góp một ít, tới lúc đột phát trở nên vô cùng đáng sợ.

“Tình trạng vẫn chưa nghiêm trọng lắm, vẫn có thể dùng thuốc trị liệu, nếu như dạ dày chảy máu thì chắc chắn phải mổ thôi.” Bác sĩ kê đơn thuốc xong, lắc đầu nói: “Hiện tại thanh niên không chú trọng dưỡng sinh, nên biết bệnh dạ dày là ba phần chữa bảy phần chăm, dù có chữa cũng phải chữa hàng ngày, phương thuốc này phải uống thường xuyên, đừng nghĩ là dạ dày không đau thì không cần ăn nữa.”

Ngô Thế chăm chú nghe nhưng trong lòng lại không nói nên lời, lúng ta lúng túng cầm đơn thuốc tới hiệu thuốc Đông y mua một túi lớn nhìn mà mồm miệng đắng chát, rồi lại trở lại phòng bệnh thăm Điền Lịch.

Điền Lịch vẫn chưa tỉnh, chỉ là những nếp nhăn giữa hai hàng mi đã giãn ra, có lẽ do được tiêm nên dạ dày không còn đau kinh khủng như vừa rồi nữa. Ngô Thế sờ trán Điền Lịch, tay sờ phải một lớp mồ hôi lạnh lẽo.

Kế hoạch của hấn e là đã thành công rồi, nhưng hấn làm sao cũng không muốn dùng phương thức này.

Mệt nhọc, nhân tố tâm lý, ăn uống... Nghĩ kỹ thì, những nguyên nhân này hình như đều có liên quan tới hấn.

Ngô Thế cảm thấy lòng dạ đau như bị móng mèo cào mạnh vào vậy.

“Cậu vì miễn cưỡng phối hợp với tớ phải không” Ngô Thế nhìn Điền Lịch nhắm nghiền hai mắt, lẩm bẩm nói.

Cần chi phải vất vả như vậy? Cần chi phải làm tới mức này? Nếu chết như vậy sẽ chỉ làm lòng người đau đớn khổ sở mà thôi.

Bàn tay Ngô Thế nhẹ nhàng dán sát vào gương mặt Điền Lịch, đầu ngón tay chạm vào đôi môi trắng bệch của y. Những lúc Điền Lịch tỉnh táo toàn thốt ra những lời nói sắc bén hơn cả dao, khóe miệng cong lên, luôn giọng mỉa mai người khác, giờ trông lại suy yếu như thế. Ngô Thế ngơ ngác nhìn, vô thức sờ môi Điền Lịch.

“Đỏ thêm tí mới tốt.”

Hắn lẩm bẩm, lấy chén nước bên cạnh quẹt tí nước lên môi Điền Lịch, cẩn thận vẽ theo viền môi, nhìn hơi nước lưu lại làm môi Điền Lịch sáng bóng, tựa hồ lập tức lên tinh thần.

Trong lòng chẳng biết tại sao lại nổi lên cảm giác không rõ ràng, Ngô Thế chậm rãi ghé sát vào, liếm hết bọt nước đọng lại bên khóe miệng Điền Lịch. Cảm giác lạnh lẽo mà mềm mại ma xui quỷ khiến làm hắn cúi xuống hôn Điền Lịch.

Nếu hắn là hoàng tử, hôn một cái, có phải mỹ nhân say ngủ nên tỉnh rồi không?

Trong nháy mắt, đầu hắn trống không, hắn chưa bao giờ biết cảm giác hôn môi lại tốt đẹp như vậy, dường như toàn bộ nghi hoặc và bất an đều tiêu hết thông qua đôi môi đang mím chặt kia.

Ngô Thế toàn tâm toàn ý hôn, mãi đến khi lý trí cuối cùng bắt kịp tốc độ của hành động, gương mặt Điền Lịch rõ ràng chiếu vào trong mắt Ngô Thế, nhắc nhở người hắn đang hôn chính là Điền Lịch.

Thế nhưng Ngô Thế vẫn luyến tiếc dừng lại.

Muốn hôn Điền Lịch, muốn cẩn thận hôn y, muốn hôn đến khi y đáp lại...

Ngô Thế kinh hoảng phát hiện mình lại có những suy nghĩ không hay như vậy đối với Điền Lịch, vội vàng rời đi, kinh ngạc nhìn Điền Lịch một lát.

Điền Lịch chắc là không phát hiện ra đâu nhỉ? Y ngủ rồi mà? Ngô Thế hít sâu một hơi, lần thứ hai chậm rãi nghiêng người hôn lên mắt Điền Lịch.

Điền Lịch chỉ nhấp nháy lông mi, không tỉnh lại.

Thế là hắn tiếp tục hôn lên trán Điền Lịch, hôn mắt, hôn miệng Điền Lịch, sao chẳng có cảm giác chán ghét, trái lại cảm thấy như phát hiện ra đại lục mới, lại cảm thán trước đây vì sao không nghĩ tới việc hôn môi Điền Lịch.

“...Xong... Xong xong xong... Mình nhất định là điên rồi. Lily, cậu nghìn vạn lần đừng giết tớ a.”

Ngô Thế dùng sức che mặt không dám nhìn Điền Lịch đang ngủ, vội vàng nhảy dựng lên chạy vọt tới cửa sổ ngoài hành lang phòng bệnh, cố sức hít thở không khí bên ngoài.

Đầu óc hỗn loạn hơi tỉnh táo lại một chút, Ngô Thế bắt giác sờ môi mình, nở nụ cười.

Nguy rồi, vẫn muốn hôn...

Ngô Thế sống nhiều năm như vậy, hôm nay mới buồn bã phát hiện mình có lẽ là một tên sắc lang bại hoại, mà quan trọng hơn nữa, đối tượng lại chính là Điền Lịch. Vô luận thế nào cũng không thể biến thân thành đại dã lang vừa thấy Điền Lịch đã muốn hôn chứ!

Hắn không biết rằng trong phòng bệnh sau lưng mình, Điền Lịch rốt cuộc chậm chạp mở mắt, sững sờ nhìn trần nhà hồi lâu, sau đó chống người ngồi dậy, mặt không cảm xúc, đôi mắt trừng trừng nhìn Ngô Thế rời khỏi cửa. Y chỉ hôn mê một lát, lúc sau đau quá nên lười mở mắt, vậy mà tên ngốc kia cứ dong dong dài dài làm y không tìm được cơ hội tỉnh lại.

Điền Lịch không muốn tốn sức, tiện tay lấy chén nước trống không bên giường muốn đập. Thế nhưng tay vừa vung lên đã khựng lại giữa không trung. Sau một lúc lâu, Điền Lịch thả cái cốc xuống, ôm lấy đầu gối mình, vui mặt vào, im lặng cong khóe miệng cười.

Ngô Thế thực sự không có dũng khí chạy về phòng bệnh, liền ngồi ở cửa gọi điện cho Tiểu Trương bảo cô tới trông giúp một hồi. Điền Lịch nằm viện, buổi tối hắn sẽ trông coi, còn phải về nhà lấy vài thứ đồ này nọ. Việc quan trọng nhất là, hắn thật sự cần chút thời gian ổn định lại tâm tình mới đối mặt với Điền Lịch được.

Tuy rằng bình thường hay cãi nhau nhưng Tiểu Trương rất tốt bụng đồng ý, nhanh chân tới thay cho Ngô Thế. A Phương cũng gọi điện thoại tới bảo mẹ cô có chuẩn bị một chút đồ ăn dễ tiêu hóa, tan ca sẽ đưa tới. Dù sao thì hai người Ngô Thế và Điền Lịch sau khi tốt nghiệp đại học đều ở lại đây làm việc, không phải là người địa phương, không có cha mẹ chăm sóc, gặp được hai đồng nghiệp thế này cũng thật may.

Ngô Thế đứng ở cửa đợi người rồi để Tiểu Trương mau vào chăm sóc Điền Lịch, còn hắn cũng không dám nhìn thêm nhiều đã mau chóng chạy mất (dép).

22. Chương 22

Ông chủ Trương là một người chồng, người cha tốt, bình thường ngoại trừ cần phải xã giao thì từ trước tới nay cứ tan tầm sẽ tức khắc về nhà báo danh. Thế nhưng hôm nay gã lại nhận được điện thoại của cấp dưới, gào rú bắt ông ra khỏi nhà, lúc này hai người đang ngồi ở một chiếc bàn ngoài trời mát to tròn mát nhỏ.

Lúc này tầm khoảng bốn, năm giờ chiều, trời mùa hạ vẫn còn sáng, quán ăn vừa mới khai trương, cả cửa hàng chỉ có hai người là khách. Nhưng bọn họ chẳng ai gọi đồ ăn, chỉ gọi vài lon bia đặt sắp hàng trên bàn rồi lại tiếp tục trừng mắt nhìn nhau.

Cậu phục vụ đã liếc nhìn bên này mấy lần, vẫn quyết định làm bộ như không thấy hai vị khách quý dị kia, dùng đánh nhau là tốt rồi.

Ngô Thế tuy rằng chèo kéo mãi mới lời được ông chủ ra đây nhưng rồi lại không nói được lời nào mà nhìn mãi làm ông chủ cảm thấy hốt hoảng.

Không biết tên ôn thần này bị lệch dây thần kinh nào rồi, hay là bởi vì Điền Lịch sinh bệnh nên hấn cũng bị teo não? Thực ra khi nghe thấy Điền Lịch bị ngất đưa vào bệnh viện, ông chủ cũng rất lo lắng, cũng may sau đó lại nghe nói tình trạng không nghiêm trọng lắm, gã mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại xem Ngô Thế còn gặp vấn đề lớn hơn. Ông chủ nghiêng ngẫm, liếc mắt nhìn Ngô Thế. Ngô Thế nhìn lại ông chủ, đột nhiên dịch sang chỗ khác, ngồi lại gần gã hơn.

Bàn ở nơi này là bàn tròn cỡ vừa, Ngô Thế híp mắt lại, tản ra sự quý dị, chậm rãi tới gần ông chủ.

Ông chủ Trương cảnh giác đặt chéo hai chiếc đĩa trước ngực. “Cậu muốn làm gì?”

Ngô Thế không nói lời nào, chỉ là không ngừng nghiêng người qua, ông chủ chỉ có thể cổ ngựa về sau, ngửa tới mức thắt lưng sắp gãy làm đôi. Ngô Thế kề sát mặt ông chủ, gần như miệng cũng sắp chạm phải nhau.

Cái gì cái gì? Gã, một người đàn ông trung niên tốt bụng lại sắp bị nhân viên phi lễ sao?! Gã nhiều năm giữ mình trong sạch như vậy, lại phải ở cái chỗ như thế này có lỗi với bà xã sao?! Ông chủ đột nhiên ý thức được trình tiết của mình đang gặp nguy cơ, nhất thời chuông báo cảnh tỉnh, nhe răng nhe lợi hét lớn. “Ngô Thế, cậu cậu cậu cậu, cậu điên rồi hả?”

Ai biết rằng ngay tại lúc bọn họ sắp hôn nhau thì Ngô Thế quay đầu tỏ vẻ muốn nôn mửa: “A... Buồn nôn quá, một chút cũng không muốn hôn ông.”

“.....”

Đây là sỉ nhục, tuyệt đối là sỉ nhục, thật là vô cùng nhục nhã mà. Người bị phi lễ còn bị người phi lễ tỏ vẻ ghét bỏ!

Có chuyện gì nhìn được thì nhìn chứ chuyện này thì không thể, ông chủ phần nộ đứng bật dậy. “Ai muốn cho cậu hôn tôi chứ hả? Tôi, tôi tôi tôi tôi, tôi phải trừ tiền lương của cậu.” Nói chung ông chủ cũng chỉ có chiều này là hữu dụng.

Thế mà Ngô Thế lại thờ ơ với điều này, u buồn ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời.

Người kia thực sự có bệnh rồi. Ông chủ chớp chớp mắt, trực giác nói với gã, hành vi quỷ dị của Ngô Thế này nhất định liên quan tới người đang nằm trong bệnh viện kia. Khụ, vẫn là đừng lo bọn họ chết sống ra sao.

Ông chủ lắc lắc đầu, ông không muốn can thiệp vào chuyện của hai kẻ này, cứ để bọn họ dày vò nhau là được rồi. Nhìn Ngô Thế còn đang thất thần, ông chủ quyết định chuyển đề tài. “Này, bác sĩ khám cho Điền Lịch nói như thế nào? Có khó khăn gì không?”

Nhắc tới Điền Lịch, người nhân viên trước mắt này cười một cái cực kỳ lạ, nhìn mà khiến người ta run rẩy. Ông chủ Trương ho khan vài tiếng, suýt thì bị sặc, hắt mới tỉnh táo lại. “À... không nghiêm trọng lắm nhưng cần nằm viện tĩnh dưỡng.”

Ông chủ Trương cũng yên lòng. “Vậy là tốt rồi.”

Gã đoán ý đồ Ngô Thế tìm gã, lại nói: “Cậu yên tâm đi, tôi sẽ sắp xếp ngày nghỉ với lương bổng cho Điền Lịch.” Ông chủ là một thương nhân rất có lương tâm, nhưng gã chỉ dừng lại chốc lát rồi cảm giận rít qua kẽ răng. “Ngay cả giờ nghỉ trưa xa hoa tôi cũng đã cho cậu ta... này tính cái rắm...”

Thì ra chuyện này gã vẫn canh cánh trong lòng.

Ngô Thế thở dài. “Giờ nghỉ trưa xa hoa a.”

“Cậu thì đừng mơ, một mình Điền Lịch là đủ rồi.” Ông chủ chỉ vào mũi Ngô Thế, nói.

“Tôi cũng chưa nói là cần a... Ngược lại, tôi muốn ông bỏ giờ nghỉ đó cho Điền Lịch đi...” Ngô thế quay đầu coi thường.

Ông chủ Trương sờ cằm, cũng không biết sao lại nói một câu: “Tôi thấy, giờ nghỉ trưa đó Điền Lịch nghỉ phần lớn là do cậu.” Ngô Thế chấn động, cúi đầu nói: “Vì tôi...”

“Nghĩ kỹ xem, có thể lắm.” Ông chủ Trương rung đùi đắc ý, nói: “Lần đó, cậu ta đối nghịch với tôi không phải bởi vì cậu sao? Hừ!” Nói rồi lại nhịn không được mà oán giận.

Ngô Thế chẳng thèm quan tâm nỗi lòng của ông chủ, chỉ sững sờ nghĩ chuyện của hắn.

Vì cậu... Vì Ngô Thế.

Ngô Thế rũ mắt, vì sao ngay cả ông chủ cũng nhìn ra chuyện mà chính mình vẫn không phát hiện ra? Nếu

như nghĩ tới việc nghỉ trưa liên quan tới mình sớm một chút...

Lúc ban đầu bởi vì mảnh giấy kỳ quái kia, hắn hoài nghi. Dù là tờ giấy đã bị vò veo, hắn cũng nhận ra đó là chữ Điền Lịch.

Tuy rằng trong lòng đoán như thế nhưng hắn cũng không dám hoàn toàn xác định, bởi vì nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra lý do Điền Lịch làm như vậy. Mới vừa rồi về nhà thu dọn thấy căn phòng hoàn toàn chưa được quét dọn, giống như đang cố sức tỏ ra, điều hắn đoán là sự thật. Hắn vẫn chưa từng nghĩ tới, nhưng dường như liên kết các chi tiết lại với nhau thì mọi chuyện cũng rõ ràng.

Nhưng Điền Lịch đâu có lý do nào phải gạt hắn...

Ngô Thế im lặng một lát, cầm ba lô lên chạy mất.

“Này!” Ông chủ dù sao cũng cất công tới nơi như thế này, không bằng ăn một chút gì đó, định bụng gọi phục vụ ghi món ăn, ai dè tên thối này lại gào lên bỏ chạy. “Cậu định làm gì?”

“Trở lại bệnh viện.” Ngô Thế ném một câu lại, bước chân vẫn liên tục.

“...” Ông chủ và phục vụ nhìn nhau, sau đó lấy điện thoại di động gọi về nhà. “Bà xã, mang con gái tới đây, hôm nay ăn nhà hàng.”

23. Chương 23

Ngô Thế vội vàng vàng chạy tới bệnh viện, nào biết còn chưa bước vào cửa phòng đã thấy cảnh làm người ta tăng xông.

Điền Lịch ngồi tựa vào đầu giường, thoát nhìn tinh thần không tệ. A Phương và Tiểu Trương tới thăm bệnh ngồi vây quanh y, ba người nói nói cười cười. A Phương lấy bình giữ nhiệt ra, bên trong là cháo mẹ cô đã nấu sẵn.

Điền Lịch giơ tay nhận lấy nhưng A Phương lại né qua. Bởi vì trên mu bàn tay Điền Lịch vẫn cắm kim, A Phương sợ hoạt động nhiều sẽ làm chỗ cắm kim sưng lên, kiên trì không cho Điền Lịch động tay động chân, tự mình dứt cho y. Điền Lịch muốn tự mình ăn nhưng A Phương cương quyết dứt cho y.

Ngô Thế trừng to mắt nhìn cái thìa cháo A Phương từ từ đưa tới bên mép Điền Lịch, không khỏi sải bước dài về trước.

Tựa hồ trong nháy mắt này, Điền Lịch liếc mắt về phía cửa cực nhanh, cười một cái thiệt giả hoạt, nhưng

đợi tới khi Ngô Thế nhìn kỹ lại thì Điền Lịch không phản đối nữa, há miệng ăn muống cháo A Phương dứt cho. Cặp môi vừa bị hấn hôn không bao lâu kia khẽ mở, nhẹ nhàng ngậm lấy chiếc thìa màu bạc làm khí huyết hấn dâng lên, đầu óc choáng váng.

“A a a a a a a a!” Ngô thế run run tay chỉ vào bọn họ kêu gào.

Mọi người trong phòng liền nhìn qua.

“Cậu tới rồi.” Điền Lịch chắc lưỡi, bình tĩnh chào hỏi, “Đã xem phim Tử thần vùng Texas (1) chưa, sao kêu gì mà thê lương vậy?”

(1) Tử thần vùng Texas hay còn gọi là Thảm sát cửa máy tại Texas (tựa tiếng Anh: The Texas Chainsaw Massacre) là một bộ phim kinh dị của Mỹ thực hiện vào năm 2003 do Marcus Nispel làm đạo diễn, bộ phim này chỉ là làm lại từ bộ phim bản gốc cùng tên năm 1974. Nghe nói là rất hay.

“Không phải!” Ngô Thế cắn giận vọt qua. “Các người, các người! Các người không thấy mắt mắt làm hại tới thuần phong mỹ tục sao!”

“Tôi thấy người gây mắt mắt làm hại tới thuần phong mỹ tục là anh đấy.” Đột nhiên phía sau vang lên một giọng nữ, Ngô Thế vừa quay đầu lại đã thấy y tá trưởng chống nạnh đứng ngoài cửa. “Trong bệnh viện chớ ồn ào.” Sau khi quát Ngô Thế xong, chị ta quay đầu đi mất.

“...” Ngô Thế hậm hực quay đầu lại, chỉ thấy Điền Lịch dù bận vẫn ung dung nhìn hấn, đúng là bộ dáng nhàn nhã xem kịch vui, tiện thể há miệng ăn muống cháo thứ hai A Phương dứt.

Cơn tức vừa bị y tá trưởng mắng tức thì bộc phát, Ngô Thế há miệng quát A Phương, “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

A Phương khó hiểu nhìn Ngô Thế. “Không phải chỉ là dứt cháo thôi sao, rất bình thường mà, từ lúc nào mà cậu lại chú ý lễ giáo như thế chứ?”

“Không được không được, vì danh dự của cô, để tôi dứt cho.” Ngô Thế chop lấy cái thìa trong tay A Phương.

A Phương cuống quýt tránh ra, tức giận muốn giơ chân. “Anh cẩn thận một chút a, vẩy ra thì làm sao giờ?”

Tiểu Trương đang bận ăn đồ ăn vặt cô ta mang tới cho Điền Lịch, vẫn không nói chuyện, giờ nhìn Ngô Thế hấn hấn, lại quay sang nhìn Điền Lịch bình tĩnh như không, cau mày lại. “Haiz, quên đi quên đi, để cho cậu ấy dứt đi, ổn chết đi được.”

Điền Lịch lại cười thành tiếng. “Tôi rất sợ cậu ta dứt cháo vào lỗ mũi mình, thôi miễn đi.”

“Tớ sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.” Ngô Thế nghiêm túc thanh minh.

“Với cậu thì tất cả đều có thể xảy ra.” Điền Lịch nhún vai.

“Hừ, cả công ty ai chẳng biết cậu tay chân lỏng lỏng.” A Phương nghiêng người dứt cháo. Điền Lịch rất phối hợp cúi đầu ăn. Tiểu Trương mặc kệ bọn họ. Chỉ còn mình Ngô Thế nghiêng răng nghiêng lợi.

“A a a không thể, không được, không nên a!” Hắn ôm đầu lắc qua lắc lại, lắc tới mức cả người sắp xoắn lại, chỉ có thể trừng mắt nhìn Điền Lịch ăn từng miếng từng miếng cháo A Phương dứt.

“Cậu thực sự phiền chết đi.” Tiểu Trương không thể nhịn được nữa, ném miếng khoai. “Phàn nàn cái rắm a?! Chưa thấy qua người khác chăm sóc bệnh nhân à?”

“Thế nhưng!” Ngô Thế duỗi tay chỉ về phía hai người tôi dứt anh ăn vui vẻ hòa thuận kia. “Cô không cảm thấy hình ảnh kia cực độ chói mắt sao?”

“Có sao?” Tiểu Trương nghiêng đầu. “Rất hòa hợp mà.”

Cô thấy Ngô Thế khó chịu nói năng lằng nhằng, đảo mắt qua, lắc đầu nói: “Tên này, không phải cậu thích A Phương chứ?”

Tiểu Trương vẫn rung đùi đắc ý nhiều chuyện, Ngô Thế thuận miệng nói: “Ai thích cô ấy?!”

“Vậy không phải anh ăn dấm chua của Điền Lịch chứ? Quả dương mai tháng 5 cũng chưa thấy anh kêu chua.” Tiểu Trương bĩu môi, nghĩ rằng Ngô Thế cứ chối.

Ai biết tên kia đánh mắt nhìn cái thìa hoài, vốn có nghe gì đâu, hắn nhin lăm rồi, rảo bước lên há miệng ngậm lấy cái thìa cháo đưa đến bên mép Điền Lịch.

“Oa!” A Phương bị bất ngờ không kịp đề phòng, kêu toáng lên. “Cậu làm cái gì vậy?!” Cô rút nhanh cái muỗng về nhưng Ngô Thế cứ cắn chặt không buông.

Hàm răng bình thường đều sớm tối được bảo vệ kỹ lưỡng lúc này triệt để phát huy công dụng. Ngô Thế cắn muỗng giằng co với A Phương, thế nào cũng không chịu nhả ra.

Hành động vô căn cứ đó làm A Phương giận buông tay mặc kệ. “Cậu đúng là có bệnh.”

Trò hề chung quy phải có người lo liệu, Điền lịch phỏng chừng chắc chắn không lên tiếng. Tiểu Trương xoa cái tay dính snack khoai tây, khoác lên vai A Phương. “Đi, chúng ta về nhà. Lily, ngày mai chúng tôi lại tới thăm anh, Ngô Thế cậu nhớ rửa sạch bình giữ nhiệt ngày mai trả lại cho A Phương.”

Ngô Thế ngâm thìa gật đầu.

A Phương chỉ bực hành vi vô lý của Ngô Thế, cũng lười truy cứu, liền đứng dậy nói lời tạm biệt. “Lily, anh nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Điền Lịch cười khoát tay với hai người, Ngô Thế thì khấn cấp đưa các cô ra cửa.

Cuối cùng chỉ còn lại mình và Điền Lịch một chỗ, Ngô Thế hớn hở ngồi bên cạnh Điền Lịch, chìa muống ra định múc cháo dứt y ăn tiếp. Nhưng Điền Lịch lại quay đầu, chìa ót về phía hắn. “Tôi không thể ăn nổi thứ bị chó cắn.”

“Chó cắn...” Vậy không phải nói hắn sao? Ngô Thế bĩu môi. “Tớ rửa là được mà.” Hắn cảm giận bất bình đi vào phòng rửa mặt đầu hành lang.

Điền Lịch trong phòng che miệng lại, vất vả lắm mới nín được cười, chỉ nhìn thấy vai run rẩy liên tục.

24. Chương 24

Đợt bệnh cấp tính này, tới nhanh mà đi cũng nhanh. Ngày thứ hai nằm viện, Điền Lịch đã không cảm thấy dạ dày đau nhức nữa, sắc mặt tốt hơn rất nhiều. Bác sĩ nói Điền Lịch về nhà tĩnh dưỡng cũng được, nhưng tốt nhất vẫn nên ở lại bệnh viện vài hôm nữa, dù sao bề ngoài thấy không đau đớn nhưng không chắc bên trong toàn bộ đều tốt.

Ngô Thế nói dối, nói Điền Lịch phải nằm viện. Điền Lịch nghe xong cũng không nói gì, cười như không cười nhìn hắn.

Ngô Thế chẳng biết ứng phó sao với dáng vẻ này của y, bị nhìn chăm chăm vài cái đã nơm nớp lo sợ, người đứng thẳng tưng, quyết đoán nói: “Bệnh nhân phải tuân theo lời dặn của bác sĩ, phản đối cũng vô hiệu.”

Điền Lịch chậm rãi phản bác: “Lỡ tai của cậu chưa già đã điếc sao? Tớ nói không nằm viện lúc nào?”

Lấy hiểu biết của hắn với Điền Lịch, người này hoàn toàn là điển hình loại cật mạnh hiếu thắng, Ngô Thế đã chuẩn bị sẵn tâm tình đại chiến ba trăm hiệp với Điền Lịch nghe xong liền thấy bực. Thế là hắn đáp lại, sững sốt một lát, lúng ta lúng túng nói: “Lily, gần đây cậu càng ngày càng khó nắm bắt.” Đương nhiên hắn thường không hiểu thấu được Điền Lịch, thế nhưng trong khoảng thời gian này thái độ của Điền Lịch đối với hắn có sự thay đổi kỳ lạ. “Nhưng tớ thấy tâm tình cậu khá tốt.” Ngô Thế quan sát Điền Lịch một lát, bổ sung thêm một câu.

“Thứ nhất, cậu so sánh sai rồi.” Điền Lịch nghe hắn nói xong, dựng một ngón tay lên.

“Hả?”

“Dùng chỉ số thông minh ít ỏi trong đầu cậu mà so sánh thì vạn vật trên thế gian đều là vấn đề lớn. Tổ chưa từng thay đổi chút nào.” Điền Lịch nhún vai.

“...” Có tinh thần trào phúng người khác thật tốt, nhưng nỗi lòng của cái bia đứng mũi chịu sào vẫn rất phức tạp, “Cậu không thay đổi, lẽ nào lại là tớ? Không đúng, tớ không ngốc đi.”

Ngô Thế lắc đầu, lại hỏi: “Thứ hai là cái gì?” Biết rõ không phải lời tán dương nhưng hắn vẫn bắt giắc hỏi.

“Thứ hai, ông trời rất công bằng, còn trùng tuy rằng không có đầu óc nhưng lại có râu.” Điền Lịch dựng ngón tay thứ hai lên.

“...Còn trùng... Là chỉ tôi sao?”

Sai rồi! Thái độ kỳ lạ cái đầu ấy! Căn bản chính là giống hệt như bình thường.

“Nhưng chỗ ông chủ vẫn phải xin nghỉ.” Điền Lịch nhắc nhở Ngô Thế.

“À, cái này thì cậu yên tâm, ông chủ đã nói sẽ cho cậu nghỉ có lương.”

“Vậy sao.” Điền Lịch híp mắt lại, vui vẻ cười rộ lên.

Nói chung, bởi vì Điền Lịch tự nhiên phối hợp nên chuyện nằm viện cứ sắp xếp như vậy.

><><><>< Ngô Thế sục sạo hai tay, lấy tất cả quần áo bẩn từ trong ba lô ném lên sô pha. Đây đều là quần áo bệnh nhân mang về từ bệnh viện, Điền Lịch không thích mặc, cũng may bệnh viện này cũng không có quy định nghiêm trọng quá, Ngô Thế mượn hai bộ áo ngủ qua cho y thay. Căn phòng đương nhiên chưa được quét dọn. Nhưng lúc này hắn căn bản đã quên vụ kiểm tra ấy, cũng quẳng nghỉ vấn Điền Lịch qua một bên, chẳng chuyện gì quan trọng hơn sức khỏe của Điền Lịch, việc này sau này hẵng nói. Sau này... chắc là có cơ hội hỏi kỹ càng đi ha. Ngô Thế móc ra một bộ quần áo sạch sẽ từ trong phòng, lại lấy ra mấy quyển sách nhét vào trong ba lô, hắn sợ ban ngày hắn đi làm thì Điền Lịch một mình ở bệnh viện sẽ chán. Đối tới đối lui trong phòng, lúc đi qua sô pha, hắn nhìn không được liếc mắt vào đồng quần áo ấy. Nếu như ‘cô giúp việc’ bây giờ mà còn ấy, ngày mai hắn trở về, đồng quần áo này sẽ sạch sẽ chỉnh tề phơi ở ban công nhà hắn. Ngô Thế không hiểu sao thấy sống mũi cay cay. Hắn lại nhặt quần áo lên, cẩn thận chia ra làm hai loại nhạt và đậm màu, bỏ riêng vào máy giặt quần áo. Đại khái những mảnh giấy nhấc với giọng điệu chẳng nề mặt ai của cô giúp việc vẫn hữu dụng nên thói quen sinh hoạt của hắn cải thiện rất nhiều. Tuy rằng có rất nhiều chuyện vẫn không biết làm như trước, nhưng tần suất chọc người kia tức giận trở nên ít hơn thường lệ. Trong lúc đợi máy giặt quần áo, Ngô Thế ngồi trên sô pha sững sờ, đường nhìn bắt tri bắt giác hướng về phía tủ lạnh. Bên trên ấy tự nhiên là không có gì cả nên tầm nhìn cũng trở nên vắng vẻ. Ngô Thế nháy mắt mấy cái, chạy tới mở ngăn kéo bàn học. Bên trong chỗ ấy nhét tất cả mảnh giấy ‘cô giúp việc’ viết cho hắn. Ngay từ đầu chỉ là xuất phát từ tâm tính thú vị, không vứt giấy nhấc đi, sau lại chẳng biết thế nào, cảm giác chanh chua quen thuộc ùn ùn kéo tới làm hắn kích động thu gom lại. Thiệt

giống như mỗi ngày ở công ty đều sẽ nghe thấy những lời nào chẳng êm tai chút nào, chẳng dịu dàng chút nào của Điền Lịch, cho dù bị coi thường thì có hơi buồn song lại chưa từng có cảm giác không vui nào cả. Có lẽ bởi vì như thế, khi hắn phát hiện ra chân tướng của cô giúp việc thì ngày nào hắn cũng tràn ngập chờ mong với mảnh giấy không lẽ phép này. Ngô Thế cứ dán tất cả những mảnh giấy nhắn hắn lưu giữ lên trên cửa tủ lạnh, tích góp từng tí từng tí một rồi cũng thành một xấp giấy, dán lên chiếm hết cửa tủ lạnh tầng trên. Điền Lịch là như vậy đấy. Bất tri bất giác thâm nhập vào cuộc sống của hắn, bất tri bất giác để hắn không rời bỏ... Chờ quần áo giặt sạch xong, Ngô Thế vội vã chạy tới bệnh viện. Hai ngày nay, A Phương và Tiểu Trương đều tới thăm bệnh nên tới lúc này hầu như sẽ gặp hai người họ. Tình cảm của hai cô đồng nghiệp này làm Ngô Thế rất cảm động, nhưng vừa nhìn thấy hai cô ấy vui vẻ ở chung với Điền Lịch, chẳng biết sao chút cảm động ấy biến mất trong nháy mắt, dần dà lâu dài... khó chịu không có lý do! Ngô Thế hít mắt đi vào phòng bệnh là có thể thấy là Điền Lịch đang vui vẻ tươi cười với hai cô ấy. Gân xanh trên trán Ngô Thế hằn lên. Vậy mà Điền Lịch hoàn toàn không phát hiện ra bộ mặt thối của hắn, chỉ liếc một cái rồi lại lo nói chuyện tiếp. Tức thật! Nhìn thấy hai cô gái kia lại vui hơn nhìn thấy hắn. Tuy rằng nghĩ thế nào cũng là lẽ thường tình nhưng lòng Ngô Thế không sao vui nổi. Ngô Thế bình bịch bước vào phòng, đặt ba lô lên tủ đầu giường, cố chen chúc với A Phương và Tiểu Trương, ngồi xuống bên giường Điền Lịch. Thấy Ngô Thế tới, A Phương và Tiểu Trương cũng xách túi đi về. Ngô Thế nghiêng người chặn đường nhìn lưu luyến chia tay của hai cô và Điền Lịch. “Cột sống cậu bị cong à? Ngồi cũng không thẳng được.” Điền Lịch cuối cùng cũng mở miệng nói câu đầu tiên với hắn. “Thích.” Ngô Thế quay đầu qua, “Các cô ấy đến thăm cậu, cậu vui lắm hả.” “Đúng vậy, vui lắm.” Điền Lịch thẳng thắn thừa nhận. “Đồng nghiệp quan tâm tớ như thế, lẽ nào tớ lại đau lòng ư?” Nói đến là hợp tình hợp lý. “Cậu... cậu cười rất vui sao.” “Người ta đặc biệt đến nói chuyện phiếm với tớ, chẳng lẽ còn trưng vẻ mặt khóc mếu ra ư?” Nói kể cũng đúng... Hình như không có chỗ nào để soi mói cả, nhưng Ngô Thế chính là dạng khó tính, ghen nửa ngày thốt ra câu nữa, “Vậy tớ đến trông cậu, sao cậu không cười với tớ!” “Hừ.” Điền Lịch tựa hồ khó chịu khẽ hừ một tiếng, khoe miệng lại cong cong như đang cười, ngay cả con mắt cũng hơi híp lên. “Tớ việc gì phải cười với đứa ngốc.” Nhưng cậu đã cười rồi đấy thôi... Ngô Thế há miệng, vẫn không nói nên lời... Mấy ngày Điền Lịch nằm viện, Ngô Thế kiên trì muốn trông nom. Tuy rằng Điền Lịch thấy hoàn toàn không cần thiết, dù sao hắn cũng không bị thương tay hay chân, lại càng không phải người bị bệnh nan y đang hấp hối, Ngô Thế ngày nào cũng đến ngược lại đúng là chuyện bé xé ra to. Nhưng y không lay chuyển được Ngô Thế. Cũng may ông chủ cũng lo lắng chuyện Ngô Thế phải chăm sóc Điền Lịch, không có tình huống đặc biệt thì cũng không sắp xếp cho hắn tăng ca, thời gian coi như dư dả, không cảm thấy hối hả đi đi về về giữa bệnh viện và công ty là vất vả gì, một ngày trôi qua rất vui vẻ. Chỉ có chuyện ngủ nghê buổi tối là không sắp xếp được. Điều kiện giường chiếu trong bệnh viện không tốt, người nhà bệnh nhân không có chỗ ngủ, tất cả mọi người chỉ có thể chấp nhận ngồi ngủ bên giường bệnh. Ngồi một đêm còn được chứ hai ba ngày đều như vậy chẳng dễ chịu gì. Huống hồ nhà người ta còn có người thay phiên, còn Điền Lịch chỉ có một mình Ngô Thế chăm sóc. Ngày thứ ba vai và thắt lưng Ngô Thế không chỗ nào không đau nhức, cả ngày đầm lưng hết như cù giã. Tối gặp Điền Lịch phải nhịn không dám, nhưng luôn thấy khó chịu, thì thoảng lại quay đầu. Điền Lịch vừa rút kim truyền dịch ra, đang ngồi trên giường nghỉ ngơi, thấy Ngô Thế như vậy thì ngoắc ngoắc tay gọi hắn lại. “Cái gì?” Ngô Thế ngơ ngác tiến lại gần. Điền Lịch không nói hai lời, tay ấn mạnh lên vai Ngô Thế, ấn đúng vào chỗ đau của hắn, Ngô Thế kêu au. “Đau quá!” “Tớ đã nói với cậu ngồi như vậy không tốt rồi.” Điền Lịch không lưu tình tiếp tục ấn, “Tớ không sao nữa rồi, cậu đừng tới ngủ qua đêm, không thì hôm nay tớ xuất viện được rồi, bớt trở ngại cho cậu.” Dù sao anh cũng không phải thiếu cánh tay hai cẳng chân, lại càng không phải mắc bệnh nan y đang trong giai đoạn hấp hối, Ngô Thế mỗi ngày cứ chuyện bé xé ra to. Ngô Thế đau đến mức nhe răng nhếch miệng nhưng không dám né tránh, nghe xong lập tức phủ quyết. “Không được! Không tận mắt thấy bệnh cậu tốt lên thì tớ vẫn lo lắm.” Có lẽ ngày đó Điền Lịch đột nhiên ngắt làm Ngô Thế sợ không ít, tới hôm nay vẫn chưa tiêu tan. Cái tay còn đang trên vai khê thả lỏng, Ngô Thế không cảm thấy đau nữa, càng nói hăng say hơn. “Không để tớ thấy cậu dưỡng bệnh cho khỏe mạnh trắng trẻo béo tròn thì tớ không có cách nào sống yên ổn được. Haiz.” Nói chưa xong đã ra dáng thở dài. Sức trên tay Điền Lịch đột nhiên gia tăng, suýt thì ép Ngô Thế lao về phía trước. “A! Đừng tự dưng dùng lực lớn như vậy.” “Cậu hiện tại là ông bố làm lưng vất vả nên ca thán hả?” “Hi hi.” “Tối lên giường ngủ với tớ.” Điền Lịch nói. “Giường bệnh nhỏ lắm, không nằm cùng được đâu, mà nếu có nằm thì cậu cũng không ngủ ngon được.” Ngô Thế không chút nghĩ ngợi từ chối. “...Được rồi, buổi tối lại nói.” Điền Lịch đảo mắt, không nói thêm nữa. Tối lúc tắt đèn đi ngủ buổi tối, Ngô Thế theo thường lệ mang một cái ghế lại gần tủ đầu giường, dựa vào ngăn tủ nghỉ ngơi, nhưng thấy Điền Lịch mở mắt nghiêng người nằm trên giường, đôi mắt mở to sáng trong, không có chút nào là buồn ngủ cả. “Ngủ không được?” Ngô Thế

nhỏ giọng hỏi. Điền Lịch cong khoe miệng, hai tay chống mép giường, im lặng nhích lại gần hắn, tận lực nhỏ giọng, nói có hơi khàn khàn, đến khi hai gương mặt ở cự ly rất gần thì nhẹ nhàng nói: “Lên giường ngủ đi.” Tựa như bị một mảnh lông chim phất phơ nơi đáy lòng, cơ thể Ngô Thế cứng ngắc. Hắn ngừng thở nhìn Điền Lịch trước mặt. Trong màn sáng mờ tối, hắn mơ hồ thấy y mỉm cười mờ ám, không cần nhìn cũng có thể cảm giác được, đường nhìn dừng trên mặt hắn, làm mặt hắn phát nóng. Điền Lịch như vậy quả thực gợi cảm đến mức làm Ngô Thế ghen hờn nhìn trần trời. Gợi cảm? Từ ngữ này đột nhiên xuất hiện từ một không gian nào khác, bị mình dùng để miêu tả Điền Lịch, nhưng hoàn toàn không có chỗ nào không ổn cả. Ngô Thế nuốt nuốt nước bọt, hắn hoài nghi mình đang nằm mơ, Điền Lịch sao có thể có dáng vẻ như vậy chứ? Hoặc là bởi vì hôm đó hôn y, mấy ngày nay luôn luôn cố kìm nén suy nghĩ kỳ quái, cho nên mới mơ tới tình trạng gay go nhưng tuyệt vời này sao? Cho dù cảm thấy có lỗi với Điền Lịch, nhưng nếu không ôm người trước mặt một chút thì đúng là có hơi lãng phí, Ngô Thế run rẩy vươn hai tay ra, chỉ sợ động tĩnh lớn sẽ làm cảnh tượng biến thành bọt nước. ‘Bộp.’ Cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân của y tá trực đêm, rất nhẹ rất nhẹ thôi nhưng đủ để Ngô Thế cả kinh tỉnh táo lại. “A... Lily?” Động tác của hắn nhất thời cứng lại, cẩn thận kêu lên tiếng. “Sao vậy? Mau lên giường ngủ đi.” Trong nháy mắt Điền Lịch trở lại bộ dáng thường ngày, kéo cánh tay đang vươn ra của Ngô Thế. “A.. Ừ.” Ngô Thế ngơ ngác theo sát động tác của Điền Lịch rồi leo lên giường. Vừa rồi... xảy ra cái gì vậy? “Phi.” Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng cười. “Lily, cậu đang cười sao?” “Cái gì? Làm gì có.” “Ồ...” “Cậu mơ ngủ hả, nhanh ngủ đi.” “Ừm.” Quả nhiên là nằm mơ. Xem ra, hắn nhất định phải sửa lại tư tưởng tà ác với Điền Lịch mới được.

25. Chương 25

Đối với hai người đàn ông, giường bệnh trong bệnh viện quả là quá nhỏ hẹp. Ngô Thế và Điền Lịch chỉ có thể nghiêng người nằm ngủ, mặt gần như muốn dán vào nhau.

Ngô Thế trợn tròn mắt nhìn một hồi lâu, dần dần thích ứng với ánh sáng u ám trong phòng, khuôn mặt gần trong gang tấc cũng trở nên rõ ràng. Điền Lịch an tĩnh nhắm mắt lại, hô hấp rất nhẹ.

Kỳ thật nghĩ kỹ lại thì đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ ngủ cùng nhau như thế này.

Thời còn học đại học, các sinh viên thường hẹn nhau ra ngoài chơi. Bọn họ không có tiền nên để tiết kiệm chi phí thường hay ngủ với nhau, Ngô Thế hay ngủ chung giường với Điền Lịch.

Hắn nhìn Điền Lịch một hồi, nhìn không được muốn sờ mặt Điền Lịch, tay duỗi qua cũng không dám gần kề, cuối cùng chỉ có thể dừng ở một khoảng cách bên trên.

“Lily, tớ...” Trong lòng dường như có rất nhiều điều buồn phiền, nhiều đến mức sắp tràn cả ra, Ngô Thế lại không tìm được từ ngữ nào để biểu đạt.

“Cậu còn chưa ngủ?” Điền Lịch đột nhiên mở miệng, Ngô Thế cuống quýt rút tay về, quả thực như thằng nhóc con đang muốn ăn trộm bị bắt quả tang vậy. Không biết Điền Lịch đã phát hiện chưa, chẳng thấy y có ý truy cứu nào cả.

“Tớ... cái đó... không buồn ngủ lắm.” Ngô Thế lấp bấp bịa chuyện. Kỳ quái, cũng không phải chưa từng

sờ mặt Điền Lịch bao giờ, cũng không phải chưa từng ngủ với nhau bao giờ, sao trước đây là chuyện bình thường mà giờ cứ thấy kỳ quặc?

“Cái tên nobiata ngu ngốc như cậu không phải đều là dính gối đầu thì ngủ luôn sao?”

“Tớ thông minh hơn nobita.”

“Cậu cũng chỉ có thể so chút ưu việt vậy thôi sao, đáng tiếc người ta còn có cả con mèo máy nữa.”

“Tớ có cậu mà.” Ngô Thế bật thốt không cần nghĩ ngợi.

“... Cậu tưởng hai người có thể so sánh sao?” Giọng Điền Lịch có vẻ khá bất đắc dĩ.

Đúng là không thể đánh đồng... Ngô Thế chớp mắt, nói là mèo máy, chẳng bằng nói là ‘nàng tiên ốc’, dù đều là có cầu tất ứng, Điền Lịch cũng chỉ yên lặng giúp đỡ, hình như cũng không trông mong hẳn hồi báo điều gì.

Ngô Thế nghiêm túc nhìn Điền Lịch, y vẫn không mở mắt, câu được câu không trò chuyện với Ngô Thế, có lẽ là đã thành thói quen, bị y nói ba xạo trào phúng mấy câu, lòng dạ Ngô Thế lại trở nên yên ổn hơn.

“Ngô Thế kinh ngạc lướt nhẹ qua mặt Điền Lịch, vô thức hỏi, “Lily, cậu nói tớ biết đi, cô giúp việc nhà tớ có phải là cậu không?”

Điền Lịch mở mắt ra, không vung cái tay kia của mình xuống, yên tĩnh nhìn Ngô Thế một lát, “Cậu nói coi?” Y nhẹ nhàng hỏi ngược lại, tuy không trả lời luôn, nhưng cũng không phủ nhận.

Không biết vì sao, Ngô Thế đột nhiên thấy sống mũi cay cay, “Lily... vì sao?”

“Cậu nói coi?” Điền Lịch vẫn trả lời như thế.

Trong lời hỏi ngược lại nhẹ nhàng ấy có thứ gì đó đầu độc Ngô Thế, hắn từ từ tiến tới, hai người vốn đã dựa sát vào nhau, tuy trong đầu Ngô Thế tất cả chỉ như một màn phim quay chậm một trăm lần, nhưng môi rất nhanh đã truyền tới cảm xúc lạnh lẽo lại mềm mại.

Hắn vẫn nhớ cảm giác làm hắn mê mết ấy, là đôi môi của Điền Lịch.

Thế nhưng... có cái gì đó không đúng...

Ngô Thế vừa ngược mắt, đối diện đã là đôi mắt đen tuyền của Điền Lịch.

Không đúng!!! Điền Lịch vẫn còn đang tỉnh táo!

“Li, Li, Lily, ly...”

“Không có nhiều chữ Li như vậy.” Điền Lịch khá là bình tĩnh, nhưng ai biết đây có phải là sự yên lặng trước giông tố hay không?”

“Tớ, tớ không phải cố ý... Tớ cũng không biết vì sao, cái kia, tớ đã quen cậu còn tỉnh. Dù dù dù sao cũng không nên có suy nghĩ không yên phận với cậu lúc cậu còn tỉnh... A, không phải, tớ không phải nói lúc cậu ngủ thì xằng bậy được, không, cái kia, không đúng, tớ không có suy nghĩ không yên phận nào với cậu cả, không phải, cũng không phải, tớ chỉ có một chút thôi, gần đây, gần đây mới có, tớ, tớ, tớ sẽ thay đổi, đó, đó mặc dù hơi khó, hay là lần sau tớ thừa dịp cậu ngủ lên hôn...” Ngô Thế run rẩy giải thích lung tung, cái gì nên nói cái gì không nên nói cũng tuôn ra toàn bộ. Đến lúc phản ứng được mình nói năng xằng bậy gì, Ngô Thế suýt thì muốn cắn đứt đầu lưỡi mình luôn.

Thế nhưng Điền Lịch không có phản ứng gì, trên mặt thậm chí ngay cả vẻ tức giận cũng không có, giận điên rồi sao?!

“Lily, tớ...” Ngô Thế còn muốn sửa chữa lỗi lầm, chỉ thấy Điền Lịch đột nhiên duỗi tay tới, “Cậu...”

Móng vuốt ma quỷ a!

Trước khi nghe tiếng Điền Lịch, Ngô Thế xoay người một cái lặn từ trên giường xuống, ngay cả đứng lên đối mặt Điền Lịch cũng không dám, hấn rút đầu chạy về phía cửa, “Lily, tớ, tớ ra bên ngoài cho tỉnh táo!”

Cái tay Điền Lịch còn treo giữa không trung, hấn yên lặng nhìn Ngô Thế té chạy mất, mới nhìn tới cái tay của mình.

“Tớ đâu có giận...” Lẽ nào bình thường ác với tên ngốc này quá? Sao lại bị dọa thành như thế... “Hay là, lần sau nhắm mắt thì tốt hơn?”

26. Chương 26

Không dám gây ra động tĩnh gì rước lấy sự chú ý của hộ sĩ trực ban, Ngô Thế khổ sở rúc ở cửa phòng bệnh một đêm. Tuy tình trạng thể lương, bên trong nhiều ít là do hấn tự làm tự chịu, Ngô Thế cũng biết xấu hổ nên không oán giận. Kiểm điểm thì cũng có kiểm điểm, nhưng chủ yếu nội dung là: “Sao có thể làm chuyện ấy lúc Lily còn tỉnh chứ!” Mà không phải “Mình không thể làm chuyện như thế được!”

Được rồi, lần đầu tiên hôn, Ngô Thế vẫn tự giác được chuyện mình đã làm là sai, việc tới nước này, hấn hoàn toàn không lo lắng tới tính chất đúng đắn của sự việc, ngược lại đi lựa thời cơ.

Bất kể sao nữa, lúc này Ngô Thế tạm thời không có mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão... Không đúng, không có mặt mũi nào gặp một mình Điền Lịch.

Rạng sáng ngày hôm sau, Ngô Thế rón rén lần mò vào phòng bệnh. Đương nhiên, Điền Lịch vẫn đang ngủ, khiến Ngô Thế hiện không biết nên đối mặt y thế nào thở phào nhẹ nhõm. Nhưng so với mình tâm tình kích động cả tối, Điền Lịch ngủ ngon như thế cũng không tránh khỏi yên ổn quá đi. Ngô Thế ghé vào bên giường chọc má Điền Lịch. Nhớ lại phản ứng của Điền Lịch tối qua, hình như khá là bình tĩnh, ngược lại chính hắn bị dọa chết khiếp.

Lẽ nào căn bản không để ý? Hoàn toàn không coi việc mình hôn y ra gì cả? Phỏng đoán như thế làm Ngô Thế cảm thấy khó chịu.

Không đúng không đúng, mặt trái nổi buồn nhanh chóng bành trướng, hắn vội lắc đầu. Điền Lịch hiện giờ dù sao cũng đang ngủ, ai biết tỉnh lại sẽ ra sao. Có lẽ hôm qua chỉ nhất thời kinh ngạc nên ngây người, tỉnh táo lại rồi chắc sẽ lên kế hoạch trả thù kinh khủng.

Nhưng mà... ôm tâm lý may mắn một phần vạn, Ngô Thế thỏa mãn suy nghĩ, có lẽ Lily cũng không ghét hắn hôn y...

Không, chuyện đó không có khả năng, quên đi, đi làm đi thôi. Quyết đoán xóa bỏ vọng tưởng của mình, Ngô Thế cầm ba lô từ tủ đầu giường, lấy ra giấy nháp và bút.

“Ừm...” Hắn xoay bút, suy nghĩ nửa ngày không biết nên nháp lại thế nào.

“Lily:

Đầu tiên viết một lời xưng hô nghiêm chỉnh. Sau khi xác nhận Điền Lịch là cô giúp việc, viết giấy nháp lại cũng làm tâm tình hắn kỳ diệu lạ kỳ.

“Tớ đi làm trước đây, chuyện tối qua không phải tớ cố ý...”

Hình như hơi hợt quá, Ngô Thế gạch nửa câu sau, “Chuyện tối qua là ngoài ý muốn...”

Hình như đang trốn tránh trách nhiệm.

“Chuyện tối qua tớ đang xét lại...”

Cứ như là đơn kiểm điểm của học sinh tiểu học.

“Gạch hết gạch hết.” Ngô Thế đang muốn viết một lần nữa, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Cậu đang thăm thì viết gì đây?”

“Hửm?” Ngô Thế quay đầu. Điền Lịch không biết đã tỉnh từ lúc nào, nhồm người dậy nhìn hắn.

Ngô Thế bị dọa tay run lên, bất chấp đã viết giấy nhắn xong chưa đã trực tiếp vỗ bộp nó lên trán Điền Lịch, “Cho cậu đây! Tở đi làm đây.”

Đúng là chạy trốn chết, hắn chớp mắt đã mất bóng phía sau cửa phòng bệnh.

Điền Lịch cau mày, lấy tờ giấy nhắn từ trên trán xuống, dùng sức vo tròn, tờ giấy lập tức bị vo thành 1 nhúm.

“Vẫn biết gạch mấy câu đằng trước.”

Chạy một mạch tới công ty, Ngô Thế ngồi trước bàn làm việc, trái tim còn đập thành thịch như chiêng trống gỗ trong kinh kịch. Bình ổn lại hơi thở, Ngô Thế vô thức liếc về phía chỗ Điền Lịch.

Bắt đầu từ khi nào, chuyện về Điền Lịch trở nên phức tạp như vậy, khiến hắn không biết làm sao. Rốt cục là Điền Lịch thay đổi hay Ngô Thế thay đổi?

“Ai...” Nhịn không được thở dài, Ngô Thế nằm úp sấp trên bàn như con cá chết.

“Ô, vị tiên sinh này, trông cậu tình cảnh bi thảm, ẩn đường u ám, gần đây chắc chắn có tai ương đổ máu.” Sáng nay Tiểu Trương phụ trách dọn rác đi ngang qua Ngô Thế, quan sát trên dưới cậu một phen.

“Miệng quạ đen.” Ngô Thế giả vờ lườm Trương bán tiên một cái.

“Bán tiên đều là miệng quạ đen mà.” Tiểu Trương nói chẳng hề để ý, “Xảy ra chuyện gì? Có gì thì nói với chị đây nè.”

Đang buồn chết được, tìm người nói hết sẽ dễ dàng hơn.

Ngô Thế do dự mở miệng: “Tôi hỏi cô nhé...”

“Ừ.” Tiểu Trương chống cái chổi gạt đầu.

“...” Ngô Thế ngẩng đầu nhìn cái mặt tìm tòi nghiên cứu của cô, nhất thời không có ý muốn kể ra nữa, “Quên đi.”

“Ấy, sao không hỏi nữa?”

“Dù sao cô cũng bà tám lắm.”

“Sao lại nói thế, tôi quan tâm cậu thôi mà.” Bị vạch trần ý đồ còn da mặt dày như vậy, Ngô Thế nghị Tiểu Trương cũng hiểu kỳ quá đi.

“Thôi đi.” Ngô Thế xoay đầu qua thấy ông chủ đang bưng ấm trà đang hớn hở đi vào phòng làm việc.

Trước đó, ông chủ đã mua được lá trà ngon, dự định sáng sớm pha một ấm trà nghệ thuật, bắt đầu một ngày làm việc tốt đẹp.

“Ông chủ...”

Có một nhân viên oán niệm sâu nặng hô hoán làm ông chủ dừng bước, trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh tỉnh.

“Cậu muốn làm gì?!” Ký ức lần trước thiếu chút bị khiếm nhã vẫn chưa tiêu tán, ông chủ Trương quả quyết bảo vệ tâm mạch rút lui ba bước. Gần đây gã đã rõ, cho dù là đàn ông trung niên bụng đã gồ lên cũng không thể lơ là trình tiết của mình.

Đây là một mối nguy của xã hội.

Đáng tiếc, đề phòng của ông chủ Trương đối với nhân viên chẳng có chút hiệu quả nào, Ngô Thế bay tới trước mặt ông chủ như du hồn, nhìn qua ấm trà trong tay hắn, “Ông chủ, chúng ta cùng nhau phẩm trà thưởng thức cuộc đời nhé.”

“Không nên!” Ông chủ ôm ấm trà từ chối không chút nghĩ ngợi.

“Ông chủ, anh mặc kệ khỏe mạnh về mặt tâm lý của nhân viên sao?”

“Tôi cũng không phải bác sĩ tâm lý.”

“Anh muốn biến công ty của anh thành Foxconn (2) thứ hai sao?” Tuy rằng không có cách nào đối mặt Điền Lịch, thế nhưng ngoài Điền Lịch ra, Ngô Thế hiển nhiên ăn ngang nói ngược.

(2) Foxconn là thương hiệu của công ty Đài Loan Hon Hai Precision Industry LTD Co.. Đây là một trong những hãng chế tạo linh kiện điện tử và máy tính lớn nhất thế giới, chủ yếu chế tạo theo hợp đồng với các đơn vị khác.

“... ..” Cậu vẫn đi nhảy lều đi! Tuy rằng rất muốn phản bác như vậy, nhưng ông chủ vẫn không nói ra miệng. Gã cũng không muốn nhìn thấy tên công ty mình trên báo xã hội, cũng không muốn nhìn thấy mặt mình bị censor trên chương trình pháp luật.

“Đi thôi, chúng ta đi tâm tình lý tưởng cuộc đời nào.”

Tôi đã là người đàn ông trung niên sự nghiệp thành công, cuộc đời tôi hạnh phúc không cần tâm tình lý tưởng cuộc đời với lứa thanh niên cậu đâu! Đừng mà a a a! Ông chủ nuốt tiếng kêu thảm thiết lại trong bụng bia, ủ rũ bị Ngô Thế kéo vào phòng làm việc, lại nhìn hẩn đóng cửa phòng làm việc lại.

A... Lại nữa rồi, lại là tình huống thế này.

Ông chủ thở dài thật dài. Trước đó, ở quán ăn cũng vậy, hấp tấp gọi gã ra, kết quả là nhìn nhau không nói gì, ông chủ thực sự không rõ nhân viên của gã muốn làm gì.

Kế hoạch tốt đẹp, tuy buổi sáng của ông chủ bay làn hương trà thơm ngát, nhưng có cái tên tỏa ra luồng khí đen trước mặt, tất cả đều bị hủy hết.

“Khụ, chỉ nói vậy thôi, rốt cục cuộc đời cậu có gì phức tạp?” Ông chủ ho khan một tiếng, nhận mệnh bày ra tư thế bác sĩ tâm lý.

“Ừ...” Ngô Thế rề rà.

“Nói mau.”

“Ông chủ, anh đã làm chuyện xấu gì với người bạn tốt của anh chưa?”

“Cậu rốt cục đã làm gì?!” Kết quả vẫn là báo xã hội sao?!

“Ừ...” Ngô Thế lại bắt đầu rề rà.

“Nói!” Từ bác sĩ tâm lý chuyển sang bức cung.

“Cũng... cũng không có gì, chính là hôn một cái... không đúng, là hai cái.”

“Này...” Chuyện này nghe sao cũng như là phiên muộn yên đương của thanh niên đi? Từ tin tức báo xã hội trở thành chuyện tình thanh xuân? Sự chênh lệch này cũng lớn quá, ông chủ Trương đang tiêu hóa dần.

Được rồi, dù là bình thường có thiếu não thế nào, Ngô Thế cũng là một thanh niên, yêu đương là chuyện

bình thường.

“Ông chủ, anh còn chưa trả lời em mà?” Ngô Thế thấy ông chủ vẫn ngây ra, tiến lại hỏi nghiêm túc.

“È...” Ông chủ hắng giọng, “Cái đó, cái đó... Người bạn tốt kia sau đó trở thành bà xã của tôi, cho nên không tính là xấu.”

Tuy rằng trả lời ngắt đầu bỏ đuôi, nhưng nội dung coi như rõ ràng. Ngô Thế gật đầu, “Là vậy à.”

Đáng tiếc Lily là đàn ông, vậy là y không thành bà xã được, vậy đó chính là chuyện xấu...

“Ngô Thế à.” Ông chủ hiếm khi nghiêm chỉnh gọi, “Người bạn tốt kia của cậu lúc hôn có phản ứng gì?”

“... Không biết.” Ngô Thế suy nghĩ một chút. “Tôi bị dọa chạy...”

“Thế nào là không biết, lại còn bị dọa chạy, cậu chạy cái gì?!”

“Y rất đáng sợ... Ông chủ, nếu có một ngày tôi phơi thây đầu đường, anh nhớ kết toán tiền lương rồi đốt vàng mã cho tôi đấy.”

“...” Con người thi thoảng có thể thiếu dây thần kinh nhưng mà thiếu đến cái mức trong đầu không có sợi nào cũng đúng là kỳ tích! Ông chủ Trương bỗng nhiên cảm nhận được tâm lý Điền Lịch bình thường hay trào phúng Ngô Thế rồi.

“Vậy cậu rất cuộc có nói rõ với người ta chưa?” Ông chủ cơ hồ chẳng ôm tâm lý gì, hỏi.

“Ha?” Ngô Thế giống như hoàn toàn không nghĩ tới ông chủ vì sao lại hỏi vậy, ngơ ngác hỏi, “Nói rõ cái gì?”

Nói nửa ngày mà tên gốc này vẫn không rõ. Ông chủ Trương hít sâu, “Cậu rất cực đối xử với cô ấy ra sao?” (Trong tiếng Trung, nam và nữ ở ngôi thứ 3 đều là [tā] nên khó phân biệt được giới tính)

“Bạn tốt.” Ngô Thế trả lời không chút nghĩ ngợi, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu, “Cực kỳ cực kỳ cực kỳ tốt, tốt nhất.”

“...Bạn tốt sao lại đi hôn người ta! Không nói rõ đã hôn người ta là đùa giỡn lưu manh.”

“Nhưng là tốt nhất.”

“Bạn bè tốt nhất cũng sẽ không!” Ông chủ nghiêng răng nghiêng lợi nhấn nặng vào hai chữ bạn bè. A, thôi đi, cả sự việc có liên quan gì tới gã đầu, gã không phải là một ông chủ sao, ông chủ cần gì xen vào chuyện tình yêu của nhân viên chứ, gã cũng không phải cha ruột của cậu ta! Tồn nốt chút kiên trì cuối cùng với Ngô Thế, ông chủ Trương một chân đạp Ngô Thế ra khỏi phòng làm việc, “Tự mà nghĩ đi. Tôi phải pha trà.”

“Ông chủ... Anh vứt bỏ nhân viên...”

Nhưng trả lời Ngô Thế là cánh cửa bị đóng sầm lại, nhân viên này ông chủ vứt bỏ chắc rồi.

27. Chương 27

Nhân dân cả thế giới này nên biết rằng...

Những vấn đề ông chủ nêu cho hần, Ngô Thế nghĩ ông chủ chắc hẳn là biết đáp án, nhưng vẫn cứ khư khư giữ im.

Quả nhiên, bọn tư bản đều là quỷ hẹp hòi. Ngâm rửa ông chủ trong lòng, Ngô Thế lè mà lè mề lét tới bàn làm việc, trong đầu lại vẫn nghĩ tới câu hỏi của ông chủ. Đúng với câu ngạn ngữ “Nước chảy không mục, trụ cửa không bị mối”, đầu óc lâu lắm không dùng sẽ bị bế tắc. Ngô Thế cảm thấy tất cả đều lộn xộn. Có lẽ giống như ông chủ nói, trước hết phải nói rõ mọi chuyện với Điền Lịch. Nhưng hần thực sự không nghĩ ra phải nói rõ ràng cái gì, không phải giữa hai người lúc nào cũng rõ ràng sao?

Ngô Thế cào tóc, aizz, làm việc trước đã.

So với những sự việc phức tạp bắt hần tự hỏi, lúc này thực ra có một vấn đề cấp thiết hơn. Gần đến giờ tan ca, Ngô Thế còn đang rối rắm trên bàn làm việc, hần thực sự không có dũng khí đối mặt Điền Lịch.

“A...” Đúng là đầu đau muốn nứt.

“Ây chà? Sao cậu còn ở đây? Không phải cứ hễ tan ca là chạy tới bệnh viện sao?” Hôm nay A Phương hẹn Tiểu Trương đi dạo phố, đang chờ Tiểu Trương làm xong công việc quét dọn cuối cùng, thấy Ngô Thế vẫn ở đây liền tới hỏi.

“Ack... Không, đi ngay đây.” Nói thì nói thế, động tác thu dọn đồ trên tay vẫn uể oải.

“Làm gì? Có việc à?” Có cần tôi và A Phương đi thay không?” Tiểu Trương từ trong gian để đồ đi ra, phải tay, thuận miệng hỏi. Tuy nói hai ngày nay Điền Lịch cũng đã tốt hơn nhiều, không cần ngày nào cũng phải đi thăm bệnh, nhưng nếu Ngô Thế có việc, các cô ấy đi trông Điền Lịch cũng được.

A Phương gật đầu theo.

Ngô Thế cấp tốc liếc A Phương một cái, “Không, tôi không sao, tôi đi ngay đây.”

Tiểu Trương chớp mắt, kim đồng hồ bà tám trên đỉnh đầu reng một cái, “Cậu không cần khách sáo với tôi, A Phương, chúng ta tới bệnh viện.” Nói rồi liền làm bộ kéo tay A Phương đi.

“Không cần.” Ngô Thế vội vàng đứng lên, đưa tay túm một cái, vừa vặn túm phải cánh tay của A Phương còn đang mù mịt.

“Cậu đi làm việc của cậu đi, kích động thế làm gì?” A Phương bị túm đến mức ngậy ra, chẳng hiểu gì gạt tay Ngô Thế.

“Ack, xin lỗi...” Ý thức được mình hơi quá đáng, Ngô Thế xấu hổ xin lỗi.

Tiểu Trương ở một bên xem kịch, miệng đã ngoác sang hai bên, cố gắng cười một cái thật đúng đắn, cô hắng giọng, “Kể ra thì, A Phương à, cô thấy Điền Lịch thế nào?”

“Sao tự dừng...” A Phương chẳng hiểu sao Tiểu Trương tự dừng hỏi thế, nhưng vẫn suy nghĩ rồi thành thật trả lời, “Con người không tồi, đối xử với mọi người khá tốt, năng lực cũng mạnh, mỗi tội mồm miệng hơi xấu, nhưng kể ra thì, y cũng chỉ chăm chăm vào Ngô Thế thôi cho nên chúng ta không liên quan.”

Dù thi thoảng cũng nhằm vào người chung quanh nhưng đều là bởi vì liên quan tới Ngô Thế. Dù sao cũng đừng nên chọc vào Ngô Thế, mọi người đều sẽ yên ổn sinh sống thôi. Bản thân A Phương không phải người hay để ý người khác như vậy, thông thường đều là do bị Tiểu Trương lôi kéo nên mới để ý xung quanh hơn, chỉ cần chuyện không liên quan tới cô thì cô chẳng để ý nhiều điều như vậy.

“... Thực ra Lily rất tốt với tôi.” Tuy rằng mình cũng biết mồm miệng Điền Lịch không tốt nhưng mình nghĩ là một chuyện, nghe thấy người khác nói thế lại là một chuyện khác, Ngô Thế nhận không được biện giải thay cho Điền Lịch.

“Lấy lời cậu nói thì y đối xử với cậu một kiểu. Đời trước cậu thấp mấy nén hương to mới gặp được người bạn như Điền Lịch, nói giúp y mấy câu cũng coi như là báo đáp rồi.” A Phương bĩu môi, cô cũng không có cái vận xui đấy. Chắc là do thông minh quá nên không có phúc của người ngốc. (cái vận nửa tốt nửa xấu, ko biết là xấu hay là tốt nữa.)

“Hi hi...” Ngô Thế cười đắc ý.

“Cả ngày cận kề y cũng không ngáy, nếu một ngày nào đó y không để ý tới cậu nữa thì cậu làm sao đây?” Thấy hẳn vui vẻ mà ngứa mắt, A Phương bồi cho hẳn thêm một câu.

“Điều đó không có khả năng.” Ngô Thế phủ định chắc như đinh đóng cột. Điền lịch mà không để ý tới hấn mới là lạ ấy, nếu nói hấn làm phiền Điền Lịch thì càng là chuyện nghìn lẻ một đêm.

“VẬY CŨNG KHÓ NÓI LẮM. KẾT HÔN RỒI, SINH CON RỒI, DỌN NHÀ RỒI, ĐỔI CÔNG VIỆC RỒI, TẤT CẢ ĐỀU CÓ KHẢ NĂNG, CẬU VẪN CỨ CAI SỮA SỚM ĐI.”

A Phương lại bắt đầu dùng cái miệng để bà tám, giống như đó chỉ là chuyện râu ria thôi, nhưng nghe vào tai Ngô Thế lại là một chuyện khác, hấn ngậy cả người.

Quan hệ giữa hấn và Điền Lịch có dễ đứt như lời A Phương nói không?

Nhiều năm như vậy, Điền Lịch đối với Ngô Thế đã vượt quá quan hệ giữa bạn học và đồng nghiệp rồi. Mặc dù ngoài miệng dùng lý do thoái thác mà người đời có thể hiểu nhất đặt Điền Lịch ở vị trí “người bạn” quan trọng nhất, Điền Lịch quả là một bộ phận trong cuộc sống của Ngô Thế. Nếu Ngô Thế có thói quen viết nhật ký, vừa mở ra chỉ sợ tất cả đều là lời Điền Lịch nói, việc Điền Lịch làm, điều làm Điền Lịch giận, các kiểu chuyện làm Điền Lịch cười nhạo hấn thôi.

Nếu gạt bỏ Điền Lịch khỏi cuộc sống Ngô Thế, vậy Ngô Thế còn lại cái gì chứ?

Thấy Ngô Thế cứng ngắc, im lặng, A Phương đột nhiên nhận ra mình thương thức chê cười quá đáng rồi, nhất thời thấy xấu hổ, mau chóng lôi kéo Tiểu Trương đi ra ngoài, “VẬY, VẬY CẬU TỰ ĐI BỆNH VIỆN ĐI, CHÚNG TA ĐI DẠO PHỐ NÀO.”

“À, ỪA...”

Mãi đến khi bị túm ra khỏi cổng công ty rồi, Tiểu Trương mới phản ứng được.

Ồ? Vì sao hương bà tám mình mong muốn lại có phần khác lạ thế nhỉ?

“NÀY, A PHƯƠNG, CẬU KHÔNG CẢM THẤY NGÔ THẾ THÍCH CẬU SAO?” CÔ KÉO KÉO A PHƯƠNG.

“HÀ?” A Phương tỏ vẻ không thể tin tưởng như thế nghe thấy cái gì lạ lắm, “SAO CÓ THỂ, NÓI HẤN THÍCH ĐIỀN LỊCH CÒN CÓ NGƯỜI TIN.”

A Phương chỉ thuận miệng nói, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều không hẹn mà cùng cứng đờ người.

Không thể nào...

28. Chương 28

Lời tác giả: hôm nay nói khá là nhiều. Nếu kiên trì thì hãy xem không thì cũng không có gì để nói. Thực ra viết lại lần nữa tôi vẫn không tìm ra được cảm giác, viết ra cũng thấy là lạ, mỗi lần viết đều phải đẩy tốc độ đăng bài, không thì tôi chắc chắn sẽ bởi vì tự ti mà tiếp tục xóa, sửa chữa sau đó truyện này sẽ bị drop và dừng vô thời hạn...

Ý đồ tôi viết rõ ràng là tâm lý Ngô Thế. Nhưng truyện mà toàn tâm lý cũng là tác phẩm thất bại. Đã không thể tả rõ mà vẫn còn khô khan nữa. Cho nên có vài thứ vẫn là tạm gác lại sau đi.

Mặt khác, tiến độ của tình tiết tôi cũng không nắm vững. Nó kéo dài thiệt dài, nhưng nếu như chớp mắt đã để Ngô Thế hiểu lại thấy rất đột ngột, cân đối giữa hai người cũng khó phức tạp. Nhưng lúc này, tôi cũng chỉ có thể lo viết cho mau. Nếu không viết tiếp nữa, thực sự sẽ không thể nào viết nổi. Kế tiếp sẽ có tiến triển lớn, xin mời mọi người theo dõi (cũng không cần theo dõi quá mức đâu)

Lết bước chân nặng nề qua hành lang bệnh viện vào phòng bệnh Điền Lịch, thoát trông Ngô Thế không giống người thăm bệnh, ngược lại, giống như người bị bệnh nặng hơn.

Có một số việc không phải không nghĩ ra được mà là không muốn nghĩ tới. Lúc trước cũng có thi thoảng nghĩ tới tình hình tương lai, nhưng gần như chỉ là vội vàng trốn tránh thôi. Đại khái tình cảnh cũng không gay go như vậy. Thật giống như lúc tốt nghiệp, cho rằng mỗi người một phương, ấy thế mà Điền lịch vẫn thành đồng nghiệp của hắn. Nói không chừng ngày nào đó dọn nhà rồi, vừa quay đầu lại đã phát hiện Điền Lịch thành hàng xóm của hắn. Nhưng giả thiết ấy cũng không chính xác, Điền Lịch không định dọn nhà cũng không định đổi công tác, kết hôn hay gì đó càng căn bản chưa từng lo tới. Khả năng mất đi Điền Lịch gì gì đó cũng chưa từng nghĩ nữa.

Y không phải luôn ở đó sao?

Nhưng lúc này, cảm giác nguy cơ cho dù hơn cả trước đây, quả thực giống như cảm giác đột nhiên sa chân vào vùng nước sâu. Rõ ràng cũng không gặp phải tình trạng sống chết chia lìa, nhưng lòng không hiểu sao thấy gấp gáp, dường như phải đối mặt với một chuyện trước đây chưa từng lo nghĩ tới...

Tâm tư của mình với Điền Lịch khác lạ mình còn chưa rõ, thái độ khó hiểu của Điền Lịch càng không thể nào tìm tòi nghiên cứu, giờ nổi nồn nóng nhìn như dư thừa nhưng không có cách nào ngừng được lại tăng thêm, Ngô Thế nghi ngờ, có phải xương sọ mình dày quá, chẹn vào vùng đại não rồi không...

Miên man suy nghĩ, phòng bệnh đã hiện ra trước mắt, Ngô Thế do dự một lát, cố sức vỗ mặt mình, miễn cưỡng lấy tinh thần đi vào trong phòng.

“Ấy?” Đi vào rồi mới phát hiện Điền Lịch cũng không ở trong. Đi toilet rồi à? Hay là đi tản bộ rồi? Tuy rằng không có khả năng chạy mất được nhưng Ngô Thế vẫn hoảng hốt, vội vàng muốn chạy đi tìm người.

“Làm sao vậy?” Ngô Thế vừa vặn đụng phải Ngô Thế vừa về ở cửa phòng, Điền Lịch nhìn Ngô Thế với vẻ kỳ quái.

“Lily, cậu đi đâu thế?” Ngô Thế kéo tay Điền Lịch lại.

“Làm thủ tục xuất viện, sau đó đi hiệu thuốc lấy thuốc.” Điền Lịch lắc cái túi có đóng dấu của bệnh viện trong tay, bác sĩ toàn kê thuốc Đông y, thoát trông cái túi rất là to. “Đang muốn quay về dọn đồ.” Nhìn kỹ, Điền Lịch đã đổi sang bộ quần jean và áo sơ mi đơn giản nhưng gọn gàng.

“Không phải ngày mai mới xuất viện sao?”

“Không còn vấn đề gì nữa rồi, cứ ở nữa sợ rằng sẽ gây bệnh nghiêm trọng hơn ấy.”

“Cậu phải nói trước với tớ chứ.”

“Chút việc nhỏ ấy không cần phải phiền cậu.”

“Quả nhiên tớ vẫn gây phiền phức cho cậu...” Ngô Thế nói vậy cũng không phải đang trả lời Điền Lịch, nói tiếng rất nhỏ nhưng Điền Lịch nghe thấy rõ ràng. Y chỉ cười nhạo Ngô Thế một hai câu như bình thường, lại không ngờ Ngô Thế suy sụp vậy, nhất thời ngây dại.

Điền Lịch cau mày nhìn Ngô Thế đi thẳng vào phòng bệnh, lấy túi du lịch từ tủ đầu giường ra nhét đồ vào trong. Ngô Thế không giỏi sắp xếp đồ, Điền Lịch đi tới giúp hắn, cầm túi du lịch sắp lại vị trí đồ đạc lần nữa. Ngô Thế chỉ im lặng lấy đồ đưa cho y.

Người này xảy ra chuyện gì vậy? Thần kinh người này thô to đến mức có thể làm gãy đánh cầu, thường thường làm y nội thương sao giờ lại nhỏ đi thế? Điền Lịch lần đầu tiên không nghĩ ra được. (thần kinh thô to chỉ việc ít suy nghĩ, tâm tư đơn giản, nghĩ càng nhiều cần càng nhiều tế bào não = thần kinh nhỏ mảnh, suy nghĩ tinh tế.)

Hai người đều có nỗi lòng riêng, Ngô Thế đột nhiên ngừng động tác trong tay. Điền Lịch nghi hoặc nhìn qua, phát hiện hắn cầm tờ giấy hắn viết sáng nay. Điền Lịch đặt nó trong ngăn kéo tủ đầu giường.

“Đó là...”

Điền Lịch đang định giải thích, Ngô Thế đột nhiên quay đầu hỏi: “Lily, cậu để ý chứ?”

“Không phải cậu bảo đừng để ý sao? Chỉ là ngoài ý muốn?”

“Không phải đâu, mấy cái này bỏ hết đi.” Ngô Thế trưng mảnh giấy ra như là căn cứ rõ ràng nhất để chứng

minh, giờ ra trước mặt Điền Lịch. “Lily, tớ nghĩ cả ngày rồi, rất sợ cậu giận, cũng không dám tới gặp cậu.”

“Ngu ngốc.” Điền Lịch bấu môi.

“Nhưng trông cậu bình tĩnh như vậy, tớ...”

Ngô Thế chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng đập cửa cắt ngang, nhân viên dọn dẹp đã tới dọn giường ngủ của Điền Lịch.

“... Về nhà trước hẵng.” Điền Lịch gật đầu với người đó, lại nhìn xung quanh, xách túi lên.

“Ừ...”

29. Chương 29

Vừa bắt đầu câu chuyện đã bị nhân viên dọn dẹp tới cắt ngang rồi, Ngô Thế có vẻ không hài lòng đi sát đằng sau Điền Lịch ra khỏi phòng bệnh.

Sớm không đến muộn không đến, đúng là cái đồ tượng đất, bởi vì mấy người mà diễn viên nam nữ chính mới xảy ra nhiều hiểu lầm linh ta linh tinh dẫn từ năm tập thành năm mươi tập phim đấy... Ngô Thế không khỏi giận chó đánh mèo, len lén quay đầu lại trừng người nhân viên vô tội kia.

“Đồ óc sên, lẽ mề gì đấy, chờ cậu bò lên cây nho thì nho cũng thối cả rồi.” Điền Lịch thấy Ngô Thế không theo kịp liền đứng ở đầu hành lang chờ hẩn.

Điền Lịch trông vẫn như không, cười như không cười nhìn qua, thấy Ngô Thế lòng dạ nặng nề. Ngô Thế buông rũ mắt, chạy chậm hai bước, tiến lên kéo lại tay áo Điền Lịch.

Điền Lịch chỉ liếc mắt nhìn, hoàn toàn không tỏ vẻ gì. Thế là Ngô Thế meo máo, lại dời tay xuống, kéo tay Điền Lịch.

“Đi thôi.”

“...” Điền Lịch mím môi. Thôi vậy, tuy không biết người này đang nghĩ cái gì, chắc là không có vấn đề gì lớn đâu. Huống chi thỉnh thoảng tinh tế một chút nói không chừng cũng mới có lợi.

Đứng ở cổng bệnh viện gọi taxi cũng mất chút thời gian. Hai người vất vả lắm mới đợi được taxi, Điền Lịch mở cửa xe xong thì ngồi xuống, Ngô Thế tự nhiên nhắc chân bước vào theo, nhìn mắt Điền Lịch mới đột

nhiên nhớ ra bọn họ không sống cùng nhau. Có phải Điền Lịch định về thẳng nhà hay không?

Không được, bây giờ vẫn không muốn xa rời Điền Lịch. Ngô Thế vĩnh viễn nhất trí cả về thể xác lẫn tinh thần, nghĩ gì thì làm đó luôn, hấn vội vàng bò lên xe.

“Lily, tới nhà tớ đi.”

“Tới nhà cậu làm gì?”

“Ack...” Còn chưa lấy lý do gì cho kiến nghị vừa nói khỏi miệng, Ngô Thế dừng một lát, suy nghĩ có phần lung lay, “Cậu vẫn còn quần áo ở nhà tớ, tới nhà tớ đi.” Lời này nghe rất hợp lý, Ngô Thế gật đầu tự khen ngợi mình, mau chóng chen đến bên cạnh Điền Lịch.

“Tài xế, tới nhà tôi.”

Ra lệnh với tài xế như kiểu tuyên ngôn, nhưng tài xế dường như không cho hấn chút mặt mũi nào, ngay cả chân ga cũng không dẫm.

Điền Lịch liếc Ngô Thế, lo lắng nói: “Cậu tưởng nhà cậu là Tử Cẩm Thành à mà toàn bộ tài xế Trung Quốc đều biết nó ở đâu?”

“Phì, khụ khụ.” Dây ghế trước vang lên mấy tiếng ho kỳ kỳ, tài xế che miệng, tỏ vẻ nghiêm túc. Coi như là có kinh nghiệm làm tài xế mấy chục năm, dạng khách nhân gì chưa gặp qua đâu, gặp phải hai người ngốc này cũng rất bình thường, hấn lại không cười.

Thời gian Ngô Thế và Điền Lịch trở về muộn hơn thời gian tan ca hằng ngày một chút, căn nhà trọ đúng lúc không ai ra vào, trong thang máy cũng chỉ có hai người bọn họ. Bình thường, Ngô Thế huyền não đến mức như có 500 con vịt, hôm nay, đột nhiên an tĩnh lạ thường, chỉ nhìn chăm chăm số tầng thay đổi trên cửa thang máy rồi chờ người ra. Nhưng cái tay hấn cầm Điền Lịch từ lúc xuống xe tới giờ vẫn chưa hề bỏ ra. Dù sao thì Điền Lịch không gạt ra thì có lẽ y không ghét.

So với việc dắt tay, chuyện mình quá phận với y, y cũng không phản ứng gì lớn. Rốt cục là không ghét hay căn bản không thêm quan tâm... Ngô Thế vẫn canh cánh vấn đề ấy trong lòng nhịn không được lén liếc mắt nhìn Điền Lịch.

“Cậu muốn nói với tớ cái gì?” Vẫn tưởng Điền Lịch không phát hiện ra mình lén nhìn y cơ, ai dè y thỉnh linh nói một câu.

“Ack... gì cơ?” Ngô Thế rụt cổ lại.

Điền Lịch quay sang nhìn hấn, “Muốn nói cái gì? Dù sao thì giờ cũng không có nhân viên dọn dẹp cắt

ngang cậu, cậu có thể nói hết luôn.”

“Cậu...” Ngô Thế há hốc miệng, hỏi khô khan, “Nhìn thấy tớ trường nhân viên dọn dẹp hử...”

“Ừ, thấy rồi.”

“Nên ngay từ đầu đã không định về nhà.”

“Tới nhà tớ nói cũng tiện như thế.”

Đáng ghét, kết quả vẫn là bị Điền Lịch dắt mũi, rõ ràng cái gì cũng biết nhưng cứ yên lặng chế giễu hành vi của mình cũng không khỏi ác quá đi.

“Lily, cậu lúc nào cũng đùa tớ.” Ngô Thế nói với giọng ỉu xìu, “Đối với cậu, tớ chính là một tên ngốc vừa ngốc lại vừa buồn cười.”

Hắn gục đầu xuống, nhìn chỗ tay bọn họ đang nắm chặt, Điền Lịch chỉ mặc hắn lôi kéo, nhưng chẳng nắm lại bao giờ, “Có lẽ một ngày nào đó cậu sẽ chê tớ phiền, chẳng thêm để ý tớ nữa.”

Ngô Thế định buông tay rút về nhưng Điền Lịch lại dùng sức túm lại.

“Cậu nếu ngốc thì cứ làm tên ngốc là được rồi, cần chi phải tự dưng cảm thán như vậy? Những sợi thần kinh vất vả lắm mới mài thành sợi nhỏ được giờ đã xoắn vào nhau rồi. Người mỗi lần chạy đằng trước là ai? Yêu đương ở đại học cũng được, tốt nghiệp tìm công việc cũng được, là ai vừa quay đầu đã chạy mất? Là ai không thêm để ý tới ai?” Tuy lời nói như đang chất vấn nhưng giọng Điền Lịch nghe có vẻ lạnh lùng khác lạ, vẻ mặt cũng không thay đổi gì, chỉ có đầu ngón tay chỗ nắm tay hơi lạnh.

Ngô Thế thường thường chọc Điền Lịch khó chịu, nhưng hắn rất ít khi nhìn thấy Điền Lịch tức giận thật sự. Trong ấn tượng của hắn, chỉ có lúc tranh chấp hồi học đại học mới làm y lộ vẻ mặt ấy.

À, nói tức giận thì không đúng lắm, nói là bị thương tổn thì đúng hơn. Khi đó, Ngô Thế vừa thấy đau lòng, vừa mơ hồ cảm thấy may mắn người làm Điền Lịch khổ sở không phải mình. Nhưng giờ đây, chính hắn lại là người làm thương tổn Điền Lịch sao?”

Đối với vấn đề của Điền Lịch, Ngô Thế nửa câu cũng không đáp được. Trước kia là bởi vì nghĩ sẽ không chia lìa với Điền Lịch nên mới coi thường, cứ làm theo ý mình, nhưng hắn chưa từng nghiêm túc nghĩ rằng, việc hai người phải xa nhau rất đơn giản, tựa như A Phương nói vậy, bất luận chuyện nhỏ gì cũng đều có thể. Nhưng bọn họ từ trước tới giờ vẫn ở cùng nhau, chẳng qua là Điền lịch không ngừng nắm tay hắn giống như vậy, còn hắn chẳng bao giờ nắm lại.

Từ đó tới nay, tâm tình Điền Lịch có phải cũng khổ sở thấp thỏm như mình bây giờ không?”

“Lily, xin lỗi.” Ngô Thế hoảng hốt sờ mặt Điền Lịch, trên mặt y có vệt nước mắt đã khô, nhưng Ngô Thế còn chà lau như thể Điền Lịch khóc thật, “Xin lỗi, ý tớ không phải vậy, tớ không nghi ngờ gì cậu đâu. Là tớ không để ý tới nhiều việc, cứ yên tâm thoải mái, giờ mới nhớ tới sợ cậu rời khỏi tớ, xin lỗi. Hơn nữa cậu chẳng nói gì cả, càng ngày tớ càng không thể hiểu cậu nên mới hoảng hốt như vậy. Lily cậu đừng buồn.”

Điền Lịch im lặng nhìn Ngô Thế một lát, nhẹ nhàng phát cái tay của hắn đang đặt trên mặt mình ra, “Tớ có khóc đâu, đừng lau. Người khóc là cậu đấy.”

“A...” Không biết từ lúc nào, trên mặt Ngô Thế đã ướt một mảng lớn, “Bị cậu dọa nên khóc đấy...” Ngô Thế dùng tay áo lau mặt, nói.

“Tớ lại không phải chui từ TV ra.” Điền Lữ bĩu môi, lau mặt giúp Ngô Thế.

“Không phải.” Ngô Thế lắc đầu, “Bởi vì tớ làm cậu đau lòng, tớ... không muốn tổn thương cậu.”

“Ngốc.” Đối với tên ngốc chỉ số thông minh chỉ bằng đứa 3 tuổi này, không biết vì sao y lại mềm lòng. Thích khóc không khỏi có phần không hợp lẽ thường, nhưng nước mắt này rơi tựa hồ đều là bởi mình... “Có một số việc tớ không nói, là hi vọng cậu tự phát hiện ra.

Tự phát hiện? Ngô Thế kinh ngạc nhìn Điền Lịch.

Điền Lịch khẽ hừ một tiếng, đột nhiên véo mạnh vào má Ngô Thế.

“Au, đau.”

“Da dày đến mức có thể chống đạn, thế mà cũng biết đau đấy.”

Ngô Thế hậm hực gục đầu xuống xoa mặt. “Nếu mà đau nhức này có thể làm cậu vui vẻ, tớ không thèm để ý.”

“Vậy sợ rằng cậu phải bị lăng trì xử tử mới được.” Điền Lịch hơi cong khóe miệng.

“Có, có đến mức ấy không?!”

“Chỉ sợ còn chưa đủ.” Điền Lịch lắc đầu....

—

Lời tác giả: Mình không nên viết BL, nên viết GL mới đúng... Đâu má mấy tên này cũng chẳng phải đàn ông!

30. Chương 30

Tớ đi tìm quần áo cho cậu.” Ngô Thế vừa vào cửa đã đá giày hấp tấp chạy vào bên trong. Đại khái là ở trong thang máy hu hu một phen, giờ thì tâm tình đã nhẹ nhõm bớt rồi.

Điền Lịch không lên tiếng trả lời, chỉ đứng ở cửa nhíu mày nhìn giày đầy chỗ huyền quan. Mới được mấy hôm mà tình trạng đã như vậy rồi, bố mẹ Ngô Thế sao có thể yên tâm để tên ngốc này đi sống bên ngoài, chắc hẳn là ở nhà chương mất quá đây.

“Lily?” Không nghe thấy tiếng Điền Lịch vào cửa, Ngô Thế từ trong phòng ló đầu ra nhìn một cái.

Điền Lịch hít sâu một hơi, ngẩng đầu, “Chân cậu nhiều như chân rết hay sao mà một lần đi mấy đôi giày thế?!”

“Ack... Tớ, tớ đã thử để chúng vào tủ giày, nhưng mà ngăn tủ nhỏ quá không bỏ vào được...” Ngô Thế chỉ dám nhỏ giọng giải thích như muỗi kêu.

Má ơi, gần đây ngộ nghịch Điền Lịch thế nào cũng không thấy y tức giận, suýt thì tưởng y đã thay đổi rồi, hẳn sao lại quên hồ Đông Bắc dù mang dáng dấp như mèo thì vẫn là hồ Đông Bắc chứ!

“Ngăn tủ quá nhỏ?” Điền Lịch nghiêm mặt một phen, kéo tung cửa tủ giày kiểu âm tường ra, bên trong đổ ra rào rào vài đôi giày tiện tay ném vào nền lộn xộn, “Cậu sắp xếp nó thế này thì kể cả cho cậu cái túi thần kỳ của mèo Doraemon cũng quá là nhỏ!”

Một người đàn ông thì có thể có bao nhiêu đôi giày, hơn nữa dép đi trong nhà dành cho khách cũng chỉ mấy đôi như vậy, nhưng Ngô Thế vẫn có cách khiến chúng lung tung như vậy.

“Nhưng mà thực sự tớ đã cố thu xếp rồi... Tớ xin thề với vàng trắng trên cao!” Ngô Thế thực sự là tử thân quá chừng.

“Cậu thề với trăng mừng một hả?”

Ánh trăng mừng một... Đó không phải là trăng non sao... Điền Lịch vẫn là một người mắng chửi người quanh co lòng vòng như thế, người thẳng tính như Ngô Thế sao có thể là đối thủ.

Điền Lịch ngoài miệng không buông tha người, trên tay cũng không nhàn rồi, trong lúc nói chuyện đã sắp giày vào tủ, lại đi vào trong thêm mấy bước, sự hỗn loạn trong phòng khách tự nhiên đập vào mắt. Lườm tên Ngô Thế đang đứng ở cửa phòng ngủ, tên ngu ngốc này cũng có mắt, lập tức rụt đầu lại.

Sau một lúc lâu, giọng nói rụt rè mới phát ra, “Thực sự tớ có thu dọn... Tớ còn tưởng cậu nhìn thấy sẽ khen đôi chút...”

“Hừ.” Điền Lịch đối với lời lấy lòng của Ngô Thế chỉ hừ một cái khinh thường, nếu như lấy tiêu chuẩn vệ sinh của người bình thường hạ thấp xuống để đo cho Ngô Thế, tình trạng trước mắt quả là có tốt hơn 1mm.

Y liếc mắt nhìn khuôn mặt đáng thương lộ ra một nửa, xụ mặt bày ra tư thế bình luận của Ngô Thế.

“Nói vậy là, có thay đổi tốt.”

“Đúng đó đúng đó!” Ngô Thế lập tức vui vẻ ra mặt, chạy vù đến bên Điền Lịch gật mạnh đầu.

“Tốt đến mức biến từ đồng rác thành chuồng lợn chứ gì.” Điền Lịch mỉm cười, “Tuy rằng để người ở vẫn còn kém xa lắm nhưng cho cậu ở thì thế là được rồi.”

Ngô Thế trở về chỗ cũ một chút... “Lily, cậu đang nói tớ là lợn sao?!”

“Sao thế được? Nói cậu như vậy là có lỗi với lợn đấy.” Điền Lịch nghiêm trang làm sáng tỏ.

“... Lily!”

Trông Ngô Thế hớn hển, Điền Lịch đùa cái tên ngốc này đến mức sung sướng rất cục bật cười.

Không biết vì sao, Ngô Thế luôn cảm thấy đã lâu không được trông thấy nét cười thoải mái thực sự của Điền Lịch, y cười như thế làm lòng Ngô Thế đột nhiên nhẹ nhõm, chỉ biết ngây ngốc nhìn Điền Lịch.

“Cậu không phải muốn giúp tớ lấy quần áo sao? Quần áo đâu? Rót vào cái khe nào rồi à?” Điền Lịch cười đủ rồi, khó hiểu nhìn Ngô Thế đang đứng bên cạnh một cái.

“À, đúng rồi.” Được Điền Lịch nhắc nhở mới tỉnh ra, Ngô Thế nhanh chân chui ra ban công mé phòng ngủ.

Điền Lịch hít vào một hơi, trước tiên cứ giúp tên ngốc này dọn phòng rồi lại nói tiếp.

Ngô Thế cầm quần áo đi ra, đúng lúc nhìn thấy tư thế thành thạo thu xếp hết các loại đồ tạp nham ở phòng khách lại. Vật gì nên để ở chỗ nào, y không chút chần chừ đã thu xếp được nó.

“Mấy ngày nay không phải cậu ở bệnh viện sao? Sao vẫn có thời gian để bày bừa như thế này? Điền Lịch nhàn nhả mở miệng.

Ngô Thế kinh ngạc một lát, lúng ta lúng túng nói, “Thực ra, phòng khách có một phần là do tớ cố ý bày bừa...”

“Cố ý? Cậu bày bừa ra mà còn cần cố ý sao? Vốn dĩ bày bừa đã là thiên phú dị bẩm của cậu rồi.” Điền Lịch khom lưng dọn dẹp, không để ý tới nét mặt Ngô Thế, chỉ chăm biếm lại theo thói quen.

“Không phải mà.” Bị Điền Lịch nói thế, Ngô Thế ngượng ngừng phủ định, “Cậu nghe tớ nói trước đã.”

“Hửm?” Điền Lịch thờ ơ quay đầu nhìn về phía hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Ngô Thế nhất thời không thể nói ra lời, trong lòng có một nỗi buồn ê ẩm chua xót. Hắn đi tới trước mặt Điền Lịch như bị mộng du, đưa tay sờ mặt Điền Lịch.

“Làm sao vậy?”

Ngô Thế chân chờ đợi lát mới ôm lấy Điền Lịch như thể đã xác nhận thực thể, tựa trên vai y rầu rĩ nói, “Rất cục tở đã nhìn thấy cô giúp việc của tớ rồi...”

“Cô giúp việc bị lộ thì chết sao?” Điền Lịch thả lỏng thân thể để mặc Ngô Thế ôm.

“Sao có thể...” Ngô Thế lắc đầu không chút nghĩ ngợi, “Xin lỗi, Lily, xin lỗi, tớ phát hiện sớm thì tốt rồi.”

“Nói chung, bây giờ cũng không muộn quá.” Điền Lịch khẽ mỉm cười.

“Vì sao không nói sớm cho tớ biết?” Nghẹn một lúc lâu, Ngô Thế túm Điền Lịch ngồi xuống, rót cục có thể hỏi rõ sự việc rồi.”

“Ngay từ đầu tớ đã không định giấu diếm.”

“Hử?”

“Tớ vốn cũng tìm cho cậu một cô giúp việc chính quy đấy, nhưng vừa mới đưa cô ấy tới nhà cậu, cô ấy đã bị tình trạng Tu La này dọa chạy mất dép. Cho nên mới nói vẫn tìm một bác gái là tốt nhất, có thể chịu khổ lại có kinh nghiệm, còn cậu cứ khẳng khẳng muốn gì mà cô giúp việc, cũng chỉ có tên gốc nhà cậu mới mơ tưởng linh tinh thế thôi.” Điền Lịch nói, véo mạnh vào má Ngô Thế một cái.

Ngô Thế sờ mặt, “Vậy sau đó... thì sao?”

“Dù sao cũng phải cho cậu một chỗ ngủ tối chứ, bốn đại gia tạm thời có lòng tốt dọn dẹp giúp cậu, ai mà

biết sang ngày hôm sau đang vui phơi phới thì bị hiểu lầm...” Điền Lịch nói tiếp với vẻ khó chịu.

“Đáng nhẽ cũng không thế đâu...” Ngô Thế nhớ lại chi tiết hôm đó, cố gắng giải thích, “Trước hôm đó nghe thấy giọng nữ qua điện thoại cậu, hơn nữa sau đó giấy nhắn cậu để lại chữ như gà bới, tớ không nhận ra ngay được, cứ tưởng là cô giúp việc rồi, về sau cũng không nhìn kỹ tờ giấy kia.”

“Giọng nữ kia quả đúng là cô giúp việc tớ tìm cho cậu, vừa đến nhà cậu đã bị dọa chạy mất, người bình thường có mấy ai có thể chịu được sự lời thôi của cậu.”

Cậu thì chịu được... Tuy rằng thâm nghĩ như vậy, nhưng Ngô Thế đã biết điều, lần này không cắt ngang, nghe Điền Lịch nói hết.

“Sau đó cậu có nhớ ngày đó, thang máy của nhà trọ bên này bị hỏng chứ...”

“Ừ.”

“Tớ mang cô giúp việc trèo lên đây, khổ sở mới lên tới nhà cậu, cô ta đã chạy mất, thế là đành phải tự quét dọn, rác rưởi nhà cậu chất như núi, tớ mang mấy túi rác lên xuống tòa nhà này mấy lần liền, đến cuối cùng tay run không cầm được bút!” Lời này càng nói càng như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy sau đó sao không nói với tớ?” Ngày hôm sau đó, lúc mình hiểu lầm thì giải thích luôn là tốt rồi? Ngô Thế không cảm thấy rằng Điền Lịch sẽ không nói ra miệng được.

“Tớ...” Điền Lịch nghẹn lời.

Chuyện đó thật ra không nói nên lời được. Trông Ngô Thế vui như vậy, Điền Lịch không hiểu sao mở lời cũng thấy khó. Có cái gì mà vui? Không phải là cô giúp việc thôi sao? Vui về cái gì! Lại còn không phát hiện ra là tớ thu dọn?! Quá đáng thật đấy! Càng nghĩ như vậy lại càng không có cách nào nói ra chân tướng được, đến cuối cùng, Điền Lịch cứ thẳng thắn thuận thế giả cô giúp việc luôn.

“Chính cậu ngốc, dựa vào cái gì muốn tớ giải thích?! Hơn nữa dù cậu có bản lĩnh tăng lương thêm, cũng không ai có bản lĩnh đối phó với cái địa ngục như cậu, chỉ bằng cứ để cậu hiểu lầm là xong.” Nói suy nghĩ thực sự của mình ra thực sự rất mất mặt, Điền Lịch lần đầu cương từ đoạt lý, xoay đầu qua bên khác không thèm nhìn Ngô Thế.

Nhìn Điền Lịch trước mắt, Ngô Thế nhớ tới đoạn đối thoại trong thang máy, hần chậm rãi nói, thanh âm trầm ổn hiểm có, “Lily, thực ra tớ biết cậu làm rất nhiều điều cho tớ, làm tớ quá quen thuộc cho nên căn bản không thèm nghĩ tới nguyên nhân, Lily, vì vậy, rốt cục vì sao cậu làm nhiều điều cho tớ như vậy?”

Điền Lịch không nói lời nào.

“VẬY là... Cậu muốn tố tự phát hiện ra sự việc sao?”

Điền Lịch vẫn im lặng.

Ngô Thế cố hít sâu một hơi.

“Lily, tớ...”

Điền Lịch giương mắt nhìn thẳng hắn, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, Ngô Thế ấp úng cố gắng biểu đạt hoàn chỉnh những lời ấy.

“Lily, tớ có thể cho là, cậu rất thích tớ không?”

Trong mắt Điền Lịch rốt cục có gợn sóng nho nhỏ, y buông mí mắt, lắc đầu, “Không, tớ không thích cậu...”

Ngô Thế cảm thấy tim mình thoáng cái cứng ngắc...

“Tớ... rất yêu cậu...” Điền Lịch thông thả nói từng chữ một, y ngẩng đầu, cười một cái tự tin thông dong nhưng mang theo khí thế khinh thường chúng sinh, khắc sâu vào mắt Ngô Thế. Nhất thời tim đập như sấm.

31. Chương 31

Điền Lịch nói lời kinh thiên động địa bằng giọng nói bình tĩnh như không.

Ngô Thế sắp bị ù tai bởi chính tiếng tim đập của mình. Hắn chỉ hỏi theo trực giác, lúc nói ra rồi, hắn thậm chí biết rõ chữ ‘thích’ trong lời hắn nói có hàm ý như thế nào, thế mà Điền Lịch đã thẳng thắn cho hắn đáp án rõ ràng.

“Cậu... yêu tớ?” Ngô Thế lúng túng lặp lại.

“Tớ yêu cậu.” Điền Lịch trắng trợn khẳng định đáp án lần 2.

Ngô Thế chỉ có thể ngậy ngốc nhìn người trước mắt.

Thực sự khó mà tin nổi... Lẽ nào những hành động kỳ quái của Điền Lịch từ trước tới nay đều là bởi vì thương hắn sao?

Nụ cười của Điền Lịch tắt dần, nhìn Ngô Thế một lát, trong mắt bỗng hiện lên sự ảo não.

Tuy nét mặt không có gì thay đổi, nhưng Ngô Thế vẫn lập tức có thể phát hiện nỗi lòng của Điền Lịch, gần như không hỏi thêm gì đã ôm chầm lấy Điền Lịch, ôm mạnh hơn so với tất cả những lần ôm trước, như là không muốn có bất luận khoảng cách gì giữa hắn và Điền Lịch vậy.

“Điền Lịch... Đừng chán nản, ngàn vạn lần đừng...” Ngô Thế khấn trương ghé vào lỗ tai y lẩm bẩm.

Xin đừng chán nản bởi vì yêu tớ...

“Hừ.” Điền Lịch nhẹ nhàng hừ cười một tiếng, “Đã sớm chán nản hơn trăm nghìn lần rồi...”

Chán nản mình sao lại đi thích một tên gốc, chán nản vì sao mình dù làm thế nào cũng không buông tay được, chán nản mình vì sao vô số lần xoắn xuýt có nên nói ra miệng hay không.... Bây giờ, rốt cục đã nói ra rồi, nhưng bởi vì người này im lặng không nói làm y trở nên sợ, nghĩ tới có phải đã nói sớm quá hay không, có lẽ vĩnh viễn không nói thì tốt hơn, chí ít còn có thể ở bên cạnh hắn giống như trước đây.

Bởi vì yêu một người, bởi vì người ấy, nỗi lòng xoay chuyển trăm ngàn lần quanh co.

Ngô Thế nghe xong, chỉ cố ôm Điền Lịch chặt hơn. Thực sự không nghĩ ra cái gì để nói, hướng chỉ hắn vốn vụng về. Hắn không dám tưởng tượng Điền Lịch có vì hắn mà thương tâm quá hay không, nhưng mà việc cho tới giờ, y vẫn ở bên cạnh hắn, thậm chí còn nói thương hắn.

Giờ đã tỉnh táo lại, Ngô Thế chỉ cảm thấy ngực tung tức, “Lily...”

“Hửm?” Điền Lịch nhẹ giọng đáp lời.

“Tớ dường như rất vui, lại dường như rất khó chịu, không biết vì sao, muốn khóc lại không khóc được.”

“Vậy sao?” Điền Lịch nhẹ nhàng nói.

“Ừ.” Ngô Thế gật đầu, “Nhưng mà vừa nghĩ tới cậu yêu tớ...” Nói đến đây, đột nhiên thấy ngọt ngào quá đôi, thế là hắn không khỏi lặp lại lần nữa như niệm chú, “Cậu yêu tớ, cậu yêu tớ, cậu yêu tớ...” Hắn hơi buông lỏng vòng tay, nhìn thẳng vào mắt Điền Lịch, “Tớ lại rất muốn cười.”

Thế là hắn cứ cười ngây ngô, vừa cười vừa ôm Điền Lịch lần nữa.

“Cậu yêu tớ, cậu yêu tớ, cậu yêu tớ...”

Nổi buồn khổ, nôn nóng, bất an miên man từ đó tới nay, hết thấy đều không thấy bóng dáng, chỉ bởi những lời này của Điền Lịch, thì ra đáp án hần vẫn muốn biết là đây, thì ra những lời này nói ra từ miệng Điền Lịch lại làm hần hạnh phúc sung sướng đến mức quên hết tất cả như vậy.

Ngô Thế chìm đắm trong niềm vui sướng tận đáy lòng, Điền Lịch cứ ngoan ngoãn để mặc hần ôm, cũng mặc cọ qua cọ lại trên người y. Ngô Thế sờ mặt Điền Lịch, hôm nay Điền Lịch thật dịu dàng, cũng mặc kệ mình rồi ha? Đang suy nghĩ như vậy, Ngô Thế đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Nếu nói vậy, chuyện lúc trước tớ hôn cậu, có phải cậu cũng không tức giận?” Hần buông tay ra, nhìn Điền Lịch.

Điền Lịch dựa nghiêng người vào sofa, nhướn mày cười đều, “Cậu nghĩ...” Giọng y quyến rũ lạ kỳ, trong mắt lấp lánh ánh sáng, “Nếu tớ khó chịu, cậu có cơ hội hôn lần nữa sao?”

Ngô Thế run rẩy không nhận được, đừng nói tới cơ hội lần 2, chỉ sợ hần đã sớm bị Điền Lịch yên lặng gây khó đến khi xương cốt không còn rồi ấy, nhưng hần giờ vẫn hoàn hảo không tổn hao gì ngồi đây, còn có thể sờ tới sờ lui Điền Lịch...

“Phì.” Thấy vẻ mặt bị dọa của Ngô Thế, Điền Lịch quay đầu bật cười.

“Lily!” Lại bị đùa giỡn nữa rồi, Ngô Thế banh mắt, nói chung là bị giận quá, hần đột nhiên có dũng khí, túm lấy Điền Lịch hôn.

“A.” Điền Lịch chỉ sững sốt một thoáng liền không chút do dự đáp lại nụ hôn của hần.

“Lily, cậu nói cậu yêu tớ, nhưng thái độ với tớ chẳng thấy tốt hơn tẹo nào.” Giữa lúc hôn môi, Ngô Thế oán giận.

“Đây là phương thức yêu đặc biệt của Điền Lịch đại nhân, cảm ơn đi.”

“... Vậy tớ nên dùng phương thức gì yêu cậu...” Ngô Thế dừng động tác lại, nâng mặt Điền Lịch, nhẹ giọng tự nói.

“Cậu nói cái gì?” Điền Lịch chớp mắt.

“Ack, ý tớ là, tớ nên dùng phương thức gì yêu cậu.”

“Lặp lại lần nữa.”

“Tớ nên dùng phương thức gì yêu cậu.” Ngô Thế đành phải lặp lại lần nữa.

“... Cuối cùng đã đợi được rồi.” Ánh mắt Điền Lịch mềm mại như nước, giọng nói trở nên ngọt ngào như đường mật. Y không biết mình yêu tên ngốc này đã bao lâu, có nhiều lúc y đã nản lòng thoái chí nghĩ Ngô Thế sẽ mãi không hiểu được, mỗi lần Ngô Thế đối xử tốt với y, y lại bất giác hi vọng mong manh, sau đó lại ép mình bỏ ý niệm trong đầu đi, lặp đi lặp lại nhiều lần, mãi đến khi tên ngốc này tự dừng hôn y. Cho dù Ngô Thế vẫn mơ mơ hồ hồ, Điền Lịch lại biết, y đã biết y không thể nào buông tay được nữa.

Nghe thấy ngôn ngữ như thở dài của Điền Lịch, Ngô Thế đột nhiên vô cùng đau lòng, “Xin lỗi, để cậu đợi lâu...”

“Ít nhất thì ... đã đợi được rồi.”

Ngô Thế thầm thấy đau đớn, bất kể là cùng nhau vào làm ở công ty này, hay yên lặng làm cô giúp việc cho hắn. Vẫn may, vẫn may hắn không để y thất vọng.

“Lily, sau này cậu đừng làm giúp việc nữa.”

“Tớ chẳng thèm làm, đỡ phải tự ăn dấm của mình.” Điền Lịch bĩu môi.

“Lúc cậu giả làm cô giúp việc, mặc kệ chuyện gì, chỉ cần viết trên giấy nhắn cậu đều làm được.” Ngô Thế cầm tay Điền Lịch, “Thực ra có làm cô giúp việc hay không, cậu đều như vậy.”

“...” Điền Lịch hơi xoay đầu. “Tớ cũng đâu phải người tốt, chuyện của ai cũng giúp đâu.”

“Tớ biết.” Ngô Thế nhẹ nhàng nói, “Ý tớ là, tớ sẽ cố gắng không để cậu khổ như vậy nữa, tuy tớ hơi vô dụng... Được rồi, là rất vô dụng, nhưng sẽ không ỷ lại cậu nhiều như trước nữa, nhưng cuối cùng có một việc, cậu nhất định phải làm được.”

“Cái gì?”

Ngô Thế không nói, chỉ lấy một tờ giấy nhắn từ trong túi ra, viết xoạt xoạt mấy chữ trên đấy, sau đó mở bàn tay Điền Lịch ra, đặt tờ giấy nhắn vào lòng bàn tay Điền Lịch.

Điền Lịch xoay tay, nhìn rõ những chữ ấy, sau đó nét cười trên mặt y tỏa ra, cuối cùng mỉm cười rạng rỡ, “Ừ... Phải cân nhắc một phen.”

“Ồ? Còn phải cân nhắc nữa à?!” Ngô Thế trợn mắt.

Trên tờ giấy chỉ có một câu: Lily, cả đời này hãy ở bên tớ.

32. Chương 32: Pn1: Đêm Đông

Điền Lịch đứng dưới đèn đường, hai tay ôm ngực, dùng sức giậm chân. Dưới ánh đèn màu vàng, hơi thở của y tựa như sương trắng, tiêu tan nhanh chóng.

Mùa đông phía Nam không lạnh thì thôi, đã lạnh thì khiến ai ai cũng khó chịu. Tuy rằng không lạnh đến mức xuống dưới không độ như phương Bắc nhưng trời lạnh và ướt, tựa như từng khối băng đang len theo khe hở quần áo tiến vào trong.

Cái nơi y đứng đây, tới tháng 11 rồi mà nắng vẫn rọi khắp nơi, một chút hơi lạnh mùa đông cũng không có. Mấy lần thông báo khí lạnh về cũng không ảnh hưởng tới nơi đây, hại y cho rằng mùa đông này cũng cứ như vậy mà thôi. Thế cho nên lần này dự báo thời tiết khí lạnh về, y căn bản không quan tâm.

Đúng là trúng quỷ kế ‘cậu bé chặn cừu’ của dự báo thời tiết rồi.

Điền Lịch vừa ở trong thư viện đi ra, buổi tối Ngô Thế đi gặp thầy hướng dẫn, hẹn với y nói chuyện xong sẽ đi ăn khuya thế nhưng đợi một lúc lâu cũng chưa thấy y xuất hiện.

Dám để y chờ, nếu chờ thêm một lúc nữa mà không tới thì sẽ giết thịt hắc, Điền Lịch nghĩ.

Loại trời lạnh như này, lại là trời tối, người đi đi lại lại cũng không nhiều, cả con đường thực an tĩnh khiến người ta nghĩ tại mình có vấn đề.

Đèn đường từng chiếc từng chiếc kéo dài về phía trước, Điền Lịch nhìn lại phía sau, một người cũng không có.

Y đứng chờ có chút mệt mỏi, dựa hắc người vào cột đèn, ngửa đầu nhìn bầu trời trên cao.

Thực ra anh ghét nhất là chờ đợi người khác, những lúc như thế này thời gian trôi vô cùng chậm chạp, thế nhưng không dám bỏ hẹn mà về nhà, hơn nữa ngực sẽ có cảm giác lo lắng.

Kẻ ngốc kia tới trễ cũng không biết gọi điện thoại nói một tiếng sao? Sợ là tế bào não teo hết rồi ấy chứ.

Điền Lịch thở dài, có lẽ là gặp trường hợp không tiện gọi điện, vẫn ở chỗ giáo viên hướng dẫn sao? Vậy mình gọi điện tới chỉ sợ cũng không tốt lắm.

Y tỉnh táo lại, vặn cổ khùng khục, nghiêng đầu thì vừa vặn thấy cách đó không xa có một người bạn học chạy chậm chậm tới, người nọ vừa nhướn mắt, nhìn Điền Lịch một cái rồi lập tức quay đầu làm bộ như không thấy y.

Thế là Điền Lịch cũng quay sang hướng khác. Đó là bạn học của y. Không biết vì sao, y không hòa đồng

được với các bạn học. Có lẽ là tính cách ương bướng quá nên không ai chịu được. Nhưng mà ở điểm đó, y có phần cố chấp, không muốn thay đổi bản thân để hòa theo người khác.

Y thường cảm thấy Ngô Thế ấu trĩ, nhưng kể ra thì chính y cũng không được coi là thành thực cho lắm. Dù sao Ngô Thế là ngọc bả sinh rồi, cho tới bây giờ cũng chẳng lo lắng điều ấy, còn y thuộc loại không chịu làm gì để thay đổi hết.

Nhưng Điền Lịch cũng không phải không có bạn bè chỉ là những bạn bè này nói chung đều là nhờ có Ngô Thế mới kết giao được. Thịnh thoảng Điền Lịch có phần ghen tị với Ngô Thế. Tên kia rõ ràng ngốc như vậy nhưng trời cho khả năng hấp dẫn người khác, đại khái chính y cũng bị nét cười ngốc nghếch ấy lôi kéo.

Điền Lịch bỗng nhiên nhớ tới tình huống lần đầu tiên gặp Ngô Thế. Hôm khai giảng đại học, y vì chuyện gia đình nên tới chậm vài ngày, bạn học cùng phòng đã quen nhau hết cả rồi. Y vào cửa ít nhiều có chút thấp thỏm.

Ba người trong phòng ngủ cùng nhau nhìn về phía y. Y trở mặt một lúc, sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần, quan sát đánh giá căn phòng ngủ một phen.

“Xin hỏi... Căn phòng ngủ này vừa xảy ra động đất hay bị cướp mà lộn xộn vậy?”

Hai người bạn cùng phòng im lặng nhìn về phía tên đang ngồi cạnh cửa sổ.

Thủ phạm?

“Hi hi hi...” Tên kia bắt đầu gãi đầu, cười ngu ngốc chết đi được. “Không có đâu, bạn học à cậu có phải là Điền Lịch ngủ giường này không?”

Hắn chỉ vào chiếc giường ngủ bên cạnh, bên giường có tờ giấy cư trú của Điền Lịch, bên trên có viết họ tên và tên trường.

“Đúng.” Điền Lịch gật đầu.

“A, vậy thì tốt quá.” Hai mắt người kia đột nhiên tỏa sáng, cấp tốc lao lên nắm chặt tay Điền Lịch. “Sau này cậu sẽ ở phòng này dài dài. Tổ là Ngô Thế, bạn ấy tên Dưa vẹo, bạn kia tên Táo nứt.”

“Cậu mới tên là Dưa vẹo Táo nứt ấy!” Coi ra hai người bạn cùng phòng đã bị đặt biệt hiệu tức xì khói thế nhưng Ngô Thế không cho bọn họ cơ hội giải thích nào, lôi kéo Điền Lịch tiếp tục thao thao bất tuyệt. “Ba bọn tôi đều học khoa Mỹ thuật, không giỏi quét dọn.”

Điền Lịch nhìn xung quanh ký túc xá lần thứ hai, đây thực sự không gọi là ‘không giỏi quét dọn’, có lẽ từ ‘quét dọn’ đồng nghĩa với ‘hủy diệt’, vậy bọn họ còn kém xa.

“Căn bản đều là một mình cậu gây ra, chúng tôi cũng cố gắng quét dọn đấy chứ.” Hai người bạn cùng phòng không biết trong mấy ngày Điền Lịch tới muộn đã ném trải những gì rồi.

Quả nhiên là thủ phạm.

Điền Lịch bĩu môi, ý định rút khỏi tay Ngô Thế, nhưng Ngô Thế không từ bỏ ý định của hắn, bạn cùng phòng kháng nghị cũng ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục nói: “Cậu học khoa Kinh tế, nhất định khá ngăn nắp. Phòng ngủ của chúng ta phải dựa vào cậu rồi, Lily!”

Lily? Đây là cái kiểu gọi gì thế, tốc độ đặt biệt hiệu của tên ngu ngốc này quả thực không những đuổi kịp mà còn vượt qua cả đoạn đường mười dặm rồi đấy.

Điền Lịch thâm trợn trắng mắt trong lòng, bên ngoài vẫn mỉm cười. “Tốt, tôi nhất định sẽ thu dọn thật tốt.”

Ngô Thế hoan hô chả được mấy đã nhanh chóng phát hiện đối tượng chính đồn trong phòng ngủ chỉ nhằm vào một mình hắn mà thôi. Nhưng hắn nghĩ không ra rốt cuộc hắn đắc tội Lily chỗ nào?

Hai vị bạn học Dưa vẹo Táo nứt lại vô cùng vui vẻ, nói gì thì nói cũng là Ngô Thế tự chuốc lấy khổ, bọn họ chỉ cần phòng ngủ sạch sẽ là tốt rồi.

Đây chính là tự bê đá đập chân mình đấy.

...

Trong đầu hiện lên bộ mặt nhăn nhó như ăn khổ qua của Ngô Thế mỗi lần bị y bắt buộc thu dọn, Điền Lịch nhin không được cười tươi.

“Điền Lịch!” Có người gọi y, cách gọi này đương nhiên không phải Ngô Thế, Điền Lịch quay đầu lại.

“Bạn học Táo nứt.”

“Tớ không phải Táo nứt, tôi là Tào Liệt!” Tào Liệt có khuôn mặt búp bê, vì tức giận nên đỏ bừng. Hắn thường xuyên muốn giết Ngô Thế, đều do hắn mà cả thế giới đều gọi hắn là Táo nứt, không chỉ mình bọn họ mà ngay cả giảng viên cũng đã quên luôn tên thật của hắn! Nhưng người mỗi lần gọi làm hắn khó chịu nhất chính là Điền Lịch, mỗi lần gọi đều rất nghiêm trang.

“Chuyện gì?”

“Ngô Thế phải mất một lúc nữa mới xong, đúng lúc tớ ra ngoài bê đồ, cậu ấy bảo tớ chuyển lời tới cậu,

cậu không đợi được nữa thì cứ về trước đi. Ông boss này gần đây thật nhiều chuyện...” Tào Liệt chuyển lời xong còn thuận miệng oán giận một câu.

“Ồ, tớ sẽ đợi một lát nữa, cậu đi đi.” Xem ra đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy là tốt rồi.

“Cậu... thôi, tớ đi trước đây.” Tào Liệt suy nghĩ một chút nhưng không nói gì, khoát tay chạy đi.

Điền Lịch nhìn xung quanh, tìm một chiếc ghế đá ven đường ngồi xuống, nương theo ánh đèn đường tiện tay mở sách ra. Y cũng chưa xem được mấy trang thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Alo?”

Trong điện thoại truyền tới tiếng thở hổn hển, Điền Lịch kiên trì đợi, chợt nghe giọng Ngô Thế ngắt quãng nói: “Lily, tớ biết cậu vẫn chờ mà, trời lại lạnh như thế.”

Điền Lịch không nói chuyện, nghe Ngô Thế nói, mãi cho tới lúc lời nói trong điện thoại hòa cùng tiếng bước chân dồn dập y mới ngừng đầu.

Ngô Thế đứng dưới ngọn đèn đường hết nhìn đông lại nhìn tây, vẻ mặt có chút khấn trương nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện ra Điền Lịch, cười tươi một cái. Ánh đèn vàng ấm áp chiếu trên người hắn tựa như ánh mặt trời.

Ngô Thế rảo bước chạy tới kéo Điền Lịch dậy. “Lạnh không, cái này cho cậu.” Hắn móc từ túi áo khoác ra một ly trà nóng nhét vào tay Điền Lịch, “Lấy từ chỗ ông chủ ly nước nóng đấy, vừa vặn làm ấm tay cho cậu, cái này cũng cho cậu luôn.” Hắn không chờ Điền Lịch đáp lại, nhanh chóng cởi áo khoác đưa cho Điền Lịch. “Ấm không?” Ngô Thế nghiêm túc hỏi han.

Điền Lịch nhìn trang bị quanh người. “Tớ cũng đâu có tới Đông Bắc.”

Ngô Thế chớp chớp mắt, ngây ngô mỉm cười. “Tớ lo cho cậu mà.”

“... ..”

Điền Lịch cúi đầu, nắm chặt ly nước nóng trong tay. Không xong, thích mất rồi. Y nghĩ.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-mieng-la-ok>